

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

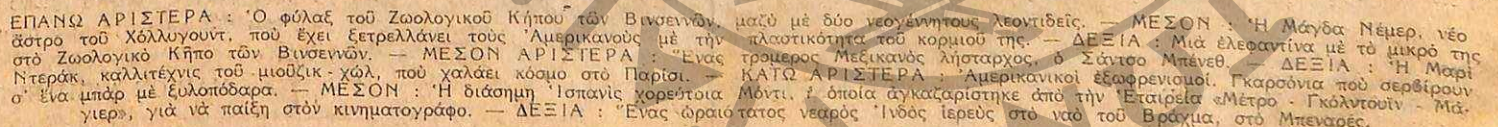
ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ: 0 / ΑΡΙΘ: 404

1934

3. Πιγαμπίς

ΜΑΡΙΑ!
—Ζάν!

Την βότση αδυνατιμένη και χωρίς, με πάντα ώραία σαν Μαντίνα του Ραφαήλ, με το λευκό σκιμμένο προφύλλ της και τα μεγάλα καστανά μάτια της, που είχαν μια έκφραση πονεμένη.

Η τύχη τους είχε τοποθετήσει τον ένα κοντά στον άλλο μέσα στην αβύσσο της συναισθήσεως. Ο Ζάν και η Μαρία Σάντοβα είχαν χωρίσει πρό τριών μηνών. Από τότε δεν είχαν ξαναβρεθεί παρά δυο φορές, από μακριά, στο δρόμο.

Είχαν τρία χρόνια να μιλήσουν, να βοηθούν μαζί. Και τώρα, ενώ η δοξαστική έπαιζε το παθητικό τραγουδι της 'Ισόλδης, ο Ζάν έβριχε δειλά - δειλά μια ματιά στην πόλην σκούρο του. Έδειχνε φανταστικά προσποιημένη στη μεθυστική μουσική, με το πρόσωπό της ήταν άσπρη πύλη, η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, κάτω από το γυναικείο πανωφόρι της.

Η ψυχή της ήταν πλημμυρισμένη από συγκίνηση και τύχη.

Ήταν αυτός, ο Ζάν της, που την είχε πάρει από ξωτό και που αυτή τον είχε απατήσει... Όλες οι λεπταίρες του μικρού αυτού δράματος της ζωής τους, ξαναγυρίζανε στον τραγικό νοή της. Η ερωτική ζωή τους, τα χάδια του και η τρυφερότητα του, και πέντε έτην χάδια και αγάπη, και βότση έτην σκιά και πόνος.

—Δεν με ενδιαφέρει καθόλου... για να ζαλιστώ, να μην αισθάνομαι τις ατέλειωτες ώρες, που περνούν χωρίς μια ευχάριστη στιγμή. Έβλεπε αβύσσο ή ψυχική μοναξιά μου. Τό διάλειμμα εξακολουθούσε. Κι ο διάλογος συνεχίζονταν σ' ένα τόνο φιλικό.

—Έμαθα πως μένεις στο ξενοδοχείο, είπε ο Ζάν.

—Ναι.

—Μόνη; Ξαναρώτησε εκείνος βραδύτατα από ένα μικρό διασταύρωμα.

—Μόνη.

—Και... εκείνος; ψιθύρισε ο Ζάν με τρεμάμενη φωνή.

—Ποτέ δεν το πίστευα αυτό από σένα, Μαρία.

Μόνο αυτή τη φορά της είχε πει και της είχε παραδώσει το γράμμα που τον φανέρωνε την αλήθεια. Με άπιστη γενναίοτητα της είχε ξεσφαιρίσει κι' ένα καλό εισόδημα, γιατί η Μαρία ήταν φτωχή και ήταν έντελως άδικη για κάθε είδους άρνηση.

Τώρα εκείνος έδωσε στην έξοχη και πήγαινε κάθε μέρα να περάσει λίγες μέρες στην πόλη. Τις λίγες μέρες αυτές τις άφιες στην μουσική, για την οποία έτρεφε αληθινό πάθος.

Τό παθητικό φινάλε της 'Ισόλδης τελείωσε μέσα σε μια βροχή χειρονομιατών.

—Τί ώραία που έπαιξαν, ψιθύρισε ο Ζάν με ένθουσιασμό.

Και τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Η Μαρία κατέβασε τα δικά της. Τό ελλοιπώσε και χαϊδεύοντάς βλέμμα του της έκανε χαμό. Ένοιωσε ότι ήταν άδικη να της φέρεται με τόσο ευγενικό τρόπο.

—Είσαι καλός... είπε τόσο σιγανά, ώστε μόλις άκουσε τις δυο λέξεις.

—Καλός; Δεν πιστεύω... Ένω-

—Μου μιλάς σαν άλλοτε... Ένω-

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤΙ

Η ΚΑΛΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΞΑΝΑΡΧΙΖΟΥΝ...

μιας πώς δεν θα με χωρέ-
τουσες... Δεν είμαι άξια ε-
νός χαριτισμού σου, τό ξε-
ρα.

—Άς μη μιλούμε γι' αυτό, σε παρακαλώ, Μαρία. Η τύχη μας έ-
καμε να συναντηθούμε...

—Η τύχη... Πόσον καιρό έχου-
με να ιδωνόμαστε. Τρία χρόνια κι' έ-
να μήνα...

—Εμείς ποτέ τις ημέρες, ούτι-
σε εκείνος με κάποια συγκίνηση στη
φωνή.

—Ναι... Αυτά τα τρία χρόνια
μου φάνηκαν τρεις αιώνες...

—Δεν είσαι ευνύχνη; Έν τούτοις,
έμαθα πως διασκεδάσεις, πως δεν
λείπεις από κομμάτι κοσμική ζωή!

—Ναι... Ο κόσμος δεν έξερει...
φάνηκε τόσο ευγενής, ώστε το δια-
ζύγιο ήταν ίππο έμιο. Γι' αυτό

—Δεν είσαι ευνύχνη; Έν τούτοις,
έμαθα πως διασκεδάσεις, πως δεν
λείπεις από κομμάτι κοσμική ζωή!

—Ναι... Ο κόσμος δεν έξερει...
φάνηκε τόσο ευγενής, ώστε το δια-
ζύγιο ήταν ίππο έμιο. Γι' αυτό

—Δεν είσαι ευνύχνη; Έν τούτοις,
έμαθα πως διασκεδάσεις, πως δεν
λείπεις από κομμάτι κοσμική ζωή!

—Ναι... Ο κόσμος δεν έξερει...
φάνηκε τόσο ευγενής, ώστε το δια-
ζύγιο ήταν ίππο έμιο. Γι' αυτό

—Δεν είσαι ευνύχνη; Έν τούτοις,
έμαθα πως διασκεδάσεις, πως δεν
λείπεις από κομμάτι κοσμική ζωή!

—Ναι... Ο κόσμος δεν έξερει...
φάνηκε τόσο ευγενής, ώστε το δια-
ζύγιο ήταν ίππο έμιο. Γι' αυτό

—Δεν είσαι ευνύχνη; Έν τούτοις,
έμαθα πως διασκεδάσεις, πως δεν
λείπεις από κομμάτι κοσμική ζωή!

—Ναι... Ο κόσμος δεν έξερει...
φάνηκε τόσο ευγενής, ώστε το δια-
ζύγιο ήταν ίππο έμιο. Γι' αυτό

—Δεν είσαι ευνύχνη; Έν τούτοις,
έμαθα πως διασκεδάσεις, πως δεν
λείπεις από κομμάτι κοσμική ζωή!

—Ναι... Ο κόσμος δεν έξερει...
φάνηκε τόσο ευγενής, ώστε το δια-
ζύγιο ήταν ίππο έμιο. Γι' αυτό

—Δεν είσαι ευνύχνη; Έν τούτοις,
έμαθα πως διασκεδάσεις, πως δεν
λείπεις από κομμάτι κοσμική ζωή!

—Ναι... Ο κόσμος δεν έξερει...
φάνηκε τόσο ευγενής, ώστε το δια-
ζύγιο ήταν ίππο έμιο. Γι' αυτό

—Δεν είσαι ευνύχνη; Έν τούτοις,
έμαθα πως διασκεδάσεις, πως δεν
λείπεις από κομμάτι κοσμική ζωή!

—Ναι... Ο κόσμος δεν έξερει...
φάνηκε τόσο ευγενής, ώστε το δια-
ζύγιο ήταν ίππο έμιο. Γι' αυτό

—Δεν είσαι ευνύχνη; Έν τούτοις,
έμαθα πως διασκεδάσεις, πως δεν
λείπεις από κομμάτι κοσμική ζωή!

—Ναι... Ο κόσμος δεν έξερει...
φάνηκε τόσο ευγενής, ώστε το δια-
ζύγιο ήταν ίππο έμιο. Γι' αυτό

—Δεν είσαι ευνύχνη; Έν τούτοις,
έμαθα πως διασκεδάσεις, πως δεν
λείπεις από κομμάτι κοσμική ζωή!

—Ναι... Ο κόσμος δεν έξερει...
φάνηκε τόσο ευγενής, ώστε το δια-
ζύγιο ήταν ίππο έμιο. Γι' αυτό

—Δεν είσαι ευνύχνη; Έν τούτοις,
έμαθα πως διασκεδάσεις, πως δεν
λείπεις από κομμάτι κοσμική ζωή!

—Ναι... Ο κόσμος δεν έξερει...
φάνηκε τόσο ευγενής, ώστε το δια-
ζύγιο ήταν ίππο έμιο. Γι' αυτό

—Δεν είσαι ευνύχνη; Έν τούτοις,
έμαθα πως διασκεδάσεις, πως δεν
λείπεις από κομμάτι κοσμική ζωή!

—Ναι... Ο κόσμος δεν έξερει...
φάνηκε τόσο ευγενής, ώστε το δια-
ζύγιο ήταν ίππο έμιο. Γι' αυτό

Αναπόλησε για μια
στιγμή μια ξανθή μορ-
φή, τον Στέφανο Ράντ,
τον καλύτερό του φίλο,
που μισούσε τώρα ως τό βάθος της
ψυχής του.

Η Μαρία άρχισε ακόμη πιο
πολύ. Μισούσε τα έκφραστικά
μάτια της και άπάντησε με ύποχω-
ρη φωνή.

—Δεν τον ξαναείδα... από τότε...
Ο Ζάν της έβριζε ένα βλέμμα,
που έδειχνε συγχρόνως χαρά και
απορία.

—Γιατί;
—Γιατί μου προσενοούσε φρίκη.
Ήσαν μόνοι μέσα στο πλήθος
των θεατών και μιλούσαν σιγανά.
Κανένας δεν τους παρατηρούσε.

—Αλήθεια; είπε ο Ζάν.

—Δεν έχω πια τό δικαίωμα να
σού πω ψέμματα, είπε απλά η Μα-
ρία, θα ήμουν ή τελευταία γυναίκα
του κόσμου... Σου χρωστάω τη ζωή
μου... Κομμάτι φορά έχω τύψεις
που δέχομαι από σένα χρήματα...

Θά ήθελα να είμαι σιλάδα σου,
δούλα σου, για να πληρώσω την
τόση σου καλοσύνη, Ζάν...

Τα μάτια της έλαμπαν σαν δια-
μάντια εκείνη τη στιγμή, και μέσα
σ' αυτά ο Ζάν έμάντενε ένα ύλο-
κληρο κόσμο μετανοίας και λατρεί-
ας.

Δεν είχαν πια τίποτε. Η δοχή-
στρα έπαιζε μια συμφωνία του Μπε-
τόβεν. Οι θείοι ήχοι του μεγάλου
μουσουργού δονούσαν τις ψυχές με
άπειρη τρυφερότητα. Τό αντίστιχο
ετέλειωσε μέσα σε μια θεσηκετική
σιωπή.

—Θυμάσαι; ψιθύρισε ο Ζάν.

Τό κομμάτι αυτό τό είχαν άκου-
σει και άλλοτε τις ημέρες της πε-
ρασμένης ευνυχίας.

—Ποιός έξερει... Έσως δεν ξής μό-
νος σου... είπε μ' ένα έδωος φόβου.

—Όχι, είπε εκείνος. Έχω συν-
τροφία.

—Ποιά είναι; ρώτησε εκείνη με
φωνή που έτρεμε.

—Η γατούλα μας ή Λαίδη.

—Ω!...

Με πόση χαρά άνέπνευσε.

Χωρίς να ξέρει και εκείνη πώς,
τον πήρε από τό λαμό και τον φί-
λησε με πάθος.

—Ζάν μου! Αγάπη μου!

Εκείνος έβλεπε τα μάτια. Όλη
ή παλαιά μέθη πλημμύριζε τό σώμα
του και την ψυχή του. Τά χείλη
τους συναντήθηκαν σ' ένα φίλι, που
έκλεινε πόθους και άναμνήσεις, τρυ-
φερότητα, μετάνοια και συγγνώμη.

Όταν έφθασαν μπροστά στη τζα-
μωτή πόρτα του μεγάλου ξενοδο-
χείου, ο Ζάν είπε στη Μαρία:

—Έτοιμασε τις βαλίτσες σου...

—Απόψε φεύγουμε με τό τριάνο τών
δώδεκα για τό σπίτι μας στην έ-
ξοχή!

Φιλήθηκαν με πάθος!...

ΜΑΡΙΟΣ ΑΛΜΠΕΡΤΙ

Φιλήθηκαν με πάθος!...

Εκείνη δεν άπάντη-
σε. Ένοιωσε ένα μεγα-
λο πόθο να πάρει αυτό
τό άνδρικό χέρι που ή-
ταν τόσο κοντά στο δι-
κό της και να σιγήσει
τό φιλήση θεσηκετικά.
Αυτό τό ευγενικό χέρι
της είχε δώσει τόσα δώ-
ρα αγάπης και καλωσύ-
νης...

Δεν έτόλμησε ούτε ν'
άκουμπήσει λιγάκι τό δι-
κό της, ενώ ήταν τόσο
κοντά. Πού ήταν ή έ-
ποχή που εύρισκε άσυλο
και γλυκειά αγάπη, σ'
αυτή τη θετική άγκα-
λιά;

Με φρίκη σκέφθηκε πώς σε λίγο
θα τον χωρίζονταν. Τώρα έβλεπε τό
μέγεθος του πόνου της, την αγάπη
που είχε άναμνήσει θεσηκετικά και
θαύμαζε από άλλοτε, μεγαλειότερη
παρά ποτέ.

Για μία στιγμή αδυναμίας είχε
χάσει όλη τη χαρά της ζωής, τον
άνδρα της, που τρία χρόνια τώρα,
από τη στιγμή που είχε χωρισθεί
τον έλπιζε όπως κλαίει ένα άγα-
πημένο νεκρό.

Εβγίχαν μαζί από την αβύσσο,
όπως άλλοτε, σιωπηλοί, με μία συγ-
κίνηση που τους έκανε και τους δυό
να τρέμουν.

Στην έξοδο ή Μαρία έκανε μία
μεγάλη προσπάθεια για να του ελπί
αυτές τις λέξεις.

—Σ' άφηνω, Ζάν.

—Πού πής; ρώτησε εκείνος.
Βλέπεις βρέχει πολύ. Έχω έδω τό
αυτοκίνητο. Θέλεις να σε πάω στο
ξενοδοχείο σου;

Μέσα στο αυτοκίνητο έμειναν λί-
γη ώρα σιωπηλοί. Έπειτα ο Ζάν
διέκρινε τη σιγή:

—Μαρία! Γιατί σιωπής;

—Γιατί... θυμάμαι, θυμάμαι τόσα
πράγματα... Και τώρα είμαι ακόμη
μαζί σου... Σε λίγο θα μ' άφήσεις...

Ποιός έξερει πότε θα σε ξαναϊδω...
Ποιός έξερει... Έσως δεν ξής μό-
νος σου... είπε μ' ένα έδωος φόβου.

—Όχι, είπε εκείνος. Έχω συν-
τροφία.

—Ποιά είναι; ρώτησε εκείνη με
φωνή που έτρεμε.

—Η γατούλα μας ή Λαίδη.

—Ω!...

Με πόση χαρά άνέπνευσε.

Χωρίς να ξέρει και εκείνη πώς,
τον πήρε από τό λαμό και τον φί-
λησε με πάθος.

—Ζάν μου! Αγάπη μου!

Εκείνος έβλεπε τα μάτια. Όλη
ή παλαιά μέθη πλημμύριζε τό σώμα
του και την ψυχή του. Τά χείλη
τους συναντήθηκαν σ' ένα φίλι, που
έκλεινε πόθους και άναμνήσεις, τρυ-
φερότητα, μετάνοια και συγγνώμη.

Όταν έφθασαν μπροστά στη τζα-
μωτή πόρτα του μεγάλου ξενοδο-
χείου, ο Ζάν είπε στη Μαρία:

—Έτοιμασε τις βαλίτσες σου...

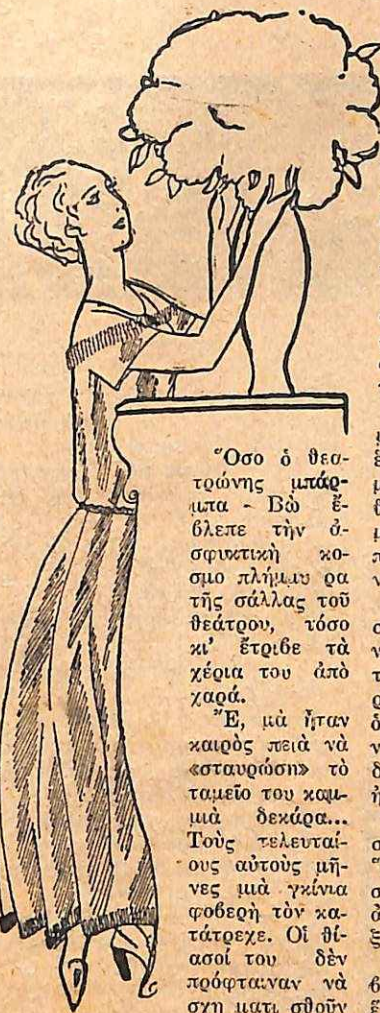
—Απόψε φεύγουμε με τό τριάνο τών
δώδεκα για τό σπίτι μας στην έ-
ξοχή!

ΜΑΡΙΟΣ ΑΛΜΠΕΡΤΙ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

ΤΟΥ G. DE RAULIN

να σφυρίζουν και να ποδοκαροτούν.
Η ώρα που περνούσε μάταια, έκα-
νε τον κόσμο ν' άνυπομονη, κι ο
δυστυχισμένος μάριμα - Βώ αι-
σθανόταν άγρια τον άντίκτυπο αυ-
τής της δυσανεκτικότητας του κοινού.

Στό τέλος, άποφάσισε να προδής
σε μία ήρωική ενέργεια. Παραί-
ρισε την αλλαία, υποκλίθηκε με τη
συνθηματική άνεση του μπρος στη
γεμάτη αβύσσο κι' είπε:

—Κυρία και κύριοι... Σας θε-
ρομαπαρκάω να μου δώσετε ακόμη
ένα τέταρτο καρό, για να πεταχθώ
μόνος μου ως τό σπίτι της συμπα-
θούς μας καλλιτέχνης... Φαντάζο-
μαι να μην είναι σοβαρό τό άπρό-
πτο αυτό, τό όποιο την άναγκάζει
να καθυστερή έτσι!...

Ένα άμείλι, τρέχοντας δαμονι-
σμένα στους έρημους και σκοτα-
νούς δρόμους της πόλεως, τον με-
τέφερε σε λίγο στο σπίτι της κυ-
ρίας Ναρόν. Σάν ήθελε άνέχθηκε
δριμυτικά τά σκαλοπάτια, πέρασε ξ-
ναν θαυματοφαντισμένο πενήνχό διά-
δρομο και μπήκε στο δωμάτιο της
ήθοποις, δίχως να χτυπήσει.

Αμέσως στάθηκε κατάπληκτος,
σαν να σκόνταψε επάνω σε τοίχο.
Ένα κινδυνόλο έβγαζε στο γυναι-
κόσμο από έπιπλα δωμάτιο και στο
άνδρικό φως του ο μάριμα - Βώ
έξαφανε την έξης πένθηση σκηνή:

—Επάνω στο φτωχικό ξύλινο κρεβ-
βάτι ήταν έκλωμένος κι' άλγιστος
ένας άνδρας πελιδνός. Πλάι του,
ξαρομένη, μουδιασμένη, καθόταν ή
κυρία Ναρόν, ή όποια είχε έντο-
μεταξύ σπρώσει τό δακρυόρεκτο
πρόσωπό της και κτυπούσε άφρη-
μένη τον κατάπληκτο θιασώχη.

Εκείνος τραύλισε:

—Όστε, λοιπόν;... Ο σύζυγός
σας... δεν ξή πια;

Η δύστυχη καλλιτέχνης μουρμού-
ρισε άθονα, δίχως μνησικακία:

—Θεού θέλημα, κύριε Βώ... Άρ-
ρώστησε βαρεια πρό καιρού... Δεν
μπορούσε πια να εργασθώ... Άνε-
ργη κι' έγώ, δεν είχα άφθονά τα
μέσα να τον νοσηλεύσω... Οτι εί-
χαμε έσοδείθηκε, δίχως να έπαρκέ-
ση κιόλας... Νά τό αποτέλεσμα,
τώρα!...

Ο μάριμα - Βώ ένοιωσε μία
πικρή τύχη μέσα του. Αυτός ήταν
ο αίτιος της δυστυχίας εκείνης. Αυ-
τός, σε μία στιγμή έγκληματικής έ-
πιπολαότητας, έδωσε άπ' τό θια-
σό του την έκλεκτή κι' ένάρετη έ-
κείνη καλλιτέχνηδα και σύζυγο. Και
γιατί; Γιατί τόλμησε — ή «κάθα-
δεσάτης»! — να μπατίσει τον γέ-
ρο - σάτυρο μαρκήσιο Ντέ Π... ο
όποιος μπήκε βίαια στο καμαρί-
νι της να την φιλήσει. Έπειτα έπο κά-
ποια θριαμβευτική παράστασή της!

Ο πόνος δάγκωσε την ψυχή του
μάριμα - Βώ, μόλις θυμήθηκε την
άγροια εκείνη διαγωγή του. Ναι,
για να μη χάσει τη χρηματική ύπο-
στήριξη του άσχετου μαρκησιού, ο
όποιος είχε άγανακτήσει για την
άποτυχία του, προτίμησε να δώδ-
η άπ' τον θιασό του τό μοναδικό αλ-
τό στολίδι του!

Τά άποτελέσματα ήσαν τρομερά
και για τους δυό. Ο μάριμα - Βώ
ταμωρήθηκε παραδειγματικά άπ' τό
κοινό της πόλεως κι' έφτασε στα
πεδύνα της χρεωκοπίας, όφου έ-
χασε στην επικήρσή του β,τι είχε

και δεν είχε. Κι' ή κυρία Ναρόν
γνώρισε τις πιο άγριες δυστυχίες
της ζωής της, κι' άφου πείνασε και
χρεώθηκε ως τό λαμό, δοκίμασε
τώρα και τό άνέκφραστη πίκρα
ποτήρι του θανάτου του άγαπημέ-
νου της συζύγου!

—Όλες αυτές ή πένθιμες σκέψεις
πέρασαν σαν άστραπή άπ' τό μυα-
λό του μάριμα - Βώ κι' ή ψυχή
του — όπως είπαμε — μάτιονε από
τύχη. Όστόσο, ο αληθινός του χα-
ρωκήρας νίκησε τις προσωρινές
αυτές αναλαμπές του άνθρωπίνου
μέσα στην ψυχή του κι' ή φιλοχη-
ματία του παρουσιάστηκε βρωμερή:

—Κυρία μου... τραύλισε. Κανέ-
νας δεν ξέρει ακόμη τό θλιβερό γε-
γονός... Γι' αυτό σάς έκτενω να
οθήτε στην παράστασή... Ο κόσμος
άντικρινει... Σας περιμένει... Άν
ματαιωθεί ή παράστασις, είμαι χαμέ-
νος... Κατεστραμμένος...

Η κυρία Ναρόν κούνησε άρη-
τικά τό κεφάλι της, έξαλλη άπ' τον
πόνο. Τρομαγμένος, γλωπός από τό
φάσμα της καταστροφής, ο θιασώ-
χης έξερνισσε με ίκεσία:

—Γιά όνομα Θεού, κυρία μου...
Πρέπει... Πρέπει... Δεν μπορείτε
να μάς αφήσετε έτσι... Σκεφθήτε
με... Σκεφθήτε τόσους φτωχούς
συναδέλφους σας... Έλεος... Θά
πεθάνουν όλοι στην πείνα, κι' έ-
μεις από σάς εξαρτάται αυτή ή
στιγμή να μάς σώσετε!

Μία επαναστατική φωνή άκούει
στήθη της δυστυχισμένης καλλιτέ-
χνης. Η σκέψη του φάσματος της
πείνας, τό όποιο άπειλούσε τους τό-
σο μοχθηρούς γι' αυτήν συναδέλ-
φους της, την έκανε να τινυχθή
όδη και να ξεφωνήσει από πόνο.

Σκουπίζοντας τά δάκρυά της, φί-
λησε με πάθος τό ψυχρό μέτωπο
του άνηκου άγαπημένου της, κι' ά-
φου έκλεισε προσφυλακτικά την πόρ-
τα του νεκρικού θαλάμου, άκολού-
θησε σαν φάντασμα
μυνομένο τον ένθου-
σιασμένο μυστικά
θιασώχη...

Η δοχίστρα είχε
κιόλας άρχισεί τις
μελωδίες των «Μτο-
έμ», όταν σηκώθηκε
ή αλλαία. Η Μυή
— ή άμοιρη κυρία
Ναρόν — σκόρπισε
όλην άνέκφραστη
συγκίνησης στο
κοινό, μόλις φάνη-
κε στη σκηνή, κατά-
χλωμη.

Τό άφθονο που-
δράσιμά της, άπαι-
νά κούνη ή νεκρή
ή άχρότητα της
απέθετε την δύνα-
μειν σε σημείο ρο-
μιαστικό. Και καθώς
δοκονόταν τό ρό-
λο της, με μάτια
φλογερά από την ά-
νομία και με χείρα
κατάφυρα, ο θια-
σώχης έφτασε στα
βροχόντονα μπρος
σε κάτι τό ύπερφω-
σικό τραγικό!

Τά άποτελέσματα ήσαν τρομερά
και για τους δυό. Ο μάριμα - Βώ
ταμωρήθηκε παραδειγματικά άπ' τό
κοινό της πόλεως κι' έφτασε στα
πεδύνα της χρεωκοπίας, όφου έ-
χασε στην επικήρσή του β,τι είχε

και δεν είχε. Κι' ή κυρία Ναρόν
γνώρισε τις πιο άγριες δυστυχίες
της ζωής της, κι' άφου πείνασε και
χρεώθηκε ως τό λαμό, δοκίμασε
τώρα και τό άνέκφραστη πίκρα
ποτήρι του θανάτου του άγαπημέ-
νου της συζύγου!

—Όλες αυτές ή πένθιμες σκέψεις
πέρασαν σαν άστραπή άπ' τό μυα-
λό του μάριμα - Βώ κι' ή ψυχή
του — όπως είπαμε — μάτιονε από
τύχη. Όστόσο, ο αληθινός του χα-
ρωκήρας νίκησε τις προσωρινές
αυτές αναλαμπές του άνθρωπίνου
μέσα στην ψυχή του κι' ή φιλοχη-
ματία του παρουσιάστηκε βρωμερή:

—Κυρία μου... τραύλισε. Κανέ-
νας δεν ξέρει ακόμη τό θλιβερό γε-
γονός... Γι' αυτό σάς έκτενω να
οθήτε στην παράστασή... Ο κόσμος
άντικρινει... Σας περιμένει... Άν
ματαιωθεί ή παράστασις, είμαι χαμέ-
νος... Κατεστραμμένος...

Η κυρία Ναρόν κούνησε άρη-
τικά τό κεφάλι της, έξαλλη άπ' τον
πόνο. Τρομαγμένος, γλωπός από τό
φάσμα της καταστροφής, ο θιασώ-
χης έξερνισσε με ίκεσία:

—Γιά όνομα Θεού, κυρία μου...
Πρέπει... Πρέπει... Δεν μπορείτε
να μάς αφήσετε έτσι... Σκεφθήτε
με... Σκεφθήτε τόσους φτωχούς
συναδέλφους σας... Έλεος... Θά
πεθάνουν όλοι στην πείνα, κι' έ-
μεις από σάς εξαρτάται αυτή ή
στιγμή να μάς σώσετε!

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Φανή διέσχισε πρώτα το μικρό δάσος, τρέχοντας με όλη τη δύναμη των ποδιών της λαχανιασμένη, κούρτη.

Δεν τολμούσε να γυρίσει το κεφάλι της, για να δει αν την κατεδίωκε το τρομερό φάντασμα, κι όμως της φαινόταν πως άκουγε κάθε τόσο πίσω της αλυσίδες, που σερνόντουσαν...

Σε κάποια στιγμή αναγκάστηκε να σταθεί, να ακουμπήσει σ' ένα δέντρο και να ανασάνει...

Το κορμί της έτρεμε δολιχόρρο... Η δυνατή αυτή γυναίκα ήταν πειά ένα αξιοθρήνητο ανθρώπινο σώμα.

Μά αμέσως τώπαλε πάλι στα πόδια, πιο τρελλή από ποτέ στη φυγή της, σαν ένα ζώο κυνηγημένο από τα σκυλιά, γιατί είχε ακούσει κοντά της, πίσω της, τις αλυσίδες που χτυπώντουσαν και κουνούσαν, στα πόδια του φαντάσματος, χωρίς άλλο.

Όταν μάλιστα έφτασε σ' ένα ύψωμα, που ήταν μπρος απ' το πάρκο του πύργου, λίγο έλειψε να σωριαστεί κάτω από τον τρούνο της... Είδε να διασπνίζη το δρόμο μια φανταστική σιλουέττα, που έκανε αλλόκοτες κινήσεις κάτω από το φως του φεγγαριού.

Όσο, αυτή η σιλουέττα

δλη την πολύωρη αγανάτη της: γυρίσε Ναρόν, δεν γέλασε.

Ένοιωσε αμέσως την τραγική σημασία του ύστατου σπασμού της καλλιτέχνιδος και με σπνή απειρογαστής φρίκης και σπαρτακτικής τύφωσης, ούρλιαξε:

—Κάτω ή αθάνατη!

Στην πένθυμη εκείνη διαταγή έλει αναστατώθηκαν. Ο γιατρός του θεάτρου πήδησε αμέσως στη σηνή, να έσκιψε προσεκτικά πάνω απ' την αλλήγοστη κυρία Ναρόν.

Έπειτα, αμίλητος και σκυρτός, σηκώθηκε όρθια, έβγαλε το καπέλο του και σταυροκοπήθηκε εύλαβικά, ενώ συγχρόνως ζυττούσε τον θιασάκη στα μάτια.

Κι' ενώ ο κόσμος άδειαζε το θέατρο, βουδός και συλλογισμένος, ο μάγιστρος Βά, έβαλλος από θλίψη και πνι, άρχισε να μαζεύει τα μνημένα λουλούδια, που γέμιζαν το πάτωμα της σηνής, και να έλνε με αυτά το τεκτονμένο κι έλνε με κορμιά της άμιορης καλλιτέχνιδος...

ήν έκανε να συνέλθη κάπως, τη στιγμή που κόντευε να τρελλαθεί έντελως. "Αναγνώρισε σ' αυτή τον Προσπέρ, το σκακίτη, που σάλευε το δεκανίκι του...

Τόν φώναζε άμέσως, εύχρησμένη που βρισκόταν μπρος σ' έναν άνθρωπο ζωντανό... μπρος σε κάποιον, που δεν είχε πάει στον άλλο κόσμο...

Μά ο Προσπέρ την κούταζε, σαν να μη την γνώριζε κι' απομακρύνθηκε γρήγορα μέσα στα δέντρα, σαλεύοντας το δεκανίκι του πάνω απ' το κεφάλι του και βγάζοντας τους μόνους ήχους, που μπορούσαν να βγουν απ' το βουδός στόμα του—ήχους, που έμοιαζαν με κωδίσμο νυχτοπουλιού: «Χού! Χού! Χού! Χού!...

Η Φανή άνοιξε σε λίγο τον τοίνο του πάρκου... Ήταν πειά σχεδόν στο σπίτι της... Είχε αναγνωρίσει αυτό το κθλιο πλάσμα, αυτόν τον ήλιθιο Ποσσπέρ, τον όποιον είχε περιπνιχθεί στον πύργο. Ήταν τον ταυμάτισε ο δασοφύλαξ... Θυμόταν μάλιστα ότι την έποιένη το είχε σκάσει, σαν να φοβόταν μήπως του κάνουν κακό... Τέλος, σ' αυτή της δεν άνηγορσε πειά το τρομερό τραγοιδι των αλυσίδων...

Ξανάνοιξε πειά να λονικέται κι' έτσι ξαναβήκε εύκολα τη μικρή πόρτα, τούπωσε μέσα στο πάρκο, μπήκε στον πύργο κι' έπτασε στην κάμαρά της.

Τότε, όταν βρέθηκε μέσ' στην

Αναγνώρισε τον Προσπέρ, τον σκακίτη που σάλευε το δεκανίκι του...

κάμαρή της και άναψε φως, ξαναθυμήθηκε όλα όσα είχε κάνει και ό,τι είχε δη, και είπε μέσα της πως είχε φοβηθεί μια σκιά.

XXIX

ΟΠΟΥ Η ΙΔΙΑ ΣΚΕΨΙΣ Ο ΔΗΓΕΙ ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΖΑΚ

Μά, πράγματι, είχε φοβηθεί μια σκιά;

Νά η τρομερή έρώτησις, που η Φανή είχε θέσει στον εαυτό της την έποιένη της νυχτερινής αυτής έκδρομής.

Πώς, ύγιης στο μυαλό καθόγ ήταν, πως αυτή η Φανή, η όποια δεν τρώαζε από τίποτε και που δεν είχε καμιά δεισιδαιμονία, είχε δη μια όπτασία;

Όταν το συλλογίζοταν, έκοινε το πούγμα αδύνατο. Θυμόταν άλλωστε την πνευματική της κατάσταση, όταν είχε φτάσει έξω απ' το σπίτι του συμβολαιονόφου. Μονάχα, η σκέψις του έγκληματος πλημύριζε το μυαλό της... Πώς, μέσα σε μια στιγμή, η λογική της είχε αναστατωθεί σε τέτοιο σημείο;

Και ο Άντρέ ήταν ζωντανός;

Γιατί, τότε κάτω-κάτω, αφού τον είχε αναγνωρίσει έντελως, θά ήταν λιγώτερο ανόητο να

σκέφτεται ότι είχε βρεθεί μπρος απ' του, παρά μπρος απ' το φάντασμα του!...

Αν ο Άντρέ δεν είχε πεθάνει, πολλά πράγματα θα εξηγούνταν έτσι και ιδιαίτερος, η ακρίβεια των πληροφοριών, που έδινε η Μάρθα για το έγκλημα του Φρεαί.

Συγχρόνως όμως, αν ο Άντρέ δεν είχε πεθάνει, πολλά πράγματα έμεναν ανεξήγητα...

Πώς ζούσε;

Γιατί δεν είχε ξαναγυρίσει να διώξη τον αδελφό του και την οικογένεια του αδελφού του από τον πύργο;...

Γιατί έμενε χωρισμένος απ' τα παιδιά του;

Τι έσημαιναν η νυχτερινές αυτές εμφάνισεις;

Έτσι το μυαλό του θά διαφωτιζόταν περισσότερο από τη μια μεριά και θα σκοτιζόταν περισσότερο από την άλλη...

Έπειτα, πως ήταν δυνατόν να μην είχε πεθάνει ο Άντρέ, ύστερ από όσα της είχε διηγήθει ο Ζάκ για το έγκλημα;...

Ο Ζάκ είχε κλειδώσει το πτώμα του αδελφού του μέσα στο κιβώτιο και είχε θάψει αμέσως το κιβώτιο μέσα στο υπόγειο, που ήταν κάτω απ' το γκαράζ του Έρόν...

Τότε;...

Τότε η Φανή άρχισε να μη σκέφτεται πειά, παρά μόνο το κιβώτιο και, με το πρακτικό της πνέυμα, που ήταν έχθρικό, σε κάθε φαντασία, αποφάσισε απή να δει μόνη της, αν το πτώμα βρισκόταν πράγματι μέσα στο κιβώτιο!...

Ο Ζάκ θά έφευγε το ίδιο πρωί και θά πήγαινε να τον συναντήσει το βράδυ στο Παρίσι, μαζί με το μικρό Ζακό...

Έπρεπε, λοιπόν, πριν φύγει, να μάθει με κάθε τρόπο, τί άφηναν πίσω τους!... Φαντάσματα ή ένα θύμα ζωντανό ακόμα, που έτοιμάζε μέσ' σ' το σκοτάδι κάποια παράδοξη και τρομακτική έκδικησι;

Όλο το ζήτημα βρισκόταν εκεί. Η Φανή δεν θά έφευγε από τον πύργο της Ροζεράι, προτού διαφωτίσει αυτό το μυστήριο.

Ο Ζάκ έφυγε για το Έρόν στις έννέα το πρωί, στηρίζόμενος στο μπράτσο του καμαριέρη του. Είχε προτιμήσει να πάη ως εκεί με τα πόδια, μέσα στο άραιο και κάπως δροσερό εκείνο πρωινό.

Ήταν εύτυχής, που θά μπορούσε να έπισκεφθ τα έργαστάσιά του, πράγμα που είχε

να το κάνει αρκετές έβδομάδες.

Ψίλησε τη Φανή παρακαλώντας την να μην άργήσει το βράδυ να τον συναντήσει στο Παρίσι, σ' ένα ξενοδοχείο, όπου θά κατέλυε με ψευδωνυμο, για να αποφύγη τις ενοχλήσεις των δημοσιογράφων. Έπροσθεσε ότι θά έμενε δυό ώρες περιπου στο Έρόν, για να όωση τις τελευταίες όσηγιες πριν από το ταξείδι.

Στις εντεκα ή ώρα θ' ανέβαινε στο αυτοκινητο του και το μεσημέρι θά ετρωγε στο Παρίσι.

Όλο της το πρωί, η Φανή το πέρασε με το να δινη οδηγίες για τις αποσκευές, για να κανονίση τη θέσι του προσωπικού κατά τη διάρκεια της απουσίας της και με το να σεχτή μια γρήγα δεσποινίδα απ' το Ζουβίζυ, η όποια θά έπαιρνε τη θέσι της δίδος Έλιε κοντά σ' τη Ζερμαίν και στο Φρανσουά, και η όποια, μολοντί έλεγαι ότι είχε μυαλό ύγιέστατο και ότι δεν πίστευε στα φαντάσματα, κούταζε όλα τα πράγματα γύρω της με ύφος αποπλανημένο, σαν να φοβόταν μήπως δη να βγη απ' το φάντασμα ή τους τοίχους ο διάβολος ο ίδιος.

Ο καμαριέρης, η Άγγλιδα καμαριέρα, και ο βοηθός του μαγειρίου, θά έφευγαν κι' αυτοί το ίδιο βράδυ. Ίσχυριζόντουσαν πως είχαν δη την προηγούμενη νύχτα το φάντασμα να γλυστράη μέσα στο πάρκο, και να μπαίνει μέσα στον πύργο.

Η μαγειρίσσα κι' η Λυδία ύψωναν τους ώμους των, ακούγοντας αυτά τα λόγια κι' είχαν κατωρθώσει να πάρουν με το μέρος τους τους πιο ύγιεις στο μυαλό ύπηρέτες.

Η Φανή γεμμάτισε μόνη το μεσημέρι, διαθάζοντας τις έφημερίδες, η όποιες δεν έγραφαν για τίποτε άλλο, παρά για τον «κύριο που είχε ξαναγυρίσει απ' τον άλλο κόσμο».

Ο νεαρός ρεπόρτερ του «Εξέλιου» Νταρμουά είχε κρατήσει το λόγο του. Δημοσίευσε μια περίφημη συνέντευξι με τη Φανή, ξανάβαζε τα πράγματα στη θέσι τους και περιέγραφε την πυργοδέσποινα της Ροζεράι με τα πιο ώραία χρώματα...

Ήταν—έγραφε—μια γυνάικα ώραια κι' έξυπνη, που δεν άγαπούσε καθόλου τα άσχημα άστεία. Γι' αυτό είχε κυνηγήσει τα φαντάσματα... κι' είχε διώξει τη δεσποινίδα Έλιε.

Μετά το γεύμα, η Φανή μπήκε στο γραφείο του συζύγου της και πέρασε αρκετή ώρα, ταχτοποιώντας διάφορα χαρτιά και, αναζητώντας, μέσ' στα συρτάρια, το μεγάλο κλειδί του γκαράζ, το όποιο ώστόσο δεν βρήκε.

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

Ο Ζάκ το είχε πάρει μαζί του, όπως είχε πάρει και το κλειδί του υπογείου του Έρόν. Μά η Φανή ήταν αποφασισμένη να σπάση την κλειδωνιά αυτού του υπογείου και να την αντικαταστήση, φεύγοντας μ' ένα λουκέτο, το όποιο είχε βρή

του γκαράζ, είχε αποφασίσει να ζητήσει από το Φερράν, το φύλακα του Έρόν, να της βρή ένα κλειδί, που θά την άνοιγε...

Λίγο πριν από τις τέσσερες το απόγευμα, έβαλε να ζέψουν το άγγλικό άμάξι και, οδηγώντας το μόνη της, διευθύνθηκε προς το Έρόν, κάνοντας το γύρο του πάρκου, για να ξεγελάση τους περιέργους ή τους ρεπόρτερ, που ήταν ένδεχομένο να βρισκόντουσαν έξω απ' την καγκελλόπορτα.

Ήταν τυλιγμένη σ' ένα μεγάλο επανωφόρι αυτοκινήτου και φορούσε ένα ταξιδιωτικό καπέλλο, που το συγκρατούσε μια γάφα.

Κάτω απ' το μανδύα της είχε ένα σφυρί, με το όποιο λογαρίαζε να «έργαστη» κάτω στο υπόγειο. Θυμόταν όμως πως βρισκόντουσαν απ' την άλλη φορά εκεί κάτω μια αξίνα, καθώς κι' ένα φτυάρι.

Μόλις έφτασε στο Έρόν, πέ-

—Θεέ μου, κυρία... Έχω ένα σωρό κλειδιά... Θά προσπαθήσω να σας βρω ένα... Μου φαίνεται πως κι' ο κύριος μπήκε στο γκαράζ το πρωί... Τόν συνάντησα έξω απ' το γκαράζ να κρατάη το κλειδί του στο χέρι...

Η Φανή, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, σκέφτηκε άμέσως: «Ωστε κι' ο Ζάκ δεν ήθελε να φύγη πριν δη, πριν βεβαιωθεί ότι το πτώμα βρισκόταν πάντοτε στο κιβώτιο...»

Πήδηξε απ' το άμάξι, άρκετα καθουχασμένη. Αν ο Ζάκ έπειτ' από μια τέτοια έπισκεψι, έφυγε χωρίς να της δώση είδησεις του, αυτό σήμαινε ότι όλα ήσαν εν τάξει.

Μετά ένα τέταρτο της ώρας, η πόρτα του γκαράζ ήταν ανοιχτή, χωρίς στίς φροντίδες του Φερράν, ο όποιος είχε κατωρθώσει να βρή ένα παληό, σκουριασμένο κλειδί που δεν χρησίμευε πειά σε τίποτε και που ταίριαζε περίφημα στην κλει-

δωνία της.

—Το κρατάω, είπε η Φανή.

—Όπως θέλετε, κυρία... Με χρειάζόσαστε τίποτε άλλο;

—Μάλιστα, κυρία, κι' είμαστε όλοι ένθουσιασμένοι που τόν είδαμε τόσο καλά... Ο κύριος έφυγε για το Παρίσι μαζί με τόν κ. ντε Μαρινιέρ.

—Ωστε ο κ. ντε Μαρινιέρ ήρθε εδώ σήμερα το πρωί;

—Μάλιστα... Ήθερε πως ο κύριος θά έφευγε, και, καθώς περνούσε από δω με το αυτοκίνητό του, πηγαίνοντας στο Παρίσι, ήρθε να του πη καλημέρα και τόν έπηρε μαζί του, έτσι που ο σωφέρ του κυρίου έμεινε...

—Άκουσε, Φερράν... Θά ήθελα να μω στο γκαράζ, για να πάρω μερικά πράγματα, που μου είνε χρήσιμα και ο κύριος πήρε μαζί του το κλειδί... Δεν θά μπορούσες να βρης έν άλλο, που ν' άνοιγη την πόρτα;... Αυτό, μου φαίνεται, δεν είνε και τόσο δύσκολο...

Κατέβηκε στο υπόγειο κρατώντας άναμμένο το φανάρι της

ταξε τη ήνία στο Φερράν και τον φώναξε:

—Ε, καλέ μου Φερράν, είδες τόν κύριο;

—Μάλιστα, κυρία, κι' είμαστε όλοι ένθουσιασμένοι που τόν είδαμε τόσο καλά... Ο κύριος έφυγε για το Παρίσι μαζί με τόν κ. ντε Μαρινιέρ.

—Ωστε ο κ. ντε Μαρινιέρ ήρθε εδώ σήμερα το πρωί;

—Μάλιστα... Ήθερε πως ο κύριος θά έφευγε, και, καθώς περνούσε από δω με το αυτοκίνητό του, πηγαίνοντας στο Παρίσι, ήρθε να του πη καλημέρα και τόν έπηρε μαζί του, έτσι που ο σωφέρ του κυρίου έμεινε...

—Άκουσε, Φερράν... Θά ήθελα να μω στο γκαράζ, για να πάρω μερικά πράγματα, που μου είνε χρήσιμα και ο κύριος πήρε μαζί του το κλειδί... Δεν θά μπορούσες να βρης έν άλλο, που ν' άνοιγη την πόρτα;... Αυτό, μου φαίνεται, δεν είνε και τόσο δύσκολο...

Κατέβηκε στο υπόγειο κρατώντας άναμμένο το φανάρι της

ταξε τη ήνία στο Φερράν και τον φώναξε:

—Θεέ μου, κυρία... Έχω ένα σωρό κλειδιά... Θά προσπαθήσω να σας βρω ένα... Μου φαίνεται πως κι' ο κύριος μπήκε στο γκαράζ το πρωί... Τόν συνάντησα έξω απ' το γκαράζ να κρατάη το κλειδί του στο χέρι...

Η Φανή, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, σκέφτηκε άμέσως: «Ωστε κι' ο Ζάκ δεν ήθελε να φύγη πριν δη, πριν βεβαιωθεί ότι το πτώμα βρισκόταν πάντοτε στο κιβώτιο...»

Πήδηξε απ' το άμάξι, άρκετα καθουχασμένη. Αν ο Ζάκ έπειτ' από μια τέτοια έπισκεψι, έφυγε χωρίς να της δώση είδησεις του, αυτό σήμαινε ότι όλα ήσαν εν τάξει.

Μετά ένα τέταρτο της ώρας, η πόρτα του γκαράζ ήταν ανοιχτή, χωρίς στίς φροντίδες του Φερράν, ο όποιος είχε κατωρθώσει να βρή ένα παληό, σκουριασμένο κλειδί που δεν χρησίμευε πειά σε τίποτε και που ταίριαζε περίφημα στην κλει-

δωνία της.

—Το κρατάω, είπε η Φανή.

—Όπως θέλετε, κυρία... Με χρειάζόσαστε τίποτε άλλο;

—Μάλιστα, κυρία, κι' είμαστε όλοι ένθουσιασμένοι που τόν είδαμε τόσο καλά... Ο κύριος έφυγε για το Παρίσι μαζί με τόν κ. ντε Μαρινιέρ.

—Ωστε ο κ. ντε Μαρινιέρ ήρθε εδώ σήμερα το πρωί;

—Μάλιστα... Ήθερε πως ο κύριος θά έφευγε, και, καθώς περνούσε από δω με το αυτοκίνητό του, πηγαίνοντας στο Παρίσι, ήρθε να του πη καλημέρα και τόν έπηρε μαζί του, έτσι που ο σωφέρ του κυρίου έμεινε...

—Άκουσε, Φερράν... Θά ήθελα να μω στο γκαράζ, για να πάρω μερικά πράγματα, που μου είνε χρήσιμα και ο κύριος πήρε μαζί του το κλειδί... Δεν θά μπορούσες να βρης έν άλλο, που ν' άνοιγη την πόρτα;... Αυτό, μου φαίνεται, δεν είνε και τόσο δύσκολο...

Κατέβηκε στο υπόγειο κρατώντας άναμμένο το φανάρι της

ταξε τη ήνία στο Φερράν και τον φώναξε:

—Ε, καλέ μου Φερράν, είδες τόν κύριο;

—Μάλιστα, κυρία, κι' είμαστε όλοι ένθουσιασμένοι που τόν είδαμε τόσο καλά... Ο κύριος έφυγε για το Παρίσι μαζί με τόν κ. ντε Μαρινιέρ.

—Ωστε ο κ. ντε Μαρινιέρ ήρθε εδώ σήμερα το πρωί;

—Μάλιστα... Ήθερε πως ο κύριος θά έφευγε, και, καθώς περνούσε από δω με το αυτοκίνητό του, πηγαίνοντας στο Παρίσι, ήρθε να του πη καλημέρα και τόν έπηρε μαζί του, έτσι που ο σωφέρ του κυρίου έμεινε...

—Άκουσε, Φερράν... Θά ήθελα να μω στο γκαράζ, για να πάρω μερικά πράγματα, που μου είνε χρήσιμα και ο κύριος πήρε μαζί του το κλειδί... Δεν θά μπορούσες να βρης έν άλλο, που ν' άνοιγη την πόρτα;... Αυτό, μου φαίνεται, δεν είνε και τόσο δύσκολο...

Κατέβηκε στο υπόγειο κρατώντας άναμμένο το φανάρι της

ταξε τη ήνία στο Φερράν και τον φώναξε:

—Ε, καλέ μου Φερράν, είδες τόν κύριο;

—Μάλιστα, κυρία, κι' είμαστε όλοι ένθουσιασμένοι που τόν είδαμε τόσο καλά... Ο κύριος έφυγε για το Παρίσι μαζί με τόν κ. ντε Μαρινιέρ.

—Ωστε ο κ. ντε Μαρινιέρ ήρθε εδώ σήμερα το πρωί;

—Μάλιστα... Ήθερε πως ο κύριος θά έφευγε, και, καθώς περνούσε από δω με το αυτοκίνητό του, πηγαίνοντας στο Παρίσι, ήρθε να του πη καλημέρα και τόν έπηρε μαζί του, έτσι που ο σωφέρ του κυρίου έμεινε...

—Άκουσε, Φερράν... Θά ήθελα να μω στο γκαράζ, για να πάρω μερικά πράγματα, που μου είνε χρήσιμα και ο κύριος πήρε μαζί του το κλειδί... Δεν θά μπορούσες να βρης έν άλλο, που ν' άνοιγη την πόρτα;... Αυτό, μου φαίνεται, δεν είνε και τόσο δύσκολο...

νάλια που είχε φέρει η Φανή μέσα στην τσέπη του επανωφοριού της...

Και η κ. ντε Λά Μποσιέρ κατέβηκε στο υπόγειο, κρατώντας το άναμμένο φανάρι της μπρος απ' της.

Στο κάτω μέρος της στριφτής σκάλας, σκόνταψε σχεδόν άμέσως σε μια μεγάλη άταξια.

Ένα σωρό κάσες της έφραξαν το δρόμο. Ένα μεγάλο βαρέλι είχε μετακινηθί... Ασφαλώς είχε κάνει πολύ καλά που πήγε εκεί... Ο Ζάκ ασφαλώς δεν είχε προφτάσει να ταχτοποιήση όλ' αυτά τα πράγματα... Χωρίς άλλο, κάποιος τόν είχε φωνάξει από πάνω... Ίσως να φοβήθηκε, μήπως τόν βροδν εκεί κάτω ο Φερράν ή ο Λά Μαρινιέρ κι' έφυγε, αφήνοντας τα πάντα αούλα.

Η Φανή προχώρησε και σε λίγο βρέθηκε σε μια γωνία του υπογείου, όπου ήταν ένας φρεσκοανοιγμένος λάκκος. Στο βάθος του λάκκου αυτού φαινόταν το κιβώτιο...

Ο Ζάκ δεν είχε προφτάσει να το ξανασκεπάση κι' είχε φύγει, αφήνοντάς το έτσι... Αυτό ασφαλώς ήταν... Τόν είχαν διακόψει, στη δουλειά του...

Μά αυτή, αυτή θά είχε τη δύναμη να ξανασκεπάση το λάκκο;

Εθγαλε με μια γρήγορη κι' αποφασιστική κίνησι το επανωφόρι της, κι' έπειτα γονάτισε κι' έσκυψε πάνω απ' αυτό το λάκκο, στο βάθος του όποιου βρισκόταν το κιβώτιο.

Έπειτα τοποθέτησε το φανάρι της επάνω στο έδαφος...

Κατόπιν άπλωσε το χέρι της κι' έφτασε την κλειδωνιά του κιβωτίου...

Ἔπειτ' ἀπὸ δέκα μέρες, ἡ

Οριέττα έλαβε ένα συστημένο γράμμα, προερχόμενο από το Φαλέττι. Τά χέρια της έτρεμαν ελαφρά καθώς το άνοιξε... Με δυσκολία κατάβηκε να διαβάσει τα ψηλά γράμματα, που σκέπαζαν τις δυο σελίδες του κοινού επιστολικού χαρτιού. Νά τί έγραφε ή έπιστολή αυτή:

«Αγαπημένο μου παιδί, «Πρό ενός μηνός ξαναγύρισα εδώ απ' τη μακρινή Βραζιλία, όπου άρρώσθησα από μια άρρωστητα, ή όποια με δδηγεί σιγά - σιγά από τον τάφο. Έφερα από κει μια μικρή περιουσία, άκοιτη για να περάσω τα τελευταία χρόνια της ζωής μου, ή όποια όμως δεν μου επιτρέπει να έπαυξώ στα έξοδα, έτσι και της μιάς από τις δυο σας. Έτσι, καταλαβαίνεις, πως μου εινε αδύνατον ν' ανταποκριθώ στην έπιθυμία, που μου διατυπώνεις στο γράμμα σου...

«Βλέπω μ' ευχαρίστησι ότι είσαι ευγενής και περήφανος χαρακτήρ. Άλλά όταν έστειλα έσένα και την Φαουστίνα στο λόρδο Σέσιλ Σέσμπουρ, είχα σοβαρούς λόγους, οι όποιοι εξακολουθούν να ύφιστανται και σήμερα. Πίσταψέ το αυτό, παιδί μου... Και δέξου, χωρίς στενοχωρία, ότι θα κάνη για σάς ο σημαννός λόρδος Σέσμπουρ. Έγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτε... Και δεν θέλω να σου δώσω την άδεια ν' άποκρούσης μια προστασία, της όποιας έχεις μεγάλη ανάγκη, νέα, καθώς είσαι... Μή θυμώσης μαζί μου, παιδί μου... Είμ' ένας άνθρωπος που ύπέφερε πολύ και που πεθαίνει τώρα σιγά - σιγά, μέσα στη θλίψη της μοναξιάς του. Ευχαριστώ για την άγάπη που μου προσφέρεις. Θα μου ήταν ίσως χρήσιμη και γλυκιά... Μά όχι... Δεν σου ζητώ τίποτε άλλο, παρ' να προσεύχου για μένα, Οριέττα... Να προσεύχου για τον πατέρα σου και τη μητέρα σου, που ύπέφεραν πολύ σ' αυτόν τον κόσμο, και να παρακαλεις το Θεό να τους χαρίση τη γαλήνη κοντά του.

«Για να σου αποδείξω την άγάπη μου, σου στέλνω δυο γιλιόδες φράγκα, τις όποιες μπορείς να διαθέσεις όπως θέλεις. Είναι το μόνο πράγμα που με μεγάλη μου λύπη, μπορώ να κάνω για σένα.

Δόν 'Αλβέρτος Φαρνέλλα»
Η Οριέττα δεν υπολόγιζε και πολύ στην έπιτυχία του διδασκαλιστάς της. Έν τούτοις, ή άπογοήτευσί, την όποια έννοιωσε όταν διάβασε αυτό το γράμμα, έκανε τα μάτια της να πλημμυρίσουν δάκρυα...

Κατόπιν το διάβασε και για δεύτερη φορά με μεγάλη συγκίνηση... Της φαινόταν πολύ περίεργη ή περίπτωση του πατέρα της, ό όποιος πέθανε κι έν τούτοις δεν ήθελε να έχη κοντά του τα κορίτσια του...

Γιατί ό δόν Φαρνέλλα, ό όποιος την έπαινούσε για την περηφάνειά της, της ύπεδεικνυε να δεχθί χωρίς στενοχωρία τις εύεργεσίες του λόρδου Σέσμπουρ;

—«Όλ' αυτό εινε πολύ μυστηριώδη... σκεφτόταν ή Οριέττα! Το μόνο βέβαιον εινε ότι δεν πρέπει να βασιζώμαι στον πατέρα μου κι' ότι είμαι υποχρεωμένη να εξακολουθήσω να δέχομαι την προστασία του

λόρδου Σέσμπουρ.

Η υποχρέωσίς της αυτή της φαινόταν πραγματικά άφορητη... Άλλά δεν μόρεσε να κάνει άλλωδς... Έως μια μέρα ό Βάλτερ ν' άποφάιζε να τοποθετήση τις προστατευόμενες του σε κανένα κολλέγιο, όπου θα συμπλήρωναν τη μόρφωσί τους... Τους είχε μιλήσει άλλοτε για καθηγητάς που θα τους έπαιρνε, μά από τότε δεν είχε πει τίποτα για το ζήτημα αυτό...

Η Οριέττα κρατούσε στα χέρια της τα τραπεζογραμμάτια, που της είχε στείλει ό δόν 'Αλβέρτος... Τι θα τά έκανε τα χρήματα αυτά;... Θα τά έδινε στο λόρδο Σέσμπουρ, ως έλάχιστο αντίταξιμα των έξόδων του για τη Φαουστίνα και γι' αυτή... Αυτό ήταν το πιο άξιοπρεπές που μπορούσε να κάνη... Άλλά όχι, δεν θα

τερας 'Ιουνίου. Άν και ή Οριέττα δεν θα φορούσε το φόρεμα αυτό, έν τούτοις ή οικονομός το είχε παραγγείλει μαζί με το φόρεμα της Φαουστίνας, γιατί ή κ. Μπάρκερ, έπειτα από τις καινούργιες άσθητικές διαταγές που είχε λάβει από το λόρδο, δεν τολμούσε να κάνει διαφορετικά.

Αμέσως έπειτ' από τις σκέψεις αυτές, ή Οριέττα έγραψε ένα σημείωμα, το έκλεισε μαζί με τα χρήματα που της έστέλει ό δόν 'Αλβέρτος σ' ένα φάκελλο κι' έσήμανε... Σε λίγο ή καμαριέρα παρουσιάστηκε, και της έδωσε το φάκελλο, για να τον διαβιθάση στο λόρδο Σέσμπουρ.

Κατόπιν, όταν ή πόρτα έκλεισε, άρχισε να συλλογίζεται το χαμόγελο του λόρδου Σέσμπουρ μόλις θα διάβασε την έπιστολή της κι' έννοιωσε

στούς κήπους. Η Οριέττα βάζει κοντά στη φίλη της. Ο καιρός ήταν γλυκός κι' ο ουρανός έλαφρά συννεφιασμένος. Σε λίγο έφτασαν σε μια δεντροστοιχία από φτελιές, στο βάθος της όποιας φαινόταν το 'Ινδικό περίπτερο. Ένας 'Ινδός, καθισμένος στα μαρμάρινα σκαλοπάτια του, χάρδευε μια μικρή μαϊμού, που είχε σκαρφάλλψει στούς ώμους του.

—Φτάνει να μην είμαι άρρωστη την ήμέρα που θα χορέψη ή μπαγιαντέρα, είπε ή Ρόζα. Άλλά γιατί δεν βγαίνει καθόλου έξω; ρώτησα σχετικώς το 'Ινδού, ό όποιος απάντησε: «Συμμορφώνεται με τις διαταγές του λόρδου Σέσμπουρ...» Άλλά γιατί ό Βάλτερ δεν της επιτρέπει να βγαίνει έξω και να περπατή στον κήπο, όταν ό άλλος κόσμος λείπει;... —Δέν ξέρω, Ρόζα μου... άπάντησε ή Οριέττα. Πού θέλεις να σταθώμε; —Λίγο πιο πέρα... Κοντά στη λίμνη...

Σε λίγο, ή δυο φίλες βρισκόντουσαν κοντά στη λίμνη. Είπαν στον ύπρητή που έσερνε την πολυθρόνα να φύγη και να γυρίση μετά μια ώρα. Κατόπιν ή Ρόζα ξεδήλωσε την έπιθυμία να περπατήση λίγο.

—Αν δεν αισθάνεσαι τον έαυτό σου πολύ καλά, δέν πρέπει να περπατήσης... της είπε ή Οριέττα.

—Αντιθέτως, μου φαίνεται ότι άν περπατήσω λίγο, θα μου κάνει καλό... Η νεαρά λαίδη φαινότανε πολύ νευρική. Κι' όταν στριχτήκε στο μπράτσον της Οριέττας, τά πόδια της κλονίστηκαν.

—Κάθισε, αγαπητή μου, της είπε ή τελευταία. Είσαι αδύνατη σήμερα...

—Μά όχι! Έκανε έπιμονα ή Ρόζα. Τι ιδέα ειν' αυτή;... Νά! Θα περπατήσω μόνη μου... Και άφησε το χέρι της Οριέττας, για να κάνει μερικά βήματα. Αμέσως όμως κλονίστηκε κι' έπεσε κάτω, πριν προφτάσει ή Οριέττα να την κρατήση.

Στην πτώσι της, το μέτωπό της χτύπησε στο βάθρον ενός παλαιού αγάλματος, που ήταν στην όχθη της λίμνης.

Η Οριέττα, περίτρομη, έσκυψε και είδε ότι είχε λιποθυμήσει κι' ότι λίγο αίμα έτρεχε.

Αμέσως άρχισε να φωνάζη με όλη της τη δύναμη τον ύπρητή:

—Λουκά! Λουκά! Άλλά ό ύπρητής βρισκόταν πειά πολύ μακριά και δεν βοηθούσε... Πού να ζητήση ή ός τον πύργο, ή Ρόζα θά έχανε πολύ αίμα...

Το περίπτερο ήταν πολύ κοντά. Θα προσπαθούσε να μεταφέρη τη Ρόζα ως εκεί κι' έπειτα θα παρακαλούσε τον 'Ινδό να τη μεταφέρη ως τον πύργο.

Πήρε στην άγκαλιά της τη Ρόζα κι' άρχισε να προχωρή.

στούς κήπους. Η Οριέττα βάζει κοντά στη φίλη της. Ο καιρός ήταν γλυκός κι' ο ουρανός έλαφρά συννεφιασμένος. Σε λίγο έφτασαν σε μια δεντροστοιχία από φτελιές, στο βάθος της όποιας φαινόταν το 'Ινδικό περίπτερο. Ένας 'Ινδός, καθισμένος στα μαρμάρινα σκαλοπάτια του, χάρδευε μια μικρή μαϊμού, που είχε σκαρφάλλψει στούς ώμους του.

—Φτάνει να μην είμαι άρρωστη την ήμέρα που θα χορέψη ή μπαγιαντέρα, είπε ή Ρόζα. Άλλά γιατί δεν βγαίνει καθόλου έξω; ρώτησα σχετικώς το 'Ινδού, ό όποιος απάντησε: «Συμμορφώνεται με τις διαταγές του λόρδου Σέσμπουρ...» Άλλά γιατί ό Βάλτερ δεν της επιτρέπει να βγαίνει έξω και να περπατή στον κήπο, όταν ό άλλος κόσμος λείπει;... —Δέν ξέρω, Ρόζα μου... άπάντησε ή Οριέττα. Πού θέλεις να σταθώμε; —Λίγο πιο πέρα... Κοντά στη λίμνη...

Σε λίγο, ή δυο φίλες βρισκόντουσαν κοντά στη λίμνη. Είπαν στον ύπρητή που έσερνε την πολυθρόνα να φύγη και να γυρίση μετά μια ώρα. Κατόπιν ή Ρόζα ξεδήλωσε την έπιθυμία να περπατήση λίγο.

—Αν δεν αισθάνεσαι τον έαυτό σου πολύ καλά, δέν πρέπει να περπατήσης... της είπε ή Οριέττα.

—Αντιθέτως, μου φαίνεται ότι άν περπατήσω λίγο, θα μου κάνει καλό... Η νεαρά λαίδη φαινότανε πολύ νευρική. Κι' όταν στριχτήκε στο μπράτσον της Οριέττας, τά πόδια της κλονίστηκαν.

—Κάθισε, αγαπητή μου, της είπε ή τελευταία. Είσαι αδύνατη σήμερα...

—Μά όχι! Έκανε έπιμονα ή Ρόζα. Τι ιδέα ειν' αυτή;... Νά! Θα περπατήσω μόνη μου... Και άφησε το χέρι της Οριέττας, για να κάνει μερικά βήματα. Αμέσως όμως κλονίστηκε κι' έπεσε κάτω, πριν προφτάσει ή Οριέττα να την κρατήση.

Στην πτώσι της, το μέτωπό της χτύπησε στο βάθρον ενός παλαιού αγάλματος, που ήταν στην όχθη της λίμνης.

Η Οριέττα, περίτρομη, έσκυψε και είδε ότι είχε λιποθυμήσει κι' ότι λίγο αίμα έτρεχε.

Αμέσως άρχισε να φωνάζη με όλη της τη δύναμη τον ύπρητή:

—Λουκά! Λουκά! Άλλά ό ύπρητής βρισκόταν πειά πολύ μακριά και δεν βοηθούσε... Πού να ζητήση ή ός τον πύργο, ή Ρόζα θά έχανε πολύ αίμα...

Το περίπτερο ήταν πολύ κοντά. Θα προσπαθούσε να μεταφέρη τη Ρόζα ως εκεί κι' έπειτα θα παρακαλούσε τον 'Ινδό να τη μεταφέρη ως τον πύργο.

Πήρε στην άγκαλιά της τη Ρόζα κι' άρχισε να προχωρή.

στούς κήπους. Η Οριέττα βάζει κοντά στη φίλη της. Ο καιρός ήταν γλυκός κι' ο ουρανός έλαφρά συννεφιασμένος. Σε λίγο έφτασαν σε μια δεντροστοιχία από φτελιές, στο βάθος της όποιας φαινόταν το 'Ινδικό περίπτερο. Ένας 'Ινδός, καθισμένος στα μαρμάρινα σκαλοπάτια του, χάρδευε μια μικρή μαϊμού, που είχε σκαρφάλλψει στούς ώμους του.

—Φτάνει να μην είμαι άρρωστη την ήμέρα που θα χορέψη ή μπαγιαντέρα, είπε ή Ρόζα. Άλλά γιατί δεν βγαίνει καθόλου έξω; ρώτησα σχετικώς το 'Ινδού, ό όποιος απάντησε: «Συμμορφώνεται με τις διαταγές του λόρδου Σέσμπουρ...» Άλλά γιατί ό Βάλτερ δεν της επιτρέπει να βγαίνει έξω και να περπατή στον κήπο, όταν ό άλλος κόσμος λείπει;... —Δέν ξέρω, Ρόζα μου... άπάντησε ή Οριέττα. Πού θέλεις να σταθώμε; —Λίγο πιο πέρα... Κοντά στη λίμνη...

Σε λίγο, ή δυο φίλες βρισκόντουσαν κοντά στη λίμνη. Είπαν στον ύπρητή που έσερνε την πολυθρόνα να φύγη και να γυρίση μετά μια ώρα. Κατόπιν ή Ρόζα ξεδήλωσε την έπιθυμία να περπατήση λίγο.

—Αν δεν αισθάνεσαι τον έαυτό σου πολύ καλά, δέν πρέπει να περπατήσης... της είπε ή Οριέττα.

—Αντιθέτως, μου φαίνεται ότι άν περπατήσω λίγο, θα μου κάνει καλό... Η νεαρά λαίδη φαινότανε πολύ νευρική. Κι' όταν στριχτήκε στο μπράτσον της Οριέττας, τά πόδια της κλονίστηκαν.

—Κάθισε, αγαπητή μου, της είπε ή τελευταία. Είσαι αδύνατη σήμερα...

—Μά όχι! Έκανε έπιμονα ή Ρόζα. Τι ιδέα ειν' αυτή;... Νά! Θα περπατήσω μόνη μου... Και άφησε το χέρι της Οριέττας, για να κάνει μερικά βήματα. Αμέσως όμως κλονίστηκε κι' έπεσε κάτω, πριν προφτάσει ή Οριέττα να την κρατήση.

Στην πτώσι της, το μέτωπό της χτύπησε στο βάθρον ενός παλαιού αγάλματος, που ήταν στην όχθη της λίμνης.

Η Οριέττα, περίτρομη, έσκυψε και είδε ότι είχε λιποθυμήσει κι' ότι λίγο αίμα έτρεχε.

Αμέσως άρχισε να φωνάζη με όλη της τη δύναμη τον ύπρητή:

—Λουκά! Λουκά! Άλλά ό ύπρητής βρισκόταν πειά πολύ μακριά και δεν βοηθούσε... Πού να ζητήση ή ός τον πύργο, ή Ρόζα θά έχανε πολύ αίμα...

Το περίπτερο ήταν πολύ κοντά. Θα προσπαθούσε να μεταφέρη τη Ρόζα ως εκεί κι' έπειτα θα παρακαλούσε τον 'Ινδό να τη μεταφέρη ως τον πύργο.

Πήρε στην άγκαλιά της τη Ρόζα κι' άρχισε να προχωρή.

στούς κήπους. Η Οριέττα βάζει κοντά στη φίλη της. Ο καιρός ήταν γλυκός κι' ο ουρανός έλαφρά συννεφιασμένος. Σε λίγο έφτασαν σε μια δεντροστοιχία από φτελιές, στο βάθος της όποιας φαινόταν το 'Ινδικό περίπτερο. Ένας 'Ινδός, καθισμένος στα μαρμάρινα σκαλοπάτια του, χάρδευε μια μικρή μαϊμού, που είχε σκαρφάλλψει στούς ώμους του.

—Φτάνει να μην είμαι άρρωστη την ήμέρα που θα χορέψη ή μπαγιαντέρα, είπε ή Ρόζα. Άλλά γιατί δεν βγαίνει καθόλου έξω; ρώτησα σχετικώς το 'Ινδού, ό όποιος απάντησε: «Συμμορφώνεται με τις διαταγές του λόρδου Σέσμπουρ...» Άλλά γιατί ό Βάλτερ δεν της επιτρέπει να βγαίνει έξω και να περπατή στον κήπο, όταν ό άλλος κόσμος λείπει;... —Δέν ξέρω, Ρόζα μου... άπάντησε ή Οριέττα. Πού θέλεις να σταθώμε; —Λίγο πιο πέρα... Κοντά στη λίμνη...

Σε λίγο, ή δυο φίλες βρισκόντουσαν κοντά στη λίμνη. Είπαν στον ύπρητή που έσερνε την πολυθρόνα να φύγη και να γυρίση μετά μια ώρα. Κατόπιν ή Ρόζα ξεδήλωσε την έπιθυμία να περπατήση λίγο.

—Αν δεν αισθάνεσαι τον έαυτό σου πολύ καλά, δέν πρέπει να περπατήσης... της είπε ή Οριέττα.

—Αντιθέτως, μου φαίνεται ότι άν περπατήσω λίγο, θα μου κάνει καλό... Η νεαρά λαίδη φαινότανε πολύ νευρική. Κι' όταν στριχτήκε στο μπράτσον της Οριέττας, τά πόδια της κλονίστηκαν.

—Κάθισε, αγαπητή μου, της είπε ή τελευταία. Είσαι αδύνατη σήμερα...

—Μά όχι! Έκανε έπιμονα ή Ρόζα. Τι ιδέα ειν' αυτή;... Νά! Θα περπατήσω μόνη μου... Και άφησε το χέρι της Οριέττας, για να κάνει μερικά βήματα. Αμέσως όμως κλονίστηκε κι' έπεσε κάτω, πριν προφτάσει ή Οριέττα να την κρατήση.

Στην πτώσι της, το μέτωπό της χτύπησε στο βάθρον ενός παλαιού αγάλματος, που ήταν στην όχθη της λίμνης.

στούς κήπους. Η Οριέττα βάζει κοντά στη φίλη της. Ο καιρός ήταν γλυκός κι' ο ουρανός έλαφρά συννεφιασμένος. Σε λίγο έφτασαν σε μια δεντροστοιχία από φτελιές, στο βάθος της όποιας φαινόταν το 'Ινδικό περίπτερο. Ένας 'Ινδός, καθισμένος στα μαρμάρινα σκαλοπάτια του, χάρδευε μια μικρή μαϊμού, που είχε σκαρφάλλψει στούς ώμους του.

—Φτάνει να μην είμαι άρρωστη την ήμέρα που θα χορέψη ή μπαγιαντέρα, είπε ή Ρόζα. Άλλά γιατί δεν βγαίνει καθόλου έξω; ρώτησα σχετικώς το 'Ινδού, ό όποιος απάντησε: «Συμμορφώνεται με τις διαταγές του λόρδου Σέσμπουρ...» Άλλά γιατί ό Βάλτερ δεν της επιτρέπει να βγαίνει έξω και να περπατή στον κήπο, όταν ό άλλος κόσμος λείπει;... —Δέν ξέρω, Ρόζα μου... άπάντησε ή Οριέττα. Πού θέλεις να σταθώμε; —Λίγο πιο πέρα... Κοντά στη λίμνη...

Σε λίγο, ή δυο φίλες βρισκόντουσαν κοντά στη λίμνη. Είπαν στον ύπρητή που έσερνε την πολυθρόνα να φύγη και να γυρίση μετά μια ώρα. Κατόπιν ή Ρόζα ξεδήλωσε την έπιθυμία να περπατήση λίγο.

—Αν δεν αισθάνεσαι τον έαυτό σου πολύ καλά, δέν πρέπει να περπατήσης... της είπε ή Οριέττα.

—Αντιθέτως, μου φαίνεται ότι άν περπατήσω λίγο, θα μου κάνει καλό... Η νεαρά λαίδη φαινότανε πολύ νευρική. Κι' όταν στριχτήκε στο μπράτσον της Οριέττας, τά πόδια της κλονίστηκαν.

—Κάθισε, αγαπητή μου, της είπε ή τελευταία. Είσαι αδύνατη σήμερα...

—Μά όχι! Έκανε έπιμονα ή Ρόζα. Τι ιδέα ειν' αυτή;... Νά! Θα περπατήσω μόνη μου... Και άφησε το χέρι της Οριέττας, για να κάνει μερικά βήματα. Αμέσως όμως κλονίστηκε κι' έπεσε κάτω, πριν προφτάσει ή Οριέττα να την κρατήση.

Στην πτώσι της, το μέτωπό της χτύπησε στο βάθρον ενός παλαιού αγάλματος, που ήταν στην όχθη της λίμνης.

Η Οριέττα, περίτρομη, έσκυψε και είδε ότι είχε λιποθυμήσει κι' ότι λίγο αίμα έτρεχε.

Αμέσως άρχισε να φωνάζη με όλη της τη δύναμη τον ύπρητή:

—Λουκά! Λουκά! Άλλά ό ύπρητής βρισκόταν πειά πολύ μακριά και δεν βοηθούσε... Πού να ζητήση ή ός τον πύργο, ή Ρόζα θά έχανε πολύ αίμα...

Το περίπτερο ήταν πολύ κοντά. Θα προσπαθούσε να μεταφέρη τη Ρόζα ως εκεί κι' έπειτα θα παρακαλούσε τον 'Ινδό να τη μεταφέρη ως τον πύργο.

Πήρε στην άγκαλιά της τη Ρόζα κι' άρχισε να προχωρή.

στούς κήπους. Η Οριέττα βάζει κοντά στη φίλη της. Ο καιρός ήταν γλυκός κι' ο ουρανός έλαφρά συννεφιασμένος. Σε λίγο έφτασαν σε μια δεντροστοιχία από φτελιές, στο βάθος της όποιας φαινόταν το 'Ινδικό περίπτερο. Ένας 'Ινδός, καθισμένος στα μαρμάρινα σκαλοπάτια του, χάρδευε μια μικρή μαϊμού, που είχε σκαρφάλλψει στούς ώμους του.

—Φτάνει να μην είμαι άρρωστη την ήμέρα που θα χορέψη ή μπαγιαντέρα, είπε ή Ρόζα. Άλλά γιατί δεν βγαίνει καθόλου έξω; ρώτησα σχετικώς το 'Ινδού, ό όποιος απάντησε: «Συμμορφώνεται με τις διαταγές του λόρδου Σέσμπουρ...» Άλλά γιατί ό Βάλτερ δεν της επιτρέπει να βγαίνει έξω και να περπατή στον κήπο, όταν ό άλλος κόσμος λείπει;... —Δέν ξέρω, Ρόζα μου... άπάντησε ή Οριέττα. Πού θέλεις να σταθώμε; —Λίγο πιο πέρα... Κοντά στη λίμνη...

Σε λίγο, ή δυο φίλες βρισκόντουσαν κοντά στη λίμνη. Είπαν στον ύπρητή που έσερνε την πολυθρόνα να φύγη και να γυρίση μετά μια ώρα. Κατόπιν ή Ρόζα ξεδήλωσε την έπιθυμία να περπατήση λίγο.

—Αν δεν αισθάνεσαι τον έαυτό σου πολύ καλά, δέν πρέπει να περπατήσης... της είπε ή Οριέττα.

—Αντιθέτως, μου φαίνεται ότι άν περπατήσω λίγο, θα μου κάνει καλό... Η νεαρά λαίδη φαινότανε πολύ νευρική. Κι' όταν στριχτήκε στο μπράτσον της Οριέττας, τά πόδια της κλονίστηκαν.

—Κάθισε, αγαπητή μου, της είπε ή τελευταία. Είσαι αδύνατη σήμερα...

—Μά όχι! Έκανε έπιμονα ή Ρόζα. Τι ιδέα ειν' αυτή;... Νά! Θα περπατήσω μόνη μου... Και άφησε το χέρι της Οριέττας, για να κάνει μερικά βήματα. Αμέσως όμως κλονίστηκε κι' έπεσε κάτω, πριν προφτάσει ή Οριέττα να την κρατήση.

Στην πτώσι της, το μέτωπό της χτύπησε στο βάθρον ενός παλαιού αγάλματος, που ήταν στην όχθη της λίμνης.

Η Οριέττα, περίτρομη, έσκυψε και είδε ότι είχε λιποθυμήσει κι' ότι λίγο αίμα έτρεχε.

Αμέσως άρχισε να φωνάζη με όλη της τη δύναμη τον ύπρητή:

—Λουκά! Λουκά! Άλλά ό ύπρητής βρισκόταν πειά πολύ μακριά και δεν βοηθούσε... Πού να ζητήση ή ός τον πύργο, ή Ρόζα θά έχανε πολύ αίμα...

Το περίπτερο ήταν πολύ κοντά. Θα προσπαθούσε να μεταφέρη τη Ρόζα ως εκεί κι' έπειτα θα παρακαλούσε τον 'Ινδό να τη μεταφέρη ως τον πύργο.

Πήρε στην άγκαλιά της τη Ρόζα κι' άρχισε να προχωρή.

στούς κήπους. Η Οριέττα βάζει κοντά στη φίλη της. Ο καιρός ήταν γλυκός κι' ο ουρανός έλαφρά συννεφιασμένος. Σε λίγο έφτασαν σε μια δεντροστοιχία από φτελιές, στο βάθος της όποιας φαινόταν το 'Ινδικό περίπτερο. Ένας 'Ινδός, καθισμένος στα μαρμάρινα σκαλοπάτια του, χάρδευε μια μικρή μαϊμού, που είχε σκαρφάλλψει στούς ώμους του.

—Φτάνει να μην είμαι άρρωστη την ήμέρα που θα χορέψη ή μπαγιαντέρα, είπε ή Ρόζα. Άλλά γιατί δεν βγαίνει καθόλου έξω; ρώτησα σχετικώς το 'Ινδού, ό όποιος απάντησε: «Συμμορφώνεται με τις διαταγές του λόρδου Σέσμπουρ...» Άλλά γιατί ό Βάλτερ δεν της επιτρέπει να βγαίνει έξω και να περπατή στον κήπο, όταν ό άλλος κόσμος λείπει;... —Δέν ξέρω, Ρόζα μου... άπάντησε ή Οριέττα. Πού θέλεις να σταθώμε; —Λίγο πιο πέρα... Κοντά στη λίμνη...

Σε λίγο, ή δυο φίλες βρισκόντουσαν κοντά στη λίμνη. Είπαν στον ύπρητή που έσερνε την πολυθρόνα να φύγη και να γυρίση μετά μια ώρα. Κατόπιν ή Ρόζα ξεδήλωσε την έπιθυμία να περπατήση λίγο.

—Αν δεν αισθάνεσαι τον έαυτό σου πολύ καλά, δέν πρέπει να περπατήσης... της είπε ή Οριέττα.

—Αντιθέτως, μου φαίνεται ότι άν περπατήσω λίγο, θα μου κάνει καλό... Η νεαρά λαίδη φαινότανε πολύ νευρική. Κι' όταν στριχτήκε στο μπράτσον της Οριέττας, τά πόδια της κλονίστηκαν.

—Κάθισε, αγαπητή μου, της είπε ή τελευταία. Είσαι αδύνατη σήμερα...

—Μά όχι! Έκανε έπιμονα ή Ρόζα. Τι ιδέα ειν' αυτή;... Νά! Θα περπατήσω μόνη μου... Και άφησε το χέρι της Οριέττας, για να κάνει μερικά βήματα. Αμέσως όμως κλονίστηκε κι' έπεσε κάτω, πριν προφτάσει ή Οριέττα να την κρατήση.

Στην πτώσι της, το μέτωπό της χτύπησε στο βάθρον ενός παλαιού αγάλματος, που ήταν στην όχθη της λίμνης.

«Όσο αδύνατο κι' άν ήταν το σώμα της νεαρής λαίδης, ή Οριέττα είχε εξαντληθή πειά, όταν έφτασε μπροστά στο περίπτερο. Έγνεψε στον 'Ινδό ύπρητή, ό όποιος προχώρησε εξαφνιασμένος και του έξήγησε τί είχε συμβεί. Εκείνος τότε της απάντησε Άγγλικά:

—Δέν μπορώ να κάνω τίποτε, χωρίς τη διαταγή του κυρίου...

—Μά ή νέα αυτή εινε αδελφή του λόρδου Σέσμπουρ! φώναξε ή Οριέττα. Έχει ανάγκη άμέσου βοήθειας... Δεν εινε δυνατόν να θυμώση ό κύριός σου...

Ο 'Ινδός διάταξε, έρριξε ένα βλέμμα προς το περίπτερο κι' έπειτα είπε:

—Ο κύριος δέν επιτρέπει να τον ένοχλούν...

—Εινε λοιπόν έδω; είπε ή Οριέττα. Τότε το πράγμα εινε άπλούστατο... Νά πās να τον είδοπαίσεις ότι ή αδελφή του πληγώθηκε...

—Ο κύριος δέν επιτρέπει! είπε με άπάθεια ό 'Ινδός.

—Μά εινε τρομερό! φώναξε ή Οριέττα. Δεν θα σε μαλώσω, γιατί...

Τη στιγμή εκείνη, ή όρειχάλκινη πόρτα του περιπτέρου, της όποιας ή Οριέττα είχε θαυμάσει τα σκαλισματα, άνοιξε και στο κατώφλι της παρουσιάστηκε ό λόρδος Σέσμπουρ.

—Τί τρέχει λοιπόν; ρώτησε με κάποια άνυπομονησία.

—Μιλόρδε, ή λαίδη Ρόζα έπεσε και χτύπησε! του απάντησε ή Οριέττα. Την έφερα ως έδω και παρακάλεσα αυτόν τον άνθρωπο να με βοηθήση να τη μεταφέρουμε στον πύργο... Δεν ήθελε όμως να κάνει τίποτε, χωρίς την άδειά σας...

Ο λόρδος Βάλτερ κατέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια και πλησίασε την Οριέττα, ή όποια κλονιζόταν κάτω από το βάρος της Ρόζας.

—Έχασε τις αισθήσεις της, είπε. Εινε προτιμώτερο να την περιποιηθώμε έδω...

Γύρισε προς τον 'Ινδό ύπρητή και του είπε μερικές λέξεις, σε μια διάλεκτο των 'Ινδών. Ο ύπρητής άπομακρύνθηκε άμέσως και μπήκε μέσα στο περίπτερο.

—Δόστε την σε μένα, μίς 'Οριέττα! είπε. Δεν άντέχετε πειά!...

Έπηρε την πληγωμένη στα χέρια του και είπε στην Οριέττα:

—Ελάτε!

Η νέα τον άκολούθησε άνησχη. Μπήκε σε λίγο σ' ένα δωμάτιο μωσαφισμένο

τά χαρίσματά της...

Μισοσχηματισμένη στα μαξιλάρια της η Ρόζα, έριχνε στον αδελφό της βλέμματα, που έπαλλαν από συγκίνηση και τα οποία μεταμόρφωναν τη φυσιογνωμία της.

— Έχεις αυτή τη στιγμή τα μάτια του πατέρα μας, Ρόζα, είπε ο λόρδος Βάλτερ, μ' ένα γλυκό τόνο στη φωνή του.

Τα άχρα μάγουλα της Ρόζας κοκκίνισαν ελαφρά και είπε, ρίχνοντας ένα δειλό και τρυφερό βλέμμα στον αδελφό της:

— Είμαι πολύ ευχαριστημένη, που σε ακούω να λες αυτά τα λόγια, Βάλτερ...

— Εκείνος χαμογέλασε και της χαϊδεψε ελαφρά τα μαλλιά της.

— Προσπάθησε να ξαναγίνης αξία να σου τα πω, κυττάζοντας με έτσι...

Κατόπιν σηκώθηκε και πλησίασε στην πόρτα.

— Λοιπόν, μίς 'Οριέττα; ρώτησε τη νέα, η οποία στεκόταν απ' έξω...

— Αισθάνομαι τον έαυτό μου πολύ καλύτερα, μιλούρε...

— Νά κι' ο Ρούδρα, είπε ο Βάλτερ.

Πράγματι, είχε φανεί ο 'Ινδός υπηρέτης, ο οποίος έφτανε βιαστικά με την πολυθρόνα. Ο λόρδος Βάλτερ έπρεπε την αδελφή του στην αγκαλιά του και την τοποθέτησε στην πολυθρόνα της.

— Θα σε δω το βράδυ, Ρόζα, της είπε. Θάρθω να μάθω νέα σου!

Χαιρέτησε την 'Οριέττα και ξαναγύρισε στο περίπτερο. Ο 'Ινδός τραβούσε την πολυθρόνα, ενώ η 'Οριέττα βάδιζε πλαϊνά της. Όταν έφτασαν στο δωμάτιο της Ρόζας, ο Ρούδρα έφυγε άμέσως. Η καμαριέρα, την οποία προσκάλεσε η 'Οριέττα, ξάπλωσε τη Ρόζα στο κρεβάτι της και κατόπιν πήγε να ελδοποιήσει τη λαίδη Σέσμπουρι. Η λαίδη Παμέλα έφτασε σε λίγο, τρέχοντας κι' αγκάλιασε την κόρη της.

— Τι τρέχει, αγάπη μου; της είπε. Χτύπησες... Μά πως;

— Η 'Οριέττα θα σου τα διηγήθη όλα! απάντησε η μικρή λαίδη εξαντλημένη.

— Όταν η 'Οριέττα τελείωσε τη διήγησή της, η λαίδη Παμέλα της είπε επιπληκτικά:

— Σας θεωρώσα προσεκτικώτερη... Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι θ' αφήνατε τη Ρόζα να πέσει και να χτυπήσει...

— Η Ρόζα όμως την διέκοψε ζωηρά:

— Και σεις ή ίδια, μαμά, δεν θα μπορούσατε να κάνετε τίποτα... Η 'Οριέττα δεν πρόφτασε να μ' έμποδίσω... Μά κατά βάθος, είμ' ευχαριστημένη.

— Ευχαριστημένη; φώναξε η λαίδη Παμέλα, εφάνισμένη.

— Ναι! Γιατί ο Βάλτερ, για πρώτη φορά, φάνηκε πολύ καλός προς μένα...

— Αλήθεια;... Αυτό είναι πολύ εξαιρετικό έκ μέρους του... Και είδες την 'Ινδή μπαγιαντέρα του;...

— Όχι... Ούτε και τόλμησα να παρακαλέσω τον Βάλτερ να μου τη δείξει...

— Η 'Οριέττα, καθώς θυμήθηκε τη στιγμή εκείνη, τα σκετινά μάτια της, που είχε δει μέσ' απ' το παραπέτασμα, ένοιωσε ένα ρίγος. Ήταν άλλωστε λίγο αδιάθετη ακόμα και άκουσε πρόθυμα τη Ρόζα, η οποία την παρακάλεσε να πάει να ξεκουραστή στο διαμέρισμά της.

— Νά δικαιολογήσης την 'Οριέττα στους ξένους μας, μαμά... είπε η Ρόζα.

— Βέβαια! της απάντησε η λαίδη Παμέλα, ρίχνοντας ένα μοχθηρό βλέμμα στη νέα.

— Όταν η λαίδη βγήκε από το δωμάτιο της Ρόζας κι' άρχισε ν' ανεβαίνει τη σκάλα για να πάει στο σαλόνι, όπου οι ξένοι έπαιρναν το τσάι τους, είδε τον 'Ομφρεϊ Μπάρφορντ, ο οποίος γύριζε από το ψάρεμα μαζί με τον Φαρνέι. Τον έπληρε άμέσως ιδιαιτέρως και του

δεν φάνηκε να της δίνει προσοχή... Τον προσέχω πάντοτε, όταν εκείνη είναι μπροστά... Δεν δείχνει τίποτα... 'Αλλά δυσπιστώ προς αυτόν, γιατί έχει μεγάλη δύναμη να κρύβει τα αισθήματά του...

— Νομίζεις λοιπόν ότι αν η 'Οριέττα το άρεσε, θα δυσκολευόταν να το δείξει; ρώτησε η λαίδη, γελώντας ειρωνικά.

— Ναι... Γιατί, όπως υποπτεύομαι, ξέρει τα πάντα και φοβάται μήπως η 'Οριέττα είναι αδελφή του. Αυτό μου εξηγεί την στάση του...

— Η λαίδη Παμέλα του έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα και είπε:

— Το λες αυτό, γιατί θεωρείς αυτή την 'Οριέττα ως μία ακατανίκητη γόρρα... Φοβάμαι μήπως σ' έχει σαγηνεύσει και σένα...

— Ο 'Ομφρεϊ γέλασε κι' άκούμπησε το χέρι του στον ώμο της λαίδης Παμέλας.

— Είπε πολλούς καιρούς που κά-

διηγήθηκε το ατύχημα της Ρόζας.

— Ελπίζω ότι η πληγή είν' εντελώς επιπολαία, επρόσθεσε. Η Ρόζα ταράχτηκε πολύ... Μά κι' η 'Οριέττα μου φάνηκε πολύ χλωμή...

— Αυτό είν' αποτέλεσμα της ταραχής της, γιατί αγαπάει πολύ την κόρη σας...

— Ω! 'Εγώ δεν το πιστεύω καθόλου αυτό... απάντησε η λαίδη Σέσμπουρι. Είναι μία πονηρή κι' επιτήδεια;...

— Πονηρή κι' επιτήδεια; έκανε ο κ. Μπάρφορντ. Χμ! Δεν δείχνει καθόλου αυτό το πράγμα απέναντι των νέων, που είναι έτοιμοι να της εκφράσουν το θαυμασμό τους...

— Παίζει καμωδιόλα... 'Αποθλίπει ίσως ψηλότερα απ' αυτός... Στο λόρδο Σέσμπουρι ίσως...

— Ο 'Ομφρεϊ κούνησε το κεφάλι του και είπε:

— Όχι... 'Επί του παρόντος τουλάχιστον... 'Εχω προσέξει μάλιστα ότι προσπαθεί να τον αποφύγει... 'Επίσης κι' αυτός

Τη μεθεπομένη, η λαίδη Ρόζα μόλις αισθανόταν μία μικρή ενόχληση από το χτύπημά της και γι' αυτό θέλησε να στείλει στην 'Οριέττα, η οποία είχε ύστατη αυτή τη συντροφικότητα, στο σαλόνι όπου ήταν οι ξένοι το πύργου.

— Η 'Οριέττα όμως δεν βιαζόταν. Φοβόταν πρό πάντων μήπως ο λόρδος Σέσμπουρι της κάνει λόγο για τα χρήματά

που του είχε στείλει. Αυτός όμως, όταν την είδε, δεν είπε λέξη και μόλις φάνηκε ότι άντελήφθη την παρουσία της. Φαινόταν άλλωστε πολύ νευρικός την ημέρα εκείνη και δεν έκανε άλλο, παρά να ειρωνεύεται τον 'Ομφρεϊ Μπάρφορντ και τη μίς Βιόλετ Πόρομπυ.

— Η ώρασι Βιόλετ, ντυμένη πάντα σύμφωνα με την τελευταία μόδα, έκρυβε το πείσμα της κάτω απ' τα γλυκά χαμόγελά της. 'Αλλά όταν έμενε μόνη με τη λαίδη Σέσμπουρι, της έκμυστηρεύταν τους φόβους της...

— Ω! Είναι πολύ δύσκολο να τον κατακτήσει μία γυναίκα! της απαντούσε η λαίδη Παμέλα. Σου τ' εφάνηκε κι' άλλοτε αυτό... Και δεν θα είναι καθόλου βολικός σύζυγος...

— Αυτό δεν έχει καμμία σημασία... 'Απ' αυτόν θα τα δεχόμουν όλα... 'Α! δεν απελπίζομαι ακόμα, Παμέλα... Θέλω, το θέλω με όλες μου τις δυνάμεις να μ' αγαπήσει... Θα κάνω υπομονή... Με τη θέληση, τα κατορθώνει κανείς όλα... Δεν είν' έτσι, αγαπητή μου;

— Συχνά ναι, παιδί μου...

— Θα ήθελα να μη βρισκόταν εδώ η 'Αφάρα! είπε η Βιόλετ. Τη μισώ αυτή την 'Ινδή... Νομίζεις ότι ο λόρδος Σέσμπουρι της είναι άφοσιωμένος;...

— Νομίζω, αγαπητή μου, ότι ο Βάλτερ δεν άφοσιώνεται σε κανένα. Η 'Αφάρα είναι μία ιδιοτροπία του. Γρήγορα θα ξεχάσει και τ' όνομά της...

— Εκτός της 'Αφάρας, επρόσθεσε η Βιόλετ, δεν είναι εδώ καμμία άλλη, που να μπορεί να μ' επισκιάσει... Η Ξενία είναι άσχημη, κι' η Νατάσα πολύ μικρή... Η Φαουστίνη είναι ωραία, αλλά ψυχρή... Μόνο η 'Οριέττα... 'Αλλά ο λόρδος Σέσμπουρι ούτε την κυττάζει καλά... Είναι συνηθισμένος στις κοκαλιές κι' αυτή η ανόητη κάνει την πρήφηση και στέκει στην πόρτα... Τόσο το καλύτερο όμως για μένα... Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για ν' απομακρύνει κανείς έναν άνθρωπο, σαν τον Βάλτερ...

— Η λαίδη Παμέλα επιδοκίμασε τα λόγια της και προχώρησε σε μάλιστα σε αυστηρή επικρίσεις εναντίον της 'Οριέττας, η οποία, στο πρόσωπο των δυο αυτών γυναικών, είχε δυο άμελλικτες έχθρες. Την άλλη μέρα το πρωί, η 'Οριέττα ένοιωσε μία ζωηρή συγκίνηση.

— Ο Ράμ-Σάλ, ο ενομούμενος 'Ινδός υπηρέτης του λόρδου Σέσμπουρι, πήγε και της είπε ότι ο κύριός του την παρακαλούσε να είναι μετά μισή ώρα στο χάλ, με φόρεμα περιπαιχτού. Αυτό έκανε τη νέα να εφάνηκε στη πολλή, γιατί δεν συμφωνούσε καθόλου με τη συνομιλία που περιμένα να έχη με το τόσο φοβερόν. 'Οπωσδήποτε, ήταν πολύ ανήσυχη, όταν ξεκίνησε για να πάει στο χάλ. 'Η Ξενία κι' η Νατάσα έφτασαν σχεδόν συγχρόνως.

— (Ακολουθεί)

Ο Πάολο Βερότσι, ανήσυχος, έριξε μία λοξή ματιά στη γυναίκα του.

— Βρίσκω πολύ αλλαγή στη Νελλίνα, της είπε:

— Μπορεί νάχης διάφορο... του απάντησε η Τζούλια. 'Αλλά δεν πολλά πράγματα τον τελευταίο καιρό...

— Μά και σ' άλλαξες... έλαλούθησε ο Πάολο. Τι να σου πω... Μου φαίνεται πολύ διαφορετική.

— Η Τζούλια γέλασε νευρικά, φτιάχνοντας συγχρόνως τα μαλλιά της στον καθρέφτη.

— Σ' ευχαριστώ γι' αυτό το παράξενο ενδιαφέρον σου, του είπε. Τι άλλες φορές, όταν γυρίζεις στο σπίτι ύστερα από τα ταξείδια σου, δεν βλέπεις τίποτα. Τι δοκίμης ότι άλλαξε στην κόρη σου; Μήπως θέλεις να πής ότι έγινε πιο ώμορφη;

— Ναι, είναι πιο ώμορφη τώρα, της απάντησε ο Πάολο. Μά δεν ξερω... Δεν είναι μόνο αυτό... Τα μάτια της έγιναν πιο σκούρα... Έχουν χάσει εκείνο το άδικο και χαρούμενο φως τους. Τι συμβαίνει άραγε...

— Θα σου πω, έκανε η Τζούλια. Η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

— 'Α! Τώρα καταλαβαίνω... έκανε η Νελλίνα, τον περασμένο 'Ιούλιο έμεινε μεταξέστατα στα Ιταλικά... Δεν σου έκανα λόγο τότε, γιατί ετομαζόσουν να φύγεις πάλι, για κάποιο ταξίδι σου. Το καλοκαίρι λοιπόν η Νελλίνα παρατήρησε όλες τις διασκεδάσεις κι' άποσιώθηκε στα μαθήματά της...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ ΓΚΑΒΙ

Είμαι τόσο ευχαριστημένη... Κι' έλαμπε από τη χαρά της. Ο Πάολο παραξενεύθηκε.

— Μά δεν μου λές... της είπε. Τι έπαθες κι' έγινες τόσο χαρούμενη... Αυτο μέρες τώρα ήσουν μελαγχολική, σοβαρή, συλλογισμένη...

— Είμαι ευχαριστημένη, μαματά, γιατί διάβασες την έκθεσή μου... του απάντησε η Νελλίνα. 'Ετσι έπαθες κάτι που δεν μπορούσα να σου το πω με το στόμα...

— Πού; έκανε ανήσυχος ο Πάολο.

— Νά, η μαμά υποφέρει κάθε φορά που θα πής ταξείδι, μαματά...

— Πώς το ξέρεις;

— Μά δεν διάβασες; αναγκάστηκε να πεί τη νέα, που την κοιτούσε με τους γονείς της, από τη μέρα που χώρισε από τον άνδρα της.

— Τζούλια, σε παρακαλώ... έκανε ο Πάολο στενοχωρημένος.

— Καταλαβαίνεις τώρα γιατί έπληξα στο Κιαντσιάνο. Πήγα να κάνω μία έκκληση στην 'Ελβίρα, μά όπως το υπέθετα, δεν την βρήκα στο σπίτι της. Είχε κάνει ένα ταξείδι ως τη Ρώμη... Κανείς μάλιστα δεν ήξερε πότε θα ξαναγύριση...

— 'Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε η Νελλίνα.

— Μαματά, του είπε με δάκρυα στα μάτια, η συμβαθής μου νοστιμείαν ότι θ' άποσιώχης στις εξετάσεις... γιατί, λέει, έδωκα από το θέμα... Μά έγω... Δεν ξερω... Είμαι πολύ ευχαριστημένη, μαματά...

— Ο Πάολο Βερότσι κούνησε τη γυναίκα του κι' έπειτα χαιδεύοντας τα ξανθά μαλλιά της Νελλίνας, της είπε:

— Ξέρεις γιατί είσαι τόσο ευχαριστημένη, Νελλίνα; Γιατί ο μαματάς σου δεν θα ξαναγύρισε ποτέ πάλι από το σπίτι. Νά! Ποτέ πάλι.

Κι' από εκείνη τη μέρα άποσιώθηκε πάλι στη γυναίκα του.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η σφαίρα του Ρήγα Φεραίου ήταν τριχοειής. 'Ασπρη για συμβολισμό της αδιόρατης, κόκκινη εις ανάμνησιν της Σλαβικής χλωμής και μαυρή για τον ύπερ πω- τοειδές θάνατο.

Αυτούς τους συμβολισμούς, τους είχε όρισει ο ίδιος.

Η καμωμένη είχε πατρίδα της τας Φιλαντίννας νήσους. 'Εγινε γνωστή στην Εύροπην για πρώτη φορά, απ' τον 'Ιησοφίτη ιεραπόστολο Καμωλή, απ' τον οποίο πήρε και το όνομά της.

Ο Καμωλής αυτός την έφερε μαζί του όταν επέστρεψε στην Εύ- ρωπην και την προσέφερε — απόρος και άνη μάς — στο Βασιλικό ξε- νυχίο της 'Ιταλίας, δηλαδή στον Φερδινάνδο 4ο και στη Μαρία Θε- ρεσία.

Η καμωμένη είχε πατρίδα της τας Φιλαντίννας νήσους. 'Εγινε γνωστή στην Εύροπην για πρώτη φορά, απ' τον 'Ιησοφίτη ιεραπόστολο Καμωλή, απ' τον οποίο πήρε και το όνομά της.

Ο Καμωλής αυτός την έφερε μαζί του όταν επέστρεψε στην Εύ- ρωπην και την προσέφερε — απόρος και άνη μάς — στο Βασιλικό ξε- νυχίο της 'Ιταλίας, δηλαδή στον Φερδινάνδο 4ο και στη Μαρία Θε- ρεσία.

Η καμωμένη είχε πατρίδα της τας Φιλαντίννας νήσους. 'Εγινε γνωστή στην Εύροπην για πρώτη φορά, απ' τον 'Ιησοφίτη ιεραπόστολο Καμωλή, απ' τον οποίο πήρε και το όνομά της.

Ο Καμωλής αυτός την έφερε μαζί του όταν επέστρεψε στην Εύ- ρωπην και την προσέφερε — απόρος και άνη μάς — στο Βασιλικό ξε- νυχίο της 'Ιταλίας, δηλαδή στον Φερδινάνδο 4ο και στη Μαρία Θε- ρεσία.

Η καμωμένη είχε πατρίδα της τας Φιλαντίννας νήσους. 'Εγινε γνωστή στην Εύροπην για πρώτη φορά, απ' τον 'Ιησοφίτη ιεραπόστολο Καμωλή, απ' τον οποίο πήρε και το όνομά της.

Ο Καμωλής αυτός την έφερε μαζί του όταν επέστρεψε στην Εύ- ρωπην και την προσέφερε — απόρος και άνη μάς — στο Βασιλικό ξε- νυχίο της 'Ιταλίας, δηλαδή στον Φερδινάνδο 4ο και στη Μαρία Θε- ρεσία.

Η καμωμένη είχε πατρίδα της τας Φιλαντίννας νήσους. 'Εγινε γνωστή στην Εύροπην για πρώτη φορά, απ' τον 'Ιησοφίτη ιεραπόστολο Καμωλή, απ' τον οποίο πήρε και το όνομά της.

Ο Καμωλής αυτός την έφερε μαζί του όταν επέστρεψε στην Εύ- ρωπην και την προσέφερε — απόρος και άνη μάς — στο Βασιλικό ξε- νυχίο της 'Ιταλίας, δηλαδή στον Φερδινάνδο 4ο και στη Μαρία Θε- ρεσία.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο πρωί εκείνο, η κομπάρσα Μαίη Ντοήμ ξύπνησε θαιπωμένη από ένα γλυκό όνειρο που είχε δει. «Όλη τη νύχτα όνειρεύομαι τον μελαχροινό νέο που συναντούσα, δύο μήνες τώρα, στην ανδριμένη αλή των «στούντιο» της κινηματογραφικής εταιρείας «Μ.Μ.Μ.».

Η Μαίη Ντοήμ σηκώθηκε, φόρεσε την πιο καινούργια τουαλέτα της, χτένισε τα μαλλιά της, πού ησαν πιο φωτεινά και πιο όμορφα από τα μαλλιά της Τζίν Χάρλου και βγήκε από την κάμαρά της για να πάει, όπως πάντα, στο «στούντιο». Στην πόρτα, τη σταμάτησε η νοικοκυρά της:

—Μη ξεχνάτε ότι έχετε να πληρώσετε το νοίκι σας και το φαί σας, μίς Ντοήμ, της είπε.

—Δεν το ξεχνώ, «μίσσες» Σάιτ... ψιθύρισε η όμορφη κομπάρσα.

—Ναι... Μά μη ξεαναγορίσετε δίχως τα λεφτά... Κατάλαβα; της ξαναείπε η νοικοκυρά της.

—Κατάλαβα... έκανε, ταπεινωμένη, η Μαίη Ντοήμ. Στο δρόμο, καθώς τραβούσε για το «στούντιο», πήρε λίγο θάρρος με την ελπίδα ότι ίσως της έδιναν δουλειά εκείνο το πρωί. Κι' έπιμονα πάλι της ήρθε στο νου ο μελαχροινός νέος. Γύρισε τότε το κεφάλι και τον είδε στην απέναντι μεριά του δρόμου. «Όπως κάθε πρωί, τραβούσε κι' εκείνος για το «στούντιο». Μά εκείνη τη μέρα, η Μαίη Ντοήμ πρόσεξε ότι το πρόσωπό του είχε μια έκφραση πίκρας και λύπης.

Εκείνο το ίδιο πρωί, ένας μελαχροινός κομπάρσος, ο Ρούντολφ Στέν, την ώρα που έψαχνε να βρει την πιο καινούργια γραβάτα του, ξανάβλεπε σαν σε όνειρο την ξανθή νέα με το γλυκό πρόσωπο που συναντούσε δυο μήνες τώρα, καθώς τραβούσε για το «στούντιο» της «Μ.Μ.Μ.». Μά μ' ένα παλινό κουστούμι και μισό δολλλάριο στην τσέπη (κι' αυτό ήταν το είχε) δεν τολμούσε να κυττάξει στα μάτια μια γυναίκα, γιατί καμιά γυναίκα δεν μπορούσε να τον αγαπήσει.

Ο Ρούντολφ Στέν έφαινε μια διάφορη ματιά στον καθρέφτη κι' ύστερα μέτρησε τα λεφτά του. Είχε τριάντα σέντς: ούτε μισό δολλλάριο! Ήπια λοιπόν το γάλα του

και μ' ένα μικρό χαμόγελο, κατέβηκε τη σκάλα. Στο κατώφλι της εξώπορτας τον περιμενε η νοικοκυρά του.

—Μίστερ Στέν, του είπε, δεν μπορώ πια να σας κάνω πιστώσεις... —Θα σας πληρώσω, «μίσσες» Σμιθ... της απάντησε χαμηλώνοντας τα μάτια ο μελαχροινός κομπάρσος. —Μά πότε; —Αν δεν με πληρώσετε το βράδυ, θα σας κλείσω την πόρτα. Συμφωνού, μίστερ Στέν; —Συμφωνώ, «μίσσες» Σμιθ...

Κι' ο Ρούντολφ Στέν, μ' ένα καρπό πάνω στην καρδιά, συλλογίστηκε την ξανθιά νέα που αγαπούσε.

—«Όνειρα! ψιθύρισε μ' απογοήτευση...»

«Υστερ' από μισή ώρα καθόταν στην αβούσα αναμονής των «στούντιο» της «Μ.Μ.Μ.». Στο δρόμο είχε αντικρύσει πάλι την ξανθιά νέα, ολόδροση και πεντάμορφη, μέσ' στο χαρούμενο φως του ήλιου. Μά είχε χαμηλώσει γρήγορα τα μάτια του, σαν να ντροπιάζαν για την αγάπη του.

Στις έντεκα η ώρα εκείνης της μέρας, ο διευθυντής της «Μ.Μ.Μ.» ο ροδαλός και παρλαστός μίστερ Νάθαν Μάγερ, άναψε ένα ζολοσιό ποτσο κι' άρχισε να κυττάζει ανάμεσα στις 278.917 φωτογραφίες που δριανόντουσαν πάνω στο τραπέζι του, ποιός νέος και ποιά νέα μπορούσαν να υποδυθούν τα πρόσωπα μιας ερωτικής σκηνης που θα «γυριζόταν» εκείνο το πρωί.

Όταν το μικρό Ζέπελιν που κρατούσε στο στόμα του κάρτε ως τη μέση, ο μίστερ Νάθαν Μάγερ είχε στο δεξί του χέρι τις δυο φωτογραφίες που είχε διαλέξει: «Μίστερ» από ένα σφοδρό προσεχτικό παρατηρήσεις και πίεζε με τ' αρι-

στερό το κουμπί ενός κονδονιού. Ο γραμματέας του, τρομαγμένος έτρεξε άμέσως στο γραφείο του. —Φωνάξτε αυτούς τους δυο, του είπε ο μίστερ Μάγερ και του έδωσε τις φωτογραφίες.

Εκείνος τις γύρισε από την ανώποδη, διάβασε τα ονόματα των προσώπων και πήγε στην αβούσα των κομπάρσων και φώναξε:

—Ο μίστερ Ρούντολφ Στέν στο γραφείο του διευθυντού!

«Επειτα, με το ίδιο γρήγορο δήμα, πέρασε την αβούσα που περιμεναν η γυναίκες κομπάρσος και ξαναφώναξε:

—Η μίς Μαίη Ντοήμ στο διευθυντή!

Κι' έπειτα, αδιάφορος, ρώτησε το βοηθό ενός σκηνοθέτου τι χρώμα είχε το φόρεμα της Γκρέτα Γκάρμπο εκείνο το πρωί...

—Προσοχή! κυρίαζε στο «στούντιο» ο σκηνοθέτης σ' έναν μελαχροινό νέο που λεγόταν Ρούντολφ Στέν και σ' ένα ξανθό κορίτσι που λεγόταν Μαίη Ντοήμ. Προσοχή!... Ντί! Έτρεχε λιγάκι τους προβολείς! —Εσείς οι δυο έχει πάρα! έλατε πιο κοντά στο φως! Ακούστε! Θα παίξετε μια ερωτική σκηνή... Εισάστε δυο φτωχοί και δειλοί νέοι που αγαπιέστε τρυφάει από καιρό. Άξαφνα βρίσκεστε τυχεροί διολογισμένοι σ' ένα σαλόνι. Ο έρωας σας είναι πιο δυνατός από κάθε άλλο αίσθημα. Αν και δεν γνωρίζετε, πλησιάζετε ο ένας τον άλλον, λέτε μερικά ερωτικά λόγια και καταλήγετε στο αγάλλασμα και στο φιλium. Τα λόγια να είναι λίγα! Δεν χρειάζονται φλυαρίες. Και τώρα, εμπρός! Προσοχή! Ο άνδρας λέει:—Σ' αγαπώ... και θ' αγαπώ κι' εγώ... Τελεία! Δυνατά! Με φωνή που τρέμει από τη συγκίνη-

—Ναίτε λοιπόν ότι θα μπορούσα ποτέ να φτιάξω ένα φίλο κι' αυτούς τους δυο που μου στείλατε; —Μά εγώ... ψιθύρισε δειλά ο μίστερ Μάγερ.

—Μά τι έσπευτε... σφύλιαζε πάλι ο σκηνοθέτης. Μου στέλνετε δυο ανθρώπους που γλυκοφιλούνται άνοητα στη μέση του «στούντιο» και θέλετε να τους κάνω «αδελφούς»; Μά αυτοί δεν ξέρουν να παίξουν ούτε μια ερωτική σκηνή! Να πάω ο διάβολος! Δεν έχετε τίποτα χειρότε- ρους!...

Όταν συνήλθαν από εκείνη την ερωτική τρέλλα τους, ο Ρούντολφ και η Μαίη πήγαν και καθήσαν σ' ένα ντιβάνι, λίγο πιο πέρα απ' το μηχανήμα. Το «στούντιο» ήταν άδειο. Μονάχα ο βοηθός του σκηνοθέτου καθόταν στη θέση του κι' έφαινε κατά τανίες. Η Μαίη χαμήλωσε το κεφάλι και ψιθύρισε:

—Τι θα κάνουμε τώρα; —Ας περιμένουμε... της απάντησε ο Ρούντολφ Στέν.

Κι' απόμειναν σιωπηλοί. Σε λίγο άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο σκηνοθέτης.

—Ακούω εδώ! τους φώναξε! Αδειάστε μου τη γωνιά! Δεν είδα ποτέ μου πιο γελιούς ερωτευμένους από σας!

Ο Ντίξ, ο βοηθός του, ξέσπασε σ' ένα γέλιο γέλιο.

Ο Ρούντολφ και η Μαίη βγήκαν από το «στούντιο», κατάπλοκοι. Στην ανδριμένη αλή του, στάθηκαν μια

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οι διάφοροι λαοί και η αντίπαθεία τους προς την πεθερά. Πώς τιμωρούνται οι γαμπροί όταν μιλούσαν στην μητέρα της συζύγου. Ένα ιστορικό τζάμι με υπογραφές βασιλέων. Ρεκόρ ρητορικής ταχύτητας. Η περιπέτεια ενός φεμινιστικού συλλόγου, κτλ.

Είνε κοινό, φαίνεται, να επι-

κρατή οι λαοί τους λαούς της γης μια μοιραία αντίπαθεία προς τις πεθερές!

Το αίσθημα αυτό, η αντίπαθεία αυτή, στους Ναβάζους — λαό του Νέου Μεξικού — φθάνει σε σημείο σπαστού τρόμου.

Εκεί, οι σπύνοι μολύς παντρεμένοι, αποφεύγουν συστηματικά κάθε επαφή τον με τη μητέρα της συζύγου του. Αν δε κανένας αψηγήμενος ξεχαστεί κι' αλλάξει μαζί της έστω και δυο — τρεις λέξεις, τότε ολόκληρη η φυλή πενθεί!

Κι' ο άφηρημένος παραβάτης του περιέρχεται αμέσως στον «αυτισμό». Ο έρωτας είναι πια να τον κλαίει: «Ο έρωτας της φυλής του επιβάλλει πολυμωρία και αβυσθήρη ησυχία. Έπι άρχεται ημερές άργότερα, το μεγαλύτερο μερίδιο του κυνηγιού του περιέρχεται στον ναύ του Υπερτίτου Πνεύματος για εξιλέσει. Και κατόπιν από όλα αυτά, δέχεται και μια γενναία μαστίγωση, φωνάζοντας σε κάθε χτύπημα: «Εσφαλά... Εσφαλά...»

Οι άγριοι Σειμύλοι της Φλωρίδας, στη Βόρεια Αμερική, μολύς δούν από μακριά την πεθερά τους, το βάλλον έντρομοι στα πόδια, Κι' αν τυχόν να μη μπορούν—σε σοβαρά ζητήματα—να αποφεύγουν την παρουσία της, τότε γυρίζουν άμοιβάει τις πλάτες τους κι' ανακινώνουν, ότι έ- χουν να πούν άναμεταξύ τους με τη μεσολάβηση ενός τρίτου ξένου προσώπου!

Στην Καλλιφόρνια, οι άγριοι Τάτοι θεωρούν μεγάλη άπρέπεια να κοιτούν κατάματα την πεθερά των. Κι' όταν εκείνη αποκαρυνθεί, φρονούν τότε πολλές φορές γύρω των τον άέρα, για να σκορπίσει ή... μολυσμένη άνατομή των!

Ακριβώς τα ίδια έθια με τους Τάτοι έχει κι' η φυλή Τίνις, η ό- ποια κατοικεί κοντά στις όχθες του ποταμού Μάκενζι.

Καθώς λοιπόν βλέπουμε, πονεμένα της γης δεν μπορούν να καθήσουν σε χλωρό κλαδί, ή άμοιρες όσο και... σπινθηριστικές πεθερές!

Ο βασιλεύς της Νορβηγίας Χάκων είχε πρό έτών χαρίσει στο Βασιλικό Μουσείο της Κοπεγχάγης ένα... τζάμι σιδηροδρομικού βαγονιού!

Είνε όμως πολύ ιστορικό, αυτό το τζάμι. Άντις σ' ένα παράθυρο του ιδιαιτέρου βαγονιού, με το ό- ποιο ταξείδευε πάντα ο μακαρίτης βασιλεύς της Δανίας Χριστιανός ο 9ος.

Το δέ περίεργο είναι, ότι το τζά- μινι, κυττάχθηκαν με πόνο στα μάτια κι' έπειτα, σιωπηλοί, χωρί- σανε και τράβηξε πάλι ο καθένας το δρόμο του. Είχαν άπομεινει πάλι κομπάρσος. Κι' οι κομπάρσος δεν μπορούν ν' άγαστηθούν, γιατί ε- βρος τους πνίγεται από τη φτώχεια.

μ αυτό έχει επάνω του χαραγμένες, με τα άδαμάντινα δαχτυλίδια των, τις υπογραφές πολλών μεγαλειότη- των, που συνταξίδεψαν κατά διά- τρες εποχές με τον βασιλέα της Δανίας σ' αυτό το βαγόνι του.

Πρώτος είχε την ιδιότητα έμ- ανενσι να χαράξει την υπογραφή του με το διαμάντι του δαχτυλιδιού του, ο Τάσος Αλέξανδρος 8ος.

Γελώντας τότε, τον μιμήθηκαν ά- μέσως και δυο μεγάλοι δούκες της άσכולονδίας του, κι' άμέσως έπειτα ο ίδιος ο Χριστιανός.

Άργότερα, έμπήκαν σ' αυτό το τζάμι ή βασιλικές υπογραφές του Τάσου Νικολάου 2ου, της Τσαρί- νος, της βασιλίσσης της Αγγλίας Βικτωρίας, του βασιλέως Φρειδερί- κου του της Δανίας, του Έδουάρ- δου του της Αγγλίας, του Χάκωνος της Νορβηγίας και του άληθινού- του Γεωργίου Α' της Ελλάδας.

Παίν άναρεσθή το τζάμι αυτό, το όποιο είχε γίνει πολιτισμικό,

Η άλλες λίσσαζαν απ' το κοινό τους κι' απ' τις κατωτέρες ει- ρωνικές των έφημερίδων, κι' άποφάσιζαν σε μια θυελλώδη ανενδράση της δουλειάς να διατάσουν — για ενδύση! — τον Σύλλογο και να πανδρευ- τούν όλες...

Αστυγιάς, μόνον έλάχιστες απ' τα μέλη καθόρθωσαν να πραγματοποιήσουν την άπειλή τους, και να βρουν συζύγους.

Η άλλες, γεροντακόρες, στε- νές, κακοροϊφικές και φτω- χές, άφού άναστήσαν μάταια χαμπαρό άναγκάστηκαν να ξα- νασυντηθούν μόνες των τον κακότι- χο Σύλλογο, μά που δεν άποφάσιζε κανένας άτυχε άνδρας ν' άποστη- νόταν σ' αυτές...

Ο περίφημος Βέντσελ δημοσίευ- σε πρό έτών στην «Επιστημονική έπιθεώρηση» τα άκόλouth καταλη- πτικά:

«Τι ένα άτυχοτυχεό διάταγμα στην Κίνα, 2.800 χρόνια από Χριστό, συνιστούσε στους Κινέζους τη χορή 500 φυτών, για τη θερά- πεια πολλών νοσημάτων».

Τα περισσότερα όμως απ' τα φυ- τά αυτά έξακολουθούν και σήμερα άκόμη να θεωρούνται πολύτιμα, και να χρησιμοποιούνται εύφρατα απ' τη σύγχρονη θεράπευτική επιστήμη.

Επίσης στο ίδιο αυτό διάταγμα, υπάρχει μια παράγραφος, ή όποια άναγορεύει την πόλη γρησι του προεδρία της νεοφωτιστής, πλουσιώ- τας...

Περαιτέρω, αλλά και κομικατα- γικές μπορούν να χαρακτηρισθούν ή περαιτέρω ένος Σύλλογου άγών- των «νεανίδων» στη Νέα Υόρκη.

Στα 1911 συνεστήθη στη Νέα Υόρκη ένας Σύλλογος άγώνων γε- ροντοκόρων και νεανίδων, υπό την προεδρία της νεοφωτιστής, πλουσιώ- τας...

Και όμως, κατά το 1910, ή γνω- σιότατος παθολόγος καθηγητής Μό- νο και Ροβίς, διακήρυξαν ότι το σπινθηρί είναι ιδιαιτέρως θλιβερό στους πάσχοντες από καρδιακά νο- σήματα!

Φαντασθήτε λοιπόν την πανσφία των Κινέζων, οι όποιοι έξούσαν την εσχή έμεινι, δηλαδή 4.700 δόλωλη- ρα χρόνια πριν από έμάς...

Την κύτταξε στα μάτια, μ' ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα κι' αγάπη...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

ΜΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

«Επειτ' από την πανωλεθρία του Βατερλώ. Στιγμές απογνώσεως του Ναπολέοντος. Τι γράφει ο Κολαινκούρ. Ο Μέγας Κορσικανός επικαλείται ως σωτήρα το θάνατο. Όπου το όπιο αρχίζει να ενεργή. Στιγμές αγωνίας. Η στάσις του κλινικοκρατικού γιατρού, κτλ.

ΠΗΡΧΕ ως τώρα μιά φήμη ότι ο Μέγας Ναπολέων, ύστερ' από την πανωλεθρία που έπαθε στη μάχη του Βατερλώ, δοκίμασε, σε στιγμές απελπισίας, ν' αυτοκτονήσει. Κανείς όμως δεν είχε να παρουσιάσει στοιχεία ικανά ν' αποδείξουν ως αληθινή τη διάδοσι αυτή. «Ωστόσο, ύστερ' από τη δημοσίευσή στην «Επιθεώρηση των Δύο Κόσμων» μιας αφηγήσεως του αρχισταυλάρχου του Κορσικανού, του Αρμάντου Λουδοβίκου Κολαινκούρ, δεν πρέπει πια ν' αμφισβητείται η αλήθεια ότι ο Ναπολέων αυτοπειράθηκε κάποτε να θέσει τέρμα στη ζωή του. Ο Κολαινκούρ, ο οποίος συνόδευσε τον εξόριστο αυτοκράτορα στην Α-γία Ελένη, είχε γράψει εν έγκλειστη δραματική αυτή σελίδα από τον βίο του μεγάλου κατακτητή. Δεν θέλησε όμως να καταστήσει τη δημοσίευσή του, από σεβασμό προς την μνήμη του κυρίου του — και τώρα τελευταία μονάχα, ένας απόγονος του αρχισταυλάρχου, σκαλίζοντας στο οικογενειακό τους αρχείο, βρήκε τις αποκαλυπτικές αυτές σημειώσεις και τις έδωσε, χωρίς δισταγμό, στη δημοσιότητα.

Τη νύχτα, λοιπόν, της 12-13 Απριλίου 1814, ο Ναπολέων, ο οποίος είχε αποσυρθεί στ' ανάκτορα του Φοντανεμπλώ, ήθελε πια ξεκουραστεί, μετά τα μεσάνυχτα, τον Κολαινκούρ και τον παρακάλεσε να καθήσει κοντά του, στο κρεβάτι του. Το δωμάτιο φωτιζόταν αμυδρά από τρία κεράκια. Και ο Ναπολέων, από τρία κεράκια, με φωνή ταραγμένη, πως οι έγχροιοι του αποφάσισαν να τον χωρίσουν από την γυναίκα του και τον γιό του και ότι σχεδίαζαν μάλιστα και να τον δολοφονήσουν, για ν' απαλλαγούν μιά και καλή απ' αυτόν...

Κατόπιν διέταξε τον Κολαινκούρ να πάρει από το γραφείο του μιά επιστολή, που την είχε γράψει πριν από λίγο για την αυτοκτονία, κι ένα μικρό πορτοφόλλι, μέσα στο οποίο φύλαγε τις εικόνες της συζύγου και του παιδιού του... Ο Κολαινκούρ παρακολουθούσε με συγκίνηση τον πόνο του Αετού, που σπαρταρούσε στο έδαφος, με κομμένα πια τα φτερά...

«Σε λίγο — γράφει ο Κολαινκούρ παρακάτω — ο αυτοκράτορας μου είπε: — Δός μου το χέρι σου να σ' αποχωρηθώ!... Έσφιξε το χέρι μου στο στήθος του κι' εξακολούθησε: — Σου εύχομαι να ζήσης ευτυχισμένος, καλέ μου Κολαινκούρ!... Έστερ' από λίγο δεν θα ξω πια!... Δώσε το γράμμα αυτό στην αυτοκράτειρα... Και κράτησε τις επιστολές που μου έστειλε η σύζυγός μου, για να τις δώσης στο γιό μου... Νά πής στην αυτοκράτειρα ότι είμαι βέβαιος για την αγάπη και την

αφοσίωσή της και ότι την παρακαλώ να φροντίσει για το γιό μας. Η Εύρώπη δεν έχει κανένα λόγο να μη του εξασφαλίσει μιά θέσι αξιοπρεπή, αφού δεν θα ξω πια ο μισητός πατέρας του... Πες ακόμα στην αυτοκράτειρα ότι πεθαίνω με τη συνείδησή ότι βρήκα κοντά της κάθε δυνατή ευτυχία και ότι λυπάμαι που χάνω το θρόνο μου μονάχα επειδή αφήνω χωρίς προσταγή αυτήν και το γιό μου... Ο αυτοκράτορας μίλησε σιγά-σιγά, λαχανιάζοντας, σταματώντας σε κάθε λέξη. Προσπάθησε να μάθω γιατί υπέφερε τόσο, εκείνος όμως δεν ήθελε να μου δώσει καμιά εξήγηση.

—Σε λίγο θα τα μάθης όλα! μου είπε μελαγχολικά.

Η κατάσταση του άρχισε να μ' ανησυχή. Είχα το προαίσθημα ότι θα συνέβαινε κάτι το τρομερό... Ο αυτοκράτορας μίλησε για τον έαυτό του σαν να ήταν αλλόκοτος... Σε μιά στιγμή τον ρώτησα αν ήθελε να πάω να φωνάξω τον αλάρχη. Αυτό ήταν μιά πρόφασις για ν' απομακρυνθώ από κοντά του και να καλέσω τον Υδάν, τον γιατρό του... Μά ο Ναπολέων δεν μ' άφησε να φύγω.

—Δεν θέλω κανέναν άλλο κοντά μου! μου είπε. Έσένα μονάχα θέλω, Κολαινκούρ!

«Ωστόσο, έχω, βλέποντας πως η κατάσταση του αυτοκράτορος χειροτέρευε, επένενα και πάλιν να πάω να φωνάξω τον αλάρχη... Σου ζητώ ως χάρι να μη με διαρεστήσης! φώναξε τότε ο Ναπολέων. Έσύ που γνωρίζεις καλά τη θέσι μου, πρέπει να ξέσης επίσης ότι ο θάνατός μου είναι η σωτηρία της Γαλλίας... Μάθε, λοιπόν, ότι δηλητηριάστηκα με όπιο! Μια κρανή τρούμου βγήκε από τα χείλη μου.

—Μεγαλειώτατε, Μεγαλειώτατε!... τραύλισα ξαλλός.

Κι' έκανα να τρέξω προς την πόρτα, για να φωνάξω βοήθεια και να σώσω τον αυτοκράτορα, β-σο ήταν ακόμα καιρός!

Μά ο Ναπο-

λέων με συγκράτησε με μιά χειρονομία του.

—Ό,τι και να κάνης τώρα, μου είπε, είνε πολύ αργά πια... Τό άπο άρχισε να φέρνι την ενέργειά του... Τό καταλαβαίνω από τους πόνους που αισθάνομαι... Τόσο τό καλύτερο, όμως! Δεν πρέπει να παραταλή περισσότερο ή άγωνία μου! Τά βάσανα που δοκίμασα τις τελευταίες δεκαπέντε μέρες ήσαν πού άνωτόφορα από τό μαρτύριο, που δοκίμαζω αυτή τη στιγμή!...

Τού κάκου — συνεχίζει ο Κολαινκούρ — προσπάθησα ν' αποσυρθώ, για να καλέσω κάποιον και να βοηθήσω τον αυτοκράτορα... Έκείνος με κρατούσε δυνατά από τό χέρι και δεν μ' άφηνε να φύγω! Άρχισα να φωνάζω, μά ή βαρεία πόρτα ήταν κλειστή και ο μαμειούκος Ρουστάν, ο μαύρος σωματοφύλας του αυτοκράτορος, ο οποίος στεκότανε άπ' έξω, δεν μπορούσε ν' άκούση τά ξεφωνητά μου...

Σιγά — σιγά τ' αναφύλητά του αυτοκράτορος άρχισαν να γίνονται πού δυνατά... Τά άκρα του σώματός του γινόντουσαν άκαμπτα, τό στόμα του και τό στήθος του ανεβοκατέβαιναν άτόματα, σαν να ήθελε να κάνει έμετό! Ο αυτοκράτορας φαινόταν έτοιμόθάνατος. Κόρος ίδρώς περιέλουσε τό σώμα του, για να τον πάση σε λίγο δυνατός πυρετός...

Στό μεταξύ ήσυχασε για μερικά δευτερόλεπτα. Μού είπε τότε να παραδώσω στον πρίγκιπα Εύ-γένιο, γι' ανάμνησι, ένα ό-ραίο νεσάκι, να κρατήσω έ-γώ τό καλύτερό του σπαθί και τά δύο πι-στόλια του.

Η πρώτη του γυναίκα τον ά-πασχολούσε δι-αρκώς:

—Πες της Ι-ωσήφινας ότι πάντοτε την σκεπτόμουν, δ-τι δεν έπαυα ποτέ να την ά-γαπώ, ότι...

Μά ένας λυγ-μός κι' ένας ακατάσχετος έ-μετος τον διέ-κοιταν...

Τόν κούταξα αλλόφρον; χω-ρίς να μπορώ να πιστέψω ότι τό θλιβερό άν-θρώπινο ράκος, που έβλεπα μπροστά μου ή-

ταν ο Μέγας Κατακτητής, ο άν-θρώπος που κατέκτησε την Εύρώ-πη ολόκληρη...

Τό δέμα του ήταν σκληρό και ψυχρό... Νόμισα πως ο αυτοκράτορας θα ξεφυγούσε στην άγκαλιά μου... Η σκέψη αυτή μου έδωσε τη δύνα-μη ν' άφηφώ τό διατάχ ή του.

Τόν άφησα από τό χέρι μου κι' ε-ίδομαι τόν Ρουστάν ότι έτρεξε να άνοίξω την πόρτα και να είδομαι τόν Ρουστάν ότι έτρεξε να φωνάξω άμέσως τόν γιατρό 'Υ-δάν και τόν αλάρχη...

Όταν ξαναγύρισα κοντά στο κρεβάτι του αυτοκράτορος, εκείνος με μάλωσε επειδή παρακούσα τό διατάχ ή του.

—Γιατί δεν μ' άφίνεις να πεθάνω ήσυχος, χωρίς ένοχλητικούς μαρτυρες; με ρώτησε με παρρη-σία.

Σε λίγο άρχισε να παρανοιάζει επειδή τό δηλητήριο που πήρε άργούσε να φέρη τά άποτελέσματά του.

—Τί δύσκολο πράγμα πού είνε ο θάνατος! φώναζε. Τί δυστύχημα για μένα να έχω τόσο γερό άργισιό...

Όποιος άλλος κι' αν ή-ταν στη θέσι μου, θα είχε πεθάνει ως τώρα!... Έγώ όμως εξακολου-θώ να ζω και να βασανίζομαι!... Θέλω να πεθάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Είσα άποχερωμένος να μού κάνης τη χάρι που σου ζή-τώ, αν μ' αγαπάς πραγματικά!

Ηθελε να πεθάνω!... Θέλω να πε-θάνω!...

Από τη στιγμή εκείνη ο Ναπο-λέων έπαψε να είνε κύριος του έαυ-τού του.

Τού κάκου προσπαθούσε να συ-γκρατήση τον έμετο. Φαινόταν αλλή-πασμένος, επειδή τό στομάχι του δεν κρατούσε τό δηλητήριο!... Καί-δταν μτήκανε στο δωμάτιο ο αλ-λάρχης και ο γιατρός 'Υδάν, είπε στον τελευταίο:

—Γιατρέ, δώσε μου ένα δηλητή-ριο, πού ισχυρό από τό ύπιο, για να τελειώσης... Εί

κεντούσε, είχε αφήνηθ' στη μητέρα της πώς έκανε τη γνωριμία του Ιππότου ντε Μοντωμπάν.

Η 'Αλκιντόρ Β' την είχε ακούσει με μεγάλη προσοχή, χωρίς όμως να δείχνει το υπερβολικό ενδιαφέρον που της προκαλούσε αυτή η διήγηση. 'Ωστόσο, η κόρη της καταλάβαινε πώς η κυρία ντε Μπανιολέ της έριχνε κάπου-κάπου λοξές, διαπεραστικές ματιές.

«Υστερ' από μια λιγδοσυγλήσιωπή, η κυρία ντε Μπανιολέ ψιθύρισε, άνασηκώνοντας μ' αδιαφορία τους ώμους της: «'Ας τ' αφήσουμε τώρα αυτά και ας συζητήσουμε για σοβαρότερα θέματα... Τι απέγινε με κείνα τα καράβια, που είνε φορτωμένα αλάτι;»

«Όπου και νάναι θα φτάσουν. 'Ο Νουαρβίλ και ο Ζάν Μορέν άγνοούν ακόμα αυτήν τη λεπτομέρεια... 'Εμείς όμως το γνωρίζουμε θετικά αυτό... 'Ο Κοκκινόχερης και ο Καπροκέφαλος έχουν κάνει τις απαραίτητες προετοιμασίες, σύμφωνα με τις διαταγές που τους έδωσα... Τα καράβια θα λεηλατηθούν πριν μπούν στο Παρίσι από το Σηκουάνα, προτού καν ο Νουαρβίλ πληροφωρηθ' την άφιξή τους...»

«Και ποιά σκοπεύεις να κρύψεις αυτό το χρυσάφι;»

«Τα σακκιά θα τοποθετηθούν ποσασρινά στον πύργο του Νέλ, ο οποίος είνε έσομος και άκατοίκητος, καθώς έξετε... Κανείς δέν πατάει το πύργο του εκεί... Λένε μάλιστα πως ο βασιλεύς πρόκειται να ποιλήσει τον μισογκοιμισμένο αυτό πύργο και να τον κατεδαφίσουν δριστικά... Οί υνόνοι που συνάδουν σ' αυτό το ρημάδι, είνε οί τουάδου...»

«Κι' ενώ σου λέω πως δέν θα ήσυγάζω, παρά μονάχα από τη στιγμή που θα έξω ότι τα σακκιά αυτά θα βρίσκονται έδω, κλειδωμένα στα υπόγειά μας...»

«Μά δέν θα τ' αφήσω στο πύργο του Νέλ περισσότερο από δυο-τρεις μέρες...»

«Πολύ καλά! ψιθύρισε η κυρία ντε Μπανιολέ. «Εμεινε λίγο σκεπτική και ύστερα ξαναρώτησε: «Στο μεταξύ, τί κάνει ο βασιλεύς Φραγκίσκος;»

«Είδα τον Γκίζ, άποκρίθηκε η 'Αλκιντόρ, με ύφος κατασκόπου, που δίνει άναφορά. Μοι έδωσε με μασσημένα λόγια να καταλάβω εκείνο που είχα άντιληφθ' και από μια συζητήσί μου με τη Νικόλ ντε Σαβινιού. «Ότι, δηλαδή, βασίζεται σε μένα, για να βρ' έναν άνθρωπο πρόθυμο και καιάλληλο να κάνει αυτή τη δουλειά... Δέν υπάρχει καμιά άμφιβολία ότι είνε προτιμώτερο να το κάνουμε μόνοι μας αυτό...»

«Και σε ποιόν άνέθεσες αυτήν την άποστολή;»

«Στον Κοκκινόχερη και τον Καπροκέφαλο...»

«Όποτε κανονίσαμε και αυτήν την υπόθεσι... 'Ο διάδοχος τί λέει;»

«'Η μέρες της ζωής του είνε μετρημένες! 'Η Νικόλ ντε Σαβινιού θ' ανάλάζη να το δάση το δηλητήριο που θα της στελουμε εμείς, όταν θα φτάση ή ώρα...»

«Μένει τώρα μονάχα ο Γκίζ... Σε ποιά σημείο άκριθως βρίσκονται ή σχέσεις σου μαζί του;»

«'Εχω ραντεβού μ' αυτόν και με το θείο του, τον καρδινάλιο της Λωρραίνης, για να τον παρουσιάσω σ' αυτήν που θα γίνη γυναίκα του... Θεωρώ, όμως, άπαραίτητο, ή παρουσίαις αυτή να γίνη χωρίς να είνε μπροστά και ο καρδινάλιος... 'Όσο για την έμπνευσή σου ν' άποκτήσουμε την έμπιστοσύνη του διαδόχου, προσφέροντας σ' αυτόν μερικές υπηρεσίες, την βρίσκω πολύ έπιτυχημένη... Σκέφτηκα και βρήκα τον τρόπο με τον οποίο θα μπορέσουμε να έχουμε μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια... Για να γίνη, όμως, αυτό, πρέπει πιδ μπροστά να γυρίσουμε στο μέγαρό μας, στην όδο 'Αγίας Αικατερίνης...»

«Μπορείς να μείνης ήσυχη, γιατί άπόψε το βράδυ θα έγκυκασταθώ εκεί! άποκρίθηκε η κυρία ντε Μπανιολέ, χωρίς να ζητήσει από την κόρη της έξηγήσεις, για τα μυστηριώδη λόγια που της είπε...»

IV
Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΛΚΙΝΤΟΡ

Τη στιγμή ακριβώς έκείνη, ένα χέρι παραμέρισε το βαρύ παραπέτασμα, που σκέπαζε την πόρτα του δωματίου και παρουσιάστηκε ο Σοπέν, χωρίς ν' άναγγελλή.

«Τί συμβαίνει, Σοπέν; τον ρώτησε η πυργοδέσποινα με γλυκό ύφος. «'Ο Σοπέν άνατρίχιασε, σαν να συνερχότανε ξαφνικά από ένα όνειρο.

«Οί φρουροί μας, είπε, μάς είδοποίησαν ότι πλησιάζει ή κυρία Πριμερόζα... 'Επειδή, όμως, την συνοδεύει κάποιος, ο οποίος φαίνεται διατεθειμένος ναρθή μαζί της ως έδω, θεώρησα άπαραίτητο να σάς το άναφέρω και να ζητήσω διαταγές σας.

«'Η Πριμερόζα, λοιπόν, δέν έρχεται μόνη!... φώναξε με κατάντηξη ή κυρία ντε Μπανιολέ. Μά, ποιός είνε αυτός που την συνοδεύει; Μήπως είνε, κατά σύμπτωση, αυτός ο μυστηριώδης Ιππότης ντε Μοντωμπάν;»

«Αυτός ακριβώς είνε! είπε ο Σοπέν. 'Ανέδηκα στον ύψηλο πύργο, και άναγνώρισα από μακριά αυτόν τον Ιπ-»

«Κύτταξε με καλά στα μάτια, παιδί μου! Λέγοντας τα λόγια αυτά, ή κυρία ντε Μπανιολέ είχε καρφωμένα τα βλέμμά της υπά μάτια της κόρης της, σαν να προσπαθούσε να διαβάση στο βάθος της ψυχής της... 'Η 'Αλκιντόρ, την κύτταξε και αυτή χαμογελώντας. Φαίνεται πως ή ματιά της θ' άποκάλυψε στη μητέρα της πολλά πράγματα, γιατί έκείνη άπομακρύνθηκε, κουνώντας το κεφάλι της.

«'Αγαπάς αυτόν τον Ιππότη ντε Μοντωμπάν! ψιθύρισε τέλος.

«'Η πυργοδέσποινα δέν άπέτεινε μία έρώτησι. Μιλούσε με βεβαιότητα για το ζήτημα αυτό, σαν να ήξερε πως ήταν άδύνατον να κάνει πώς ήταν και ή 'Αλκιντόρ δέν ζήτησε να κρύψη τα πραγματικά της αισθήματα. Χωρίς τον παραμικρό διαταγμό, ώμολόγησε: «Μου φαίνεται πως τον αγαπώ, μητέρα!...»

«Πίσω από την πόρτα, κάποιος έβγαλε ένα υπόκωφο βρυχημό. Μά τη λεπτομέρεια αυτή δέν την πρόσεξαν ούτε ή μητέρα, ούτε και ή κόρη...»

«Σου φαίνεται; ρώτησε ή κυρία ντε Μπανιολέ, ή οποία σηκώθηκε. Δέν είσαι, λοιπόν, βεβαία για τα αισθήματά σου;»

«Μήπως έξω κι' έγώ; είπε ή 'Αλκιντόρ, άνασηκώνοντας τους ώμους με ύφος δυσανεστήμενο και άπογορευτικό, συγχρόνως. Το μόνο που ξέρω,

πότη, που τον είδα και στη «Μονόφθαλμη Κίσα»... 'Η κυρία ντε Μπανιολέ έμεινε λίγο συλλογισμένη. Συγχρόνως, έριχνε λοξές ματιές στην 'Αλκιντόρ.

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«Βεβαιότατα, εύγενεστάτη... Πήγαμε τώρα...»

Μά ο Σοπέν κοντοστάθηκε για μία στιγμή. Τα άπειλητικά βλέμματά του έκαναν το γύρο του δωματίου, σαν να έψαχνε να βρ' έναν άδικο έχθρό... Τέλος, όμως, έκανε μία βαθιά υπόκλιση και βγήκε από το δωμάτιο, χωρίς να π'ή τίποτα.

«Λιγδοσυγλήσιωπή βασίλισσε μεταξύ της μητέρας και της κόρης, που ξανάμειναν μόνες. 'Η 'Αλκιντόρ έξακολουθούσε να είνε πεσμένη με το πρόσωπο στο έργοχειρό της, σαν να μη την ένδιέφερε τίποτ' άλλο, έκτός από το κέντημά της. 'Η κυρία ντε Μπανιολέ δέν έπαυε να την κυττάξη έπιμόνα, έξεταστικά...»

Και, ξαφνικά, σηκώθηκε όρθια, πλησίασε την κόρη της, της έπιασε και τα δυο χέρια, την άνάγκασε να σηκωθ' και αυτή, και της είπε: «Κύτταξε με καλά στα μάτια, παιδί μου! Λέγοντας τα λόγια αυτά, ή κυρία ντε Μπανιολέ είχε καρφωμένα τα βλέμμά της υπά μάτια της κόρης της, σαν να προσπαθούσε να διαβάση στο βάθος της ψυχής της... 'Η 'Αλκιντόρ, την κύτταξε και αυτή χαμογελώντας. Φαίνεται πως ή ματιά της θ' άποκάλυψε στη μητέρα της πολλά πράγματα, γιατί έκείνη άπομακρύνθηκε, κουνώντας το κεφάλι της.

«'Αγαπάς αυτόν τον Ιππότη ντε Μοντωμπάν! ψιθύρισε τέλος.

«'Η μέρες της ζωής του είνε μετρημένες! 'Η Νικόλ ντε Σαβινιού θ' ανάλάζη να το δάση το δηλητήριο που θα της στελουμε εμείς, όταν θα φτάση ή ώρα...»

«Μένει τώρα μονάχα ο Γκίζ... Σε ποιά σημείο άκριθως βρίσκονται ή σχέσεις σου μαζί του;»

«'Εχω ραντεβού μ' αυτόν και με το θείο του, τον καρδινάλιο της Λωρραίνης, για να τον παρουσιάσω σ' αυτήν που θα γίνη γυναίκα του... Θεωρώ, όμως, άπαραίτητο, ή παρουσίαις αυτή να γίνη χωρίς να είνε μπροστά και ο καρδινάλιος... 'Όσο για την έμπνευσή σου ν' άποκτήσουμε την έμπιστοσύνη του διαδόχου, προσφέροντας σ' αυτόν μερικές υπηρεσίες, την βρίσκω πολύ έπιτυχημένη... Σκέφτηκα και βρήκα τον τρόπο με τον οποίο θα μπορέσουμε να έχουμε μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια... Για να γίνη, όμως, αυτό, πρέπει πιδ μπροστά να γυρίσουμε στο μέγαρό μας, στην όδο 'Αγίας Αικατερίνης...»

«Μπορείς να μείνης ήσυχη, γιατί άπόψε το βράδυ θα έγκυκασταθώ εκεί! άποκρίθηκε η κυρία ντε Μπανιολέ, χωρίς να ζητήσει από την κόρη της έξηγήσεις, για τα μυστηριώδη λόγια που της είπε...»

IV
Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΛΚΙΝΤΟΡ

Τη στιγμή ακριβώς έκείνη, ένα χέρι παραμέρισε το βαρύ παραπέτασμα, που σκέπαζε την πόρτα του δωματίου και παρουσιάστηκε ο Σοπέν, χωρίς ν' άναγγελλή.

«Τί συμβαίνει, Σοπέν; τον ρώτησε η πυργοδέσποινα με γλυκό ύφος. «'Ο Σοπέν άνατρίχιασε, σαν να συνερχότανε ξαφνικά από ένα όνειρο.

«Οί φρουροί μας, είπε, μάς είδοποίησαν ότι πλησιάζει ή κυρία Πριμερόζα... 'Επειδή, όμως, την συνοδεύει κάποιος, ο οποίος φαίνεται διατεθειμένος ναρθή μαζί της ως έδω, θεώρησα άπαραίτητο να σάς το άναφέρω και να ζητήσω διαταγές σας.

«'Η Πριμερόζα, λοιπόν, δέν έρχεται μόνη!... φώναξε με κατάντηξη ή κυρία ντε Μπανιολέ. Μά, ποιός είνε αυτός που την συνοδεύει; Μήπως είνε, κατά σύμπτωση, αυτός ο μυστηριώδης Ιππότης ντε Μοντωμπάν;»

«Αυτός ακριβώς είνε! είπε ο Σοπέν. 'Ανέδηκα στον ύψηλο πύργο, και άναγνώρισα από μακριά αυτόν τον Ιπ-»

«Κύτταξε με καλά στα μάτια, παιδί μου! Λέγοντας τα λόγια αυτά, ή κυρία ντε Μπανιολέ είχε καρφωμένα τα βλέμμά της υπά μάτια της κόρης της, σαν να προσπαθούσε να διαβάση στο βάθος της ψυχής της... 'Η 'Αλκιντόρ, την κύτταξε και αυτή χαμογελώντας. Φαίνεται πως ή ματιά της θ' άποκάλυψε στη μητέρα της πολλά πράγματα, γιατί έκείνη άπομακρύνθηκε, κουνώντας το κεφάλι της.

«'Αγαπάς αυτόν τον Ιππότη ντε Μοντωμπάν! ψιθύρισε τέλος.

«'Η πυργοδέσποινα δέν άπέτεινε μία έρώτησι. Μιλούσε με βεβαιότητα για το ζήτημα αυτό, σαν να ήξερε πως ήταν άδύνατον να κάνει πώς ήταν και ή 'Αλκιντόρ δέν ζήτησε να κρύψη τα πραγματικά της αισθήματα. Χωρίς τον παραμικρό διαταγμό, ώμολόγησε: «Μου φαίνεται πως τον αγαπώ, μητέρα!...»

«Πίσω από την πόρτα, κάποιος έβγαλε ένα υπόκωφο βρυχημό. Μά τη λεπτομέρεια αυτή δέν την πρόσεξαν ούτε ή μητέρα, ούτε και ή κόρη...»

«Σου φαίνεται; ρώτησε ή κυρία ντε Μπανιολέ, ή οποία σηκώθηκε. Δέν είσαι, λοιπόν, βεβαία για τα αισθήματά σου;»

«Μήπως έξω κι' έγώ; είπε ή 'Αλκιντόρ, άνασηκώνοντας τους ώμους με ύφος δυσανεστήμενο και άπογορευτικό, συγχρόνως. Το μόνο που ξέρω,

πότη, που τον είδα και στη «Μονόφθαλμη Κίσα»... 'Η κυρία ντε Μπανιολέ έμεινε λίγο συλλογισμένη. Συγχρόνως, έριχνε λοξές ματιές στην 'Αλκιντόρ.

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«Βεβαιότατα, εύγενεστάτη... Πήγαμε τώρα...»

«'Η μέρες της ζωής του είνε μετρημένες! 'Η Νικόλ ντε Σαβινιού θ' ανάλάζη να το δάση το δηλητήριο που θα της στελουμε εμείς, όταν θα φτάση ή ώρα...»

«Μένει τώρα μονάχα ο Γκίζ... Σε ποιά σημείο άκριθως βρίσκονται ή σχέσεις σου μαζί του;»

«'Εχω ραντεβού μ' αυτόν και με το θείο του, τον καρδινάλιο της Λωρραίνης, για να τον παρουσιάσω σ' αυτήν που θα γίνη γυναίκα του... Θεωρώ, όμως, άπαραίτητο, ή παρουσίαις αυτή να γίνη χωρίς να είνε μπροστά και ο καρδινάλιος... 'Όσο για την έμπνευσή σου ν' άποκτήσουμε την έμπιστοσύνη του διαδόχου, προσφέροντας σ' αυτόν μερικές υπηρεσίες, την βρίσκω πολύ έπιτυχημένη... Σκέφτηκα και βρήκα τον τρόπο με τον οποίο θα μπορέσουμε να έχουμε μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια... Για να γίνη, όμως, αυτό, πρέπει πιδ μπροστά να γυρίσουμε στο μέγαρό μας, στην όδο 'Αγίας Αικατερίνης...»

«Μπορείς να μείνης ήσυχη, γιατί άπόψε το βράδυ θα έγκυκασταθώ εκεί! άποκρίθηκε η κυρία ντε Μπανιολέ, χωρίς να ζητήσει από την κόρη της έξηγήσεις, για τα μυστηριώδη λόγια που της είπε...»

IV
Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΛΚΙΝΤΟΡ

Τη στιγμή ακριβώς έκείνη, ένα χέρι παραμέρισε το βαρύ παραπέτασμα, που σκέπαζε την πόρτα του δωματίου και παρουσιάστηκε ο Σοπέν, χωρίς ν' άναγγελλή.

«Τί συμβαίνει, Σοπέν; τον ρώτησε η πυργοδέσποινα με γλυκό ύφος. «'Ο Σοπέν άνατρίχιασε, σαν να συνερχότανε ξαφνικά από ένα όνειρο.

«Οί φρουροί μας, είπε, μάς είδοποίησαν ότι πλησιάζει ή κυρία Πριμερόζα... 'Επειδή, όμως, την συνοδεύει κάποιος, ο οποίος φαίνεται διατεθειμένος ναρθή μαζί της ως έδω, θεώρησα άπαραίτητο να σάς το άναφέρω και να ζητήσω διαταγές σας.

«'Η Πριμερόζα, λοιπόν, δέν έρχεται μόνη!... φώναξε με κατάντηξη ή κυρία ντε Μπανιολέ. Μά, ποιός είνε αυτός που την συνοδεύει; Μήπως είνε, κατά σύμπτωση, αυτός ο μυστηριώδης Ιππότης ντε Μοντωμπάν;»

«Αυτός ακριβώς είνε! είπε ο Σοπέν. 'Ανέδηκα στον ύψηλο πύργο, και άναγνώρισα από μακριά αυτόν τον Ιπ-»

«Κύτταξε με καλά στα μάτια, παιδί μου! Λέγοντας τα λόγια αυτά, ή κυρία ντε Μπανιολέ είχε καρφωμένα τα βλέμμά της υπά μάτια της κόρης της, σαν να προσπαθούσε να διαβάση στο βάθος της ψυχής της... 'Η 'Αλκιντόρ, την κύτταξε και αυτή χαμογελώντας. Φαίνεται πως ή ματιά της θ' άποκάλυψε στη μητέρα της πολλά πράγματα, γιατί έκείνη άπομακρύνθηκε, κουνώντας το κεφάλι της.

«'Αγαπάς αυτόν τον Ιππότη ντε Μοντωμπάν! ψιθύρισε τέλος.

«'Η πυργοδέσποινα δέν άπέτεινε μία έρώτησι. Μιλούσε με βεβαιότητα για το ζήτημα αυτό, σαν να ήξερε πως ήταν άδύνατον να κάνει πώς ήταν και ή 'Αλκιντόρ δέν ζήτησε να κρύψη τα πραγματικά της αισθήματα. Χωρίς τον παραμικρό διαταγμό, ώμολόγησε: «Μου φαίνεται πως τον αγαπώ, μητέρα!...»

«Πίσω από την πόρτα, κάποιος έβγαλε ένα υπόκωφο βρυχημό. Μά τη λεπτομέρεια αυτή δέν την πρόσεξαν ούτε ή μητέρα, ούτε και ή κόρη...»

«Σου φαίνεται; ρώτησε ή κυρία ντε Μπανιολέ, ή οποία σηκώθηκε. Δέν είσαι, λοιπόν, βεβαία για τα αισθήματά σου;»

«Μήπως έξω κι' έγώ; είπε ή 'Αλκιντόρ, άνασηκώνοντας τους ώμους με ύφος δυσανεστήμενο και άπογορευτικό, συγχρόνως. Το μόνο που ξέρω,

πότη, που τον είδα και στη «Μονόφθαλμη Κίσα»... 'Η κυρία ντε Μπανιολέ έμεινε λίγο συλλογισμένη. Συγχρόνως, έριχνε λοξές ματιές στην 'Αλκιντόρ.

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«Βεβαιότατα, εύγενεστάτη... Πήγαμε τώρα...»

είνε ότι δέν μπορώ να βγάλω τον Ιππότη αυτόν από το νο μου, παρ' όλες τις προσπάθειες που καταβάλω... 'Αν αυτό λέγεται άγάπη, τότε μπορώ να σάς πώ, μητέρα, ότι αγαπώ τον Ιππότη Χοέλ ντε Μοντωμπάν.

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο... Κατάλαβες τί θέλω να πώ, Σοπέν;»

«'Ε, λοιπόν! άφου ή Πριμερόζα φέρνει μαζί της το θάυμαστή της (και ή πυργοδέσποινα τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία αυτή λέξη, κυττάζοντας την κόρη της), άφου, λοιπόν, ή Πριμερόζα συνοδεύεται από το θάυμαστή της, πρέπει να τον υποδεχτούμε και αυτόν σαν φίλο

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΚΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ο βαρώνος ντε Κανδάλ και η κόρη του. Ένα συνοικέσιο εξ' αποστάσεως. Το ταξίδι του μνηστήρος και του φίλου του. Η επίδειξις των ληστών στο δάσος. Ο φόνος του μνηστήρος. Μια δλιβερά αποστολή. Ο πεντακάρωτος ως μνηστήρ, κτλ. κτλ.

Ιταλίας.

Χήρος, μισάνθρωπος και δεσποτικός, είχε επιταχύνει την ανατροφή της κόρης του σε δύο ηλικιακές περιόδους, με τη μορφή της Μαρίας, απ' τη Γένοβα, έλειπε αίσιας ένα συνοικέσιο της ανέχειας της μαζί με τον Φερδινάνδο ντε Ζουρ, αξιοματικό της ιδιαιτέρας φρουράς του βασιλέως των Δύο Σικελιών.

Κατά τα άλλα η ζωή στον πύργο κυλούσε μονότονη, θλιβερή, μακριά απ' τον κόσμο! Μια μέρα, όμως, θέλησε επί τέλους κι' η καρδιά να φωτίσει τα στενά εκείνα παράθυρα. Κάποια θεία της Μαρίας, απ' τη Γένοβα, έλειπε αίσιας ένα συνοικέσιο της ανέχειας της μαζί με τον Φερδινάνδο ντε Ζουρ, αξιοματικό της ιδιαιτέρας φρουράς του βασιλέως των Δύο Σικελιών.

Εγγραψε το αποτέλεσμα στον βαρώνο, κι' εκείνος έδωσε άμεσως τη συγκατάθεσή του, γιατί ο υποψήφιος γαμπρός ήταν από ένδοξη και εξαίρετη οικογένεια κι' είχε μπροστά του λαμπρό μέλλον.

Οι άρραβόνες των δύο νέων έγιναν από μακριά, σύμφωνα με τα παλαιά φεουδαρχικά έθιμα. Το ότι δεν γνώριζαν ούτε και προσωνύμιας ακόμα ο ένας τον άλλον, αυτό δεν είχε καμιά σημασία για τον άπλητο βαρώνο.

Αρκεί που είχε δώσει αυτός τη συγκατάθεσή του κι' όλα ήταν εν τάξει. Η προσωνυμία γνώμη της άμωσης Μαρίας δεν βόρρανε καθόλου, γιατί ούτε κανένας της την ζήτησε, ούτε κι' εκείνη τοίμοιζε να την εκφράσει, αν τυχόν ήταν άρνητική!

Αναφορεμένη με αίσθησή της, συνθησισμένη να θεωρή για νόμιμο τη θέληση των μεγαλειώσεων της, υποτάχθηκε μοιολογικά στην πατρική απόφαση. Αλλωστε τα ίδια της γράμματα της βίας της ήταν πολύ λογικευτικά για τον μέλλοντα σύζυγό της, κι' η άδολη νέα τον περιέμενε με δικαιολογημένη ανυπομονησία.

Επί τέλους, ήθελε η βραδεία που θάφανε ο μνηστήρ της. Η προετοιμασία στον πύργο είχαν τελειώσει από νωρίς, κι' όλα ήταν έτοιμα για την υποδοχή του.

Πραγματικά, ο Φερδινάνδος δεν έβλεπε την ώρα να αρθεί και να πάει στο γάμο, γιατί τον έλκυε η μεγάλη ποσότητα της γνώσης απ' αυτόν απ' τις περιγραφές της βίας της, τον έλκυε η ανόητη ανατροφή της και τη λαμπρή οικογένειά της, ο ένδοξος σπασμός του μεγάλου ακόμα περισσότερο.

Στο δρόμο μιλούσε διαρκώς κι' αυτήν με τον φίλο και συνάδελφό του Ζωρ ντε Σ., με τον οποίο θα συνταξείδευε ως τη Νεάπολη. Έπει-

δη όμως ο Ζωρς βροκόταν την έμφορμή με πολυήμερη άδεια στη διάθεσή του, όταν έφτασαν στη Νεάπολη, αποφάσισε να ακολουθήσει ως τον πύργο τον φίλο του. Έτσι, και εύχρηστα θα περνούσε τον καιρό του, και τις σχετικές παραλήψεις του φίλου του θα ικανοποιούσε.

Λίγες ώρες χώριζαν ακόμα τους δύο φίλους απ' τον πύργο. Ένω όμως το άμαξι τους περνούσε ανάμεσα από ένα πυκνότατο δάσος, πολυήμερη συμμορία ληστών ξεπήδησε έξωφρα πίσω από μερικούς θάμνους κι' όρμησε εναντίον τους.

Μια λυσσαλέα συμπλοκή έπακολούθησε. Οι δύο αξιοματικοί κι' ο άμαξιλάτης των άμυνθησαν γενναία, και άρκετοι απ' τους ληστές πληγώθηκαν. Θα πιάνονταν δέκα αιχμάλωτοι στα τελευταία απ' τους ληστές, αν δεν έφτανε μια έμφορη περιπολία χωροφυλάκων, η οποία με λίγες τουφεκίες σκόρπησε παρηνύς τη συμμορία.

Αντιστοίχως, στο διάστημα της σύμπλοξης αυτής ο Φερδινάνδος είχε δεχθεί μια μολυνένια σφαίρα κατάστημα. Λυπημένος βαθεία ο φίλος του Ζωρς τον άναίσκησε στα γόνατα, τον τοποθέτησε στην έμφορη, και με τη βοήθεια των χωροφυλάκων, τον μετέφερε άναίσκητον στο πλησιέστερο χωριό.

Όποτε οι γιατροί, ούτε η περιποίησις των κατόρθωσαν τίποτε. Σε μισή ώρα ο δυστυχισμένος μνηστήρ ξεπνέθηκε, άρου πρώτα παρακάλεσε τον φίλο του να πάει άμέσως στον πύργο και να άναγγείλει το θλιβερό γεγονός στη μνηστή του και στην οικογένειά της.

Στο δρόμο ο Ζωρς ήταν βαθιά συλλογισμένος. Σκεπτόταν την δδυνήρη άποστολή του. Σκεπτόταν ότι με την είδηση τον βάθαινε τη χαρά τόσοι και τόσοι άνθρωποι, και θα προξενούσε σ' αυτούς μια δυνατή

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Μια παρτίδα ζάρια

(Πινάξ του Ντολφέν)

Ο Ζωρς ξεκάσθηκε όλοτα στο διάστημα αυτό, μαγεμένος καθώς ήταν απ' την άνεγκραστη χαρά και γοητεία της Μαρίας. Κι' όταν ο βαρώνος ξαναφάνηκε σέ λίγο, για να τους ειδοποιήσει πως ήταν πεία ώρα για το φαγητό, ο νεαρός αξιοματικός ένωσε την ψυχή του να σφίγγεται θανάσιμα: Θα καταντούσε έτσι ένας κανόνος κλέφτης της καρδιάς μιας άδωας κοπέλλας, η οποία μάλιστα τον νόμιζε για άλλον...

Κοιτώντας τη μυστική άγωνία του, πρόσφερε το μαχάτο του στη Μαρία και πήγαν δλοι μαζί στην αθήνα του φαγητού. Έκει, με τη βοήθεια του κρασιού, ο Ζωρς φάνηκε όσο μπορούσε πιο πνευματώδης και χαριτωμένος.

Μόλις όμως τελείωσε το δείπνο και πάλιν άκούη άποικιστην όλη συνδιατημένη για ύπνο, ο Ζωρς έβριζε κάποια πρόσφατα για να λειψη.

Κατέβηκε τότε κάτω στην αθή του πύργου, έγραψε μερικά λόγια σ' ένα χαρτί, και τώδεσε στο θυρωρό για να το έγγειρη στο βαρώνο. Έπειτα, έπωρελομένους της στιγμιαίας άπουσίας του θυρωρού, άνοιξε την πύλη του πύργου κι' έξαφάνισθη στο σκοτεινό δάσος.

Άρχισε ο βαρώνος μόλις διάβασε το σημείωμα του Ζωρς. Η Μαρία άνιστη τον κούτσε, δίχως να καταλαβαίνει τίποτε και μια απ' τις βίβες της βλέποντας τον βαρώνο βουβό και ιδρωμένο απ' τη φρίκη, πήρε το χαρτάκι απ' τα χέρια του και το διάβασε φωναχτά:

«Με σκότωσαν ληστές πριν από λίγες ώρες... Με το φάσμα μου συνομιλούσατε άποψε!...»

Η Μαρία έβγαλε μια σπαρακτική κραυγή και κούστηκε στο πάτωμα λιπόθυμη, ενώ οι άλλοι, νοιώθοντας να παγώνει το αίμα τους, έτρεξαν να την άνασκαφούν κι' άρχισαν να την περιτοιοιούντα έξωλο.

Φαντασθήτε δε την κατάπληξή των και τον άπεριόρατο πεία τρόμουν των, όταν έμαθαν την έπομένη το πρωί και έπισπμως τον φόνο του δυστυχισμένου αξιοματικού!

Η Μαρία ήταν άπαρηγόρητη. Η λίγες ώρες τις όποιες είχε περάσει με τον μνηστήρα της ήταν άξέχαστες γι' αυτήν. Πρώτα - πρώτα, της προξενούσαν μια ήδονική, μια άνεγκραστη εύχαρίστηση, γιατί τον είχε βοηθούσε, πνευματώδη και λεβεντάκομο μέσα στη γοητική στολή του.

Συνχρόνως όμως ένοιωσε και μια διαρκή φρίκη, γιατί τον θεωρούσε για φάντασμα ύστερα απ' τον τρομακτικό φόνο. Η ιδέα «τι έπ' τόσες ώρες καθόταν κοντά στο φάντασμα ενός νεκρού και μιλούσε μάλιστα μαζί του, κόντευε να της σάλεψη το μυαλό.

Ο Ζωρς έντωμεταξύ δεν μπορούσε να αντιστα να την ξεχάσει. Η χαρά της, η άφέλειά της, κι' η άγνη έμφορη της τον έλκυαν σαγηνεύσει. Μαθαίνοντας δε και τη θλιβερή ψυχική άναστάτωση, την όποια προξένισε στην άγαπημένη του το τίμιο όστάσο τέχνασμά του, φοβήθηκε

ΕΧΩΡΙΣΑΝ σάν δυο καλοί φίλοι. Ήσαν κι' οι δυο τους άρκετά άνεπτυγμένοι και σοβαροί και σκέφθηκαν ότι, αφού δεν συμφωνούσαν οι χαρακτήρες τους, δεν είχαν άνάγκη να καταφύγουν σε καμιά απ' τις συνθησισμένες σφινγικές σηνές για να δικαιολογήσουν την άπόφασή τους. Έκεινος ήταν ένας άνδρας ρωμαλέος, άπλως και πρωτατικός. Έκείνη ήταν μια γυναίκα λεπτοκαμωμένη που άγατούσε τη μουσική, την τέχνη, την ήσυχια και την τάξη. Άλλά κι' οι δυο τους μισούσαν το δόρυβο και τα σκάνδαλα. Γι' αυτό και χώρισαν σάν καλοί φίλοι.

Ο Λιονέλ ήταν αξιοματικός κι' έμενε με το Σώμα του στη Φλάνδρα. Η Έδιθ, ύστερα απ' το χωρισμό, πήγε και νοίκιασε ένα κομψότατο διαμέρισμα σε κάποιο σπίτι, όπου ζούσε μόνη της. Έτσι περνούσαν η μέρες της, ώσπου στο γειτονικό της διαμέρισμα πήγε και κάθισε μια άγνωστη νέα κυρία κι' ένα μαρό.

Η Έδιθ όταν έαπλωνόταν τώρα τα βράδια στην πολυθρόνα της, κοντά στο τζάκι για να διαβάσει, άκουγε τις χαρούμενες φωνές και τα κλάματα του μαρό.

—Ίσως να σ' ένοχλή το μαρό, της έλεγε ένα πρωί η καμαριέρα της. Η γυναίκα του θυρωρού όμως λέει πως εινε ένα ήσυχο και χαριτωμένο παιδάκι. Καθώς άκουσα από την ίδια, η μητέρα του εινε μια νέα μόλις έκοις χρόνων, πολύ άμορφη κι' εύγενική. Ο άνδρας της ίσως έρετει ως αξιοματικός στο ναυτικό και τα μέσα δεν τους έπιτρέπουν να πληρώνουν παρμάνια.

Σιγά - σιγά όμως το γειτόνεμα αυτό άρχισε να άπακαλύπτει στην Έδιθ πόσο μάταιη ήταν η καθιμε-

μήπως αυτό κλονίζει την υγεία της κι' άποφάσισε να παρουσιάσει και να την ήσυχάσει.

Άπεριόγραπτος ήταν ο τρόμος της Μαρίας, όταν ένα πρωί — καθώς περπατούσε μόνη της και μελαγχολική στον κήπο του πύργου—άναίχκωσε ξαφνικά μπροστά της τον Ζωρς. Έβγαλε μια κραυγή τρόμου και θέλησε να φύγει.

Μά ένα έκτεντικό κι' εύγλωττο θέλημα του νεαρού αξιοματικού την κάρφωσε στη θέση της.

Άχαρισμένη, λαχνασμένη από τρώμο στην άρχη κι' από εύτυχία κατόπι, άκουσε ως το τέλος τις λεπτομέρειες δολιχέρου του συγκλονιστικού δράματος απ' τα χείλη του Ζωρς. Κι' όταν έκείνος τελείωσε κι' άρχισε να την κούτσει βαθιά στα μάτια, περμίνοντας την απάντησή της, η νεαρή κοπέλλα μνήθηκε:

—Άυποίμαι απ' την καρδιά μου για το τραγικό τέλος του μνηστήρος μου... Έχω χρέος να τον πενήσω ένα μήνα...

—Κι' έπειτα... ρώτησε με άγνοια ο χλωμός από συγκίνηση αξιοματικός.

—Έπειτα... μπορείτε να με ζητήσετε απ' τον πατέρα μου, κύριε... Σας γνώρισα και σε σας άνικει η καρδιά μου... Άν μπορούσα να κερδίσω και τον πατέρα μου, όσο γρήγορα κερδίσω έμένα, τότε...

Δεν έλεγε άλλα με το στόμα, αλλά τα λαμπερά της μάτια είπαν περισσότερα.

Έτσι κι' έμεις δεν θα σ' ενοχλή, σχετικά με τη λύση του άπροσδοκήτου αυτού ειδυλλίου. Η λογική κι' ο Έρωτας θα σας κάνουν να την καταλάβετε εύκολότερα...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΤΖΟΠ-ΣΛΑΤ

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΞΑΝΑΣΜΙΓΟΥΝ...

Η εύκολη ζωή της, με την αλυσίδα καλοφαγία, την άνεση, την τελεπία και τις έποικίμες μερικώς φιλενάδων της, που της έλεγαν συνήθως τα ίδια πράγματα. Σε μερικές τέτοιες στιγμές, η Έδιθ άδύσταν στο τζάκι, κοντά στη φωτιά κι' άκουγε το δροσερό γέλιο του μαρό, που δεν το είχε δει στο πρόσφατο ποτέ.

Μια μέρα, ύπακουοντας σε κάποια στιγμιαία αλλοίωση της σκέψης, πήρε την πένα κι' έγραψε στον σύζυγό της. Τού έγραψε με άπλοτη και χωρίς προσποίηση, που άνέφερε λεπτομέρειες από την τωρινή ζωή της και τη στιγμή που τελείωνε το γράμμα, τα μάτια της δούλωσαν, καθώς άκούστηκε από το διπλανό διαμέρισμα γλυκό, σιγανό, τρυφερό το ναυόσημα της μητέρας που άποκαίμισε το παιδί της.

Η Έδιθ αισθάνθηκε τώρα βαθιά ότι η μητέρα αυτή της έδωσε άμορφη και γοητική στο σύζυγό της. Έκεινος της άπάντησε σχεδόν άμέσως. Λίγοι άνθρωποι του έγραψαν κι' ήταν κι' αυτός έπίσης μοναχός. Της έλεγε πως το γράμμα της του άρεσε πολύ. Στο τέλος την ρωτούσε αν θα ήθελε έίκολο να του γράφει κάθε τόσο.

Η Έδιθ του έγραψε πάλι και πάλι και δεν άπόφευγε να μην του μιλήσει και για τη νέα γειτόνεσά της και το μαρό της.

«Νομίζω—του έγραψε σ' ένα γράμμα της—ότι ζούσε μαζί μου. Η φωνή της μου μιλάει στην καρδιά και μου λέει τόσα και τόσα. Μοφ φαίνεται πως κι' η μητέρα και το παιδί με περιπαίζουν, έπειδή ένδιαφέρομαι περισσότερο για τα βιβλία, τη μουσική και τη ζωγραφική, παρά για την άληθινή γύρω μου ζωή...»

Σιγά - σιγά τα γράμματά της στον πρώην σύζυγό της γινόταν πιο τρυφερά, πιο έγκαρδιά. Μια μέρα του έγραψε:

«Όταν άκούω κάποτε το μαρό να γελάει—το γράφω—θέλω μ' έλη μου την ψυχή ναχω κι' έγω ένα παιδάκι να τ' άγαπούσα...»

Μόλις έταχυδρόμησε την έπιστο-

λή αυτή, κάθισε στο γραφείο της, σταίχως συλλογισμένη τα χέρια της κι' αισθάνθηκε να τρέχουν άφθονα δάκρυα απ' τα μάτια της.

Υστερα από λίγον καιρό ο Λιονέλ γύρισε με άδεια τραυματισμένος και πήγε να την ιδεί. Την έβριζε πολύ άλλαγμένη, άκόμα και το έσωτερικό του διαματίου της του φάνηκε πολύ διαφορετικό. Ένω άλλοτε η Έδιθ προτιμούσε το γαρίτσι και το μαρό χρώμα, τώρα το σαλόνι της είχε βαθύ γιοιλά χρωματισμό με κίτρινες διακοσμίες κι' ήταν πρόσχαρο και γελαστό.

—Λοιπόν, Έδιθ, πως τα περνάς; την ρώτησε.

—Καλά, πολύ καλά. Θέλεις να ταίριαζω; Όρίστε. Σε λίγο θα μ' άς φέρουν και σοά.

—Μπορώ να κεντίσω έδώ μέσα; της έλεε έμπαρκετος.

—Βέβαια.

—Και όμως άλλοτε μου το είχατε άπαρηγορησει, πρόσθεσε χαμογελώντας.

Τώρα του φαινόταν θοραότερη και πολύ ζρηρότερη από πριν. Η ψυχρή έκείνη γυναίκα του παρελθόντος, που παρ' όλη της τη λεπτότητα είχε έπάνω της κάτι το άνδροικό, είχε γίνει νέος άνθρωπος πεία. Το πρόσφατο της ήταν πιο φωτεινό τώρα, τα χείλη της πιο κόκκινα, τα μάτια της πιο γελαστά, η φωνή της πιο κρυσταλλένια.

Κάθισαν στην ίδια θέση, ως ότου σουρούπωσε, κι' όταν σκοτεινέισε, η Έδιθ δεν σηκώθηκε ν' άνάγη το φως. Καθόταν ήσυχα άπεναντί του, έχοντας τα χέρια της ένωμένα κι' ένα γλυκό ύφος, σχεδόν ταπεινό, που δεν το είχε δει ο Λιονέλ σ' αυτήν άλλη φορά. Μολοντί δεν μιλούσαν πολύ, αισθανόντουσαν κι' οι δυο τους ότι τους συνέδεε μια ξεχωριστή οικειότητα.

—Σοά! έκανε η Έδιθ σε μια στιγμή. Άκου... Το βάζει να κλαίει, το χυμό μου!

Μια λυπημένη φωνή γυναίκα άκούστηκε τότε στο πλανό διαμέρισμα, που τραγουδούσε ένα ναυόσημα. Τους φάνηκε πως ήθελε έκείνο το βράδυ στην άμνη της κι' εινε η ίδια. Ένοιωσαν τα με-

—Όταν άκούω κάποτε το μαρό να γελάει—το γράφω—θέλω μ' έλη μου την ψυχή ναχω κι' έγω ένα παιδάκι να τ' άγαπούσα...»

—Όταν άκούω κάποτε το μαρό να γελάει—το γράφω—θέλω μ' έλη μου την ψυχή ναχω κι' έγω ένα παιδάκι να τ' άγαπούσα...»

—Όταν άκούω κάποτε το μαρό να γελάει—το γράφω—θέλω μ' έλη μου την ψυχή ναχω κι' έγω ένα παιδάκι να τ' άγαπούσα...»

—Όταν άκούω κάποτε το μαρό να γελάει—το γράφω—θέλω μ' έλη μου την ψυχή ναχω κι' έγω ένα παιδάκι να τ' άγαπούσα...»

γάλα φτερά της άπλωμένα έπάνω απ' τα κεφάλια τους.

Στο τέλος έκείνος σηκώθηκε.

—Φεύγω, της έλεε με άργη φωνή.

—Να ξανάρθης, όμως, να σε βλέπω...

—Άλήθεια!... Θέλεις;

—Θα με ύποχρεώσης μάλιστα... Τον ξανάειδε κι' άλλες φορές, πήγαν μαζί και στο θέατρο. Σε λίγο ο Λιονέλ θάφανε για τη Ριβίερα, για να γίνει έτελως καλά απ' το τραύμα του και την τελευταία βραδεία τον προσκάλεσε να φάνε μαζί.

Τώρα όμως τα φορητά δεν ήταν διαλεγμένα με αίσθητη έλεκτικότητα. Το δείπνο ήταν λιτότατο και άπετελείτο από ροσιφιέρ, πουτίγκα και πίκτα από υήλα. Έκεινος έτρωγε με μεγάλη όρεξη κι' αυτή τον έδαίμαζε, ένω πριν από ένα χρόνο θα θεωρούσε αυτό το άπλο γούστο ως άφόρητο έπαρρητισμό.

Υστερα απ' το δείπνο, υπήκναν στο σαλόνι να κεντίσουν ένα ταίγιο.

—Άκουσε, του έλεε η Έδιθ σε μια στιγμή, φέρνοντας το δάχτυλο στο στόμα της. Άποψε το μαρό κλαίει, δεν γελάει όπως τις άλλες φορές. Κάτι θάπαθε, φαίνεται, το μικρού μου...

Στάθηκε σιωπηλή με τα μάτια δλάνοιχα, με την προσοχή της έντομένη για ν' άκούσει, κι' έπειτα πρόσθεσε:

—Άχ! Θεέ μου! Το μαρό θάνα άρρωστο άποψε, θάνα άρρωστο... Κι' η μητέρα του εινε μόνη της, τ' άκούεις; Και θα έφερει πολύ το κέναιμό! Μήπως έσπεριζε τάχα και τ' να του κάνει; Πάω να την ιδώ.

—Μά έσύ δεν τη γνωρίζεις...

—Κάτι σημαίνει αυτό, ένω υποψώ να τη βοηθήσω; Έσύ, Λιονέλ, τρέξε να φέρεις ένα γιατρό. Έγω πάω μέσα.

—Καλά, άποκρίθηκε ο Λιονέλ με ύφος ύποταξης.

Η Έδιθ γύρισε στο διαμέρισμα της κοντά στα χαράματα.

—Κόντευε να σκάσει, το καμήνιο, έλεε στο Λιονέλ, που την περιέμενε άνυπόμονα. Τού πέρασε όμως, δόξα σοι ο Θεός... Δεν ξερεis πόσο φοβήθηκα μην πεθάνω... Κι' εινε ένα χαριτωμένο, άξιοάποστο μαρό. Πεθαίνον τόσο εύκολα τα μικρά, Λιονέλ, έτσι σε μια στιγμή... φεύγουν και πάει να γίνουν άγγελουδάκια στον άρανό...

Η καλοσύνη της, ο κορρασμένος τόνος της φωνής της, του φαινόταν σαν ένα έξαισιο άρωμα. Κάθισαν στο μικρό σαλόνι ο ένας δίπλα στον άλλον. Η φωτιά είχε σβήσει στο τζάκι κι' η Έδιθ άόχιζε να κούνη.

—Ο γιατρός που μ' άς έστειλες, του έλεε σε λίγο ο ένας γλυκό καμώγελο, που της φώτισε ξαφνικά το πρόσφατο, στην άρχη νόμιζε πως έγω ήμουν η μητέρα... Άκούς, Λιονέλ; Η μητέρα...

Έβλεπε έμφορη πεία. Το φως έπαινε γαλάζιο απ' τα παράθυρα και τ' άναμειμένα παράθυρα ζοηρά μ' απ' το σκοτάδι.

—Έρεξε κάποιος, μνήθηκες; Η Έδιθ, σάν να ξεπνέει από ένα άπτελειο όνειρο, κι' άναστενάζει. Ο Λιονέλ της έσφίξε το χέρι.

—Έδιθ, της έλεε, θέλεις να ξαναγίνης διατ' μου; Πινάκε μου;

—Γνωσκά σου... Και μάχουμε κι' ένα μαρό... μνήθηκες αυτή σάν να όνειρευόταν...

Ο Λιονέλ την πήρε στην άγκαλιά του και τη φίλησε στο στόμα. Τίποτε δεν θα μπορούσε να τους χωρίσει πεία στη ζωή αυτή...

Η Έδιθ έαπλωνόταν στην πολυθρόνα της, κοντά στο τζάκι, για να διαβάσει...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΜΓΟΥΝΤ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΡΙΚ ΜΑΡΣ

("Ενα απεκαλυπτικό χάρτι του Ράντολφ Σκωτ για την πρώτη και μεγάλη αγάπη του πιδ σέξερου απ' όλους τους γέντες της εθνης.")

Φρέντρικ Μάρς, δέν παίζει ποτέ με τόν έρωτα. Είνε δ' πιδ σέξερου κ' δ' πιδ ειλκρινής απ' όλους τους γέντες του Χόλλυγουντ. Μά γιατί τάχα φοβάται; Τόσο τόν έρωτα; Μήπως δέν είνε ή πιδ ειλκρινής διασκέδασι της ζωής; Τήν εξήγησι αύτου τού περιέργου μυστηρίου πού τόν περιβάλλει, μού τήν έδωσε δ' ίδιος δ Φρέντρικ Μάρς. Μιά φορά θέλησε νά παίζη με τόν έρωτα καί κατέληξε νά πάρη τόσο στα σοβαρά αύτό τό παιγνίδι, ώστε έπ' αύτό δόλοληρα χρόνια υπέφερε όσο ποτέ κανείς άλλος έρωτευμένος! Τήν έρωτική τού αύτη περιπέτεια ά- ξίζει νά τήν άφηγηθή κανείς. Μού τήν εξήγησε τού ίδιου καί θα ήθετε νά μοιήσει μ' ένα ρομαντικό καί συναρπαστικό μυθιστόρημα.

Είκοσι χρόνων, δ Φρέντρικ Μάρς, βρέθηκε δλομόναχος στο Λονδίνο. Καθόταν σε μία κοιμητική πανσιόν, στο βάθος μιας λαϊκής συνοικίας καί ζούσε πολύ σεινά, πολύ φρόνιμα, γιατί δέν είχε κανένα περιθώριο για τρελλά έξοδα.

Μιά μέρα όμως πήρε τήν άπόφασιν ν' αλλάξη ζωή. "Α! ήταν τόσο ά- μορφο τό Πικαντίλλ, τή νύχτα!...

Τί θα έκανε λοιπόν; Θα έπαιζε στις κορσές καί στις χαρτοπακτι- νές λέσχες. Θα κέρδιζε μεγάλα πο- σά καί θα έκανε κ' αύτός τή "με- γάλη ζωή" πού όνειρευόταν.

Άρχισε τότε νά διακονώμεν ήν μία δυό λίρες στις κορσές, νά κερ- δίζη καί νά κάνη, νά ξεχνάτλη στα χαρτοπαγίγια καί τέλος, ύστερ' από ένα σωρό άποτυχίες καί τραγικές άπογοητεύσεις, βρέθηκε ένα άπόγευ- μα με έκατό λίρες στην τσέπη.

"Έκατό λίρες! Διάβολε! Ήταν λοιπόν πλούσιος!...

Τήν ώρα πού γύριζε στην άπό- κρη πανσιόν τού, θυμήθηκε τή λό- για πού τού είχε πη μία χαριτω- μένη φαίτητριά, όταν τόν άκούσε μιά μέρα νά κάνη ρόδινα όνειρα για τό μέλλον.

— Για νά πετύχη κανείς στη ζωή, τού είπε, πρέπει ν' άορίση νά δει- γνη πως είνε κάποιος, κ' αύτό τό τεύχηται με μιά άριστοκρατική ζωή!

Ναι! Έκείνη ή χαριτωμένη φαί- τητριά είχε δίκιο. Ή συμβουλή της ήσαν πολύτιμη. Λέως λοιπόν νά δι- σέση, πλούσιος ήγού την εγκα- νταβίωσιν τού άποχωρήσε τούς φίλους τού πού είχε στην πανσιόν καί πήγε νά εγκατασταθή στο άρι- στοκρατικό ξενοδοχείο "Αστώρια". Τό δωμάτιό τού τότε ήταν ενόχλω- ρο, μισομένο, με άμορφη έπιπλα. Τί εντυπωμένος πού ήταν!...

Ο Φρέντρικ Μάρς κατόπιν, μ' έ- να άμφοι φράσκο, δέν άρχισε νά κινήση τήν προσοχή των κυριών της άριστοκρατίας πού ήμεναν στο "Α- στώρια". Στο βιβλίο τού ξενοδοχείου είχε γράψει: "Φρέντρικ Μάρς, δραματικός ήθο- ποιός". Αυτές ή δυό τελευταίες ποιόσεις. Αυτές ή δυό τελευταίες ποιόσεις. Αυτές ή δυό τελευταίες ποιόσεις.

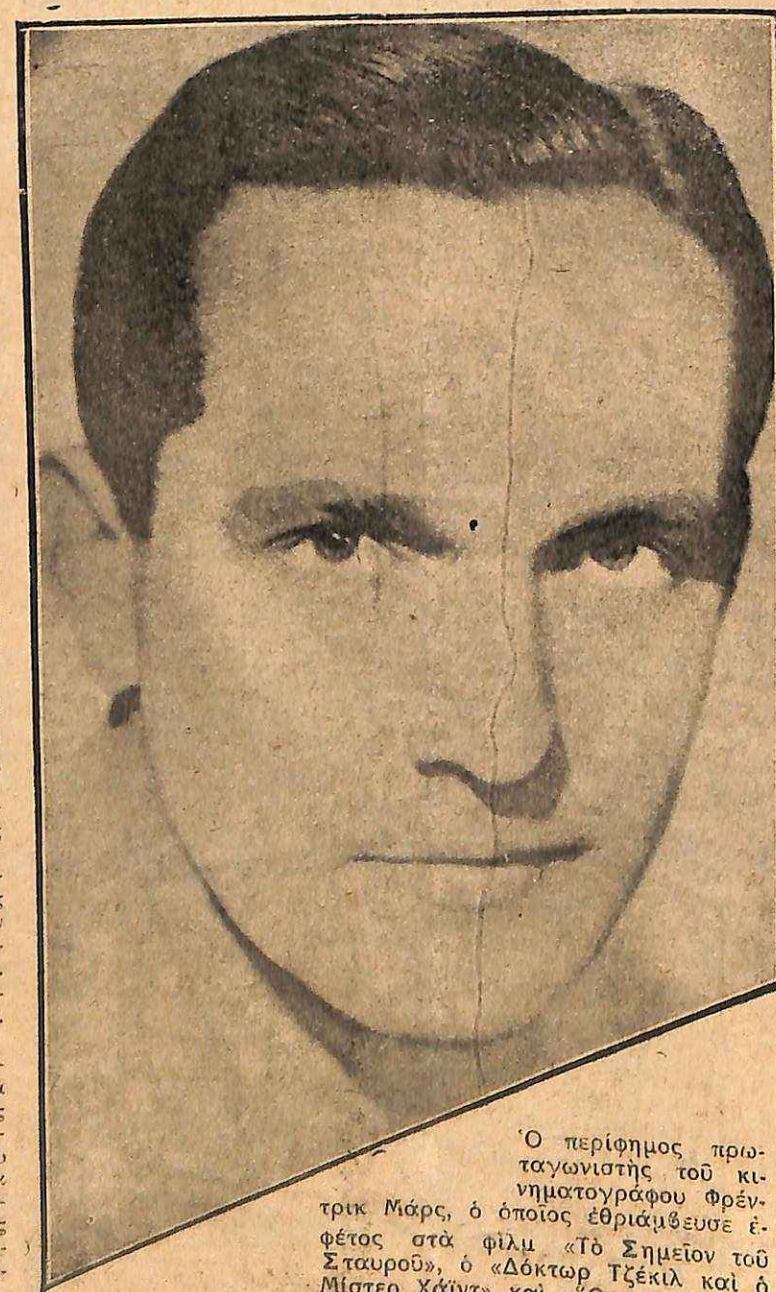
Ο Φρέντρικ Μάρς κατόπιν, μ' έ- να άμφοι φράσκο, δέν άρχισε νά κινήση τήν προσοχή των κυριών της άριστοκρατίας πού ήμεναν στο "Α- στώρια". Στο βιβλίο τού ξενοδοχείου είχε γράψει: "Φρέντρικ Μάρς, δραματικός ήθο- ποιός". Αυτές ή δυό τελευταίες ποιόσεις. Αυτές ή δυό τελευταίες ποιόσεις. Αυτές ή δυό τελευταίες ποιόσεις.

πώς καί τόσο άμορφος! Μέσα σε δεκαέντε μέρες, δ Φρέντρικ Μάρς είχε γίνει διάσημος! Μιά νύχτα όμως, δ Φρέντρικ εί- δε ότι δέν τού είχαν άπομείνει στην τσέπη παρά μόνο πέντε λίρες! Έκ- τός απ' αύτό, άπάνω στο τραπέζι τού άμορφου δωματίου τού βρισκό- ταν δ λογαριασμός τού ξενοδοχείου. Ή κατάσταση ήταν κρίσιμη!...

Ο Φρέντρικ Μάρς κάπνισε καί τό τελευταίο σιγαρέττο τού κ' ύστε- ρα κατέβηκε άργά - άργά τις σκα- λες καί ζήτησε νά δη τόν διευθυντή τού "Αστώρια". Έκείνος έστειλε άμέσως νά συναντήση τόν... διάση- μο ήθοποιό.

— Θέλετε νά μού μιλήσετε, άστερ Μάρς; τόν ρώτησε.

Ο Φρέντρικ, για μία στιγμή, δέν μπόρεσε νά προσφέρει ούτε μιά λέξη. Έπειτα συνήλθε καί σοβαρά, με ά- ξιοπρέπεια, τού είπε:

Ο περίφημος πρω- ταγωνιστής τού κι- νηματογράφου Φρέν- τρικ Μάρς, δ όποιος εθρίαμβευσε έ- φέτος στα φίλμ "Τό Σημειον τού Σταυρού", δ "Δόκτωρ Τζέκιλ καί δ Μίστερ Χάιντ" καί "Όταν ξυπνά τό παρελθόν".

— Μάλιστα... Θέλω νά σας πω ότι δέν μπορώ νά πληρώσω τό λο- γαριασμό!...

— Πώς; — Σας είπα... Μά δέν είμαι ούτε λοποδότης, ούτε άπατεών. Θα έξο- φλήσω τό χρέος μου. Θέλω μονάχα νά καταλάβετε τή λεπτή θέσι μου καί νά με βοηθήσετε. Μήπως τυχόν ύπάρχει καμιά κενή θέσις στο γρα- φείο τού ξενοδοχείου; Μήπως σάς χρειάζεται κανένας άκόμη εμπίτη; Είμαι έτοιμος νά εργασθώ για νά σας πληρώσω.

Ο διευθυντής τού "Αστώρια" τά έχασε στην άρχή. Μά, σάν "Αγ- γλος, παραδέχθηκε ότι δ πελάτης τού είχε κάνει μία πολύ τίμια καί λογική πρόταση.

— Έχω ένα άλλο ξενοδοχείο, κοντά στο Χάιντ Πάρκ, τού είπε. Θέλετε νά πάτε εκεί πέρα; Κανείς δέν θα σάς γνωρίσει!...

— Άδύνατον, κύριε, τού απάντη- σε δ Φρέντρικ Μάρς. Τουλαιστον για μία εσομασία, πρέπει νά μείνω εδώ πέρα!

Έπρεπε νά μείνη με κάθε τρόπο στο "Αστώρια". Γιατί; Άπλουστα- τα, ήταν ερωτευμένος με μία υπε- ρκορη κ' ωραία γυναίκα ντα που έού και ουο μέρες είχε καταλυθεί στο ξενοδοχείο. Δέν ήξερε τίποτ' άλλο γ' αύτην παρά μονάχα τ' όνομά της: τήν έλεγαν "Άννα Σίγγουιντ". Ήταν Άμερικανίδα. Μιά εκκεντρι- κή Άμερικανίδα που δέν άγατούσε τήν συντροφία κανένος.

Η Άννα Σίγγουιντ περνούσε τό πρωί της στο ξενοδοχείο, έτρωγε τό μεσημέρι σε μιά απώτερη γωνία της μεγάλης τραπεζαρίας τού "Α- στωρια" καί τό βραδυ έφηνε από τό ξενοδοχείο για νά ξεναγυρίση τά μεσάνυχτα.

Ο Φρέντρικ Μάρς, από τήν πρώ- τη στιγμή που τήν είσε, συλλογισθή- κε ότι μιά τέτοια γυναίκα έπρεπε νά έχει ως φίλη σ' αύτη τήν υπε- ρκορητική ζωή πού έκανε καί συνε- ως έπρεπε με κάθε τρόπο νά τήν άποκτήση. Θα ήμενε λοιπόν όποιο- ήποτε στο ξενοδοχείο!...

Ο διευθυντής τού "Αστώρια", άστειν ότι είχε νά κάνη με κανένα φελλό ή εκκεντρικό καί τού ύπο- λειψε ότι τήν αλλη μερα θα προ- παθούσε νά βρη μιά λύσι.

Ο Φρέντρικ Μάρς, άδιάφορος, έ- ρμνε από τό ξενοδοχείο, για νά κá- η έναν περίπατο ως τό Πικαντίλ- λ. Όταν γύρισε, ύστερ' από τό με- σάνυχτα, βρήκε τυχερώς μπροστά τήν είσοδο τού άσπασέρ τήν "Άν- να Σίγγουιντ". Εκείνος τότε παρήμ- ασε για νά περάση ή άμορφη "Ά- μερικανίδα καί, δ τού θαύματος! ή Άννα Σίγγουιντ τού χαμογέλασε. Ο Φρέντρικ Μάρς τά έχασε από τήν ταραχή τού. Όταν συνήλθε, δ άσπασέρ είχε κιάλας σταματήσει στο τρίτο πάτωμα!...

— Είσατε άμορφη σάν... ψιθύρι- σε, κυττάζοντας στα μάτια τήν "Άννα Σίγγουιντ, μιά δέν πρόφτασε ν' άποτελειώση τή φράση τού.

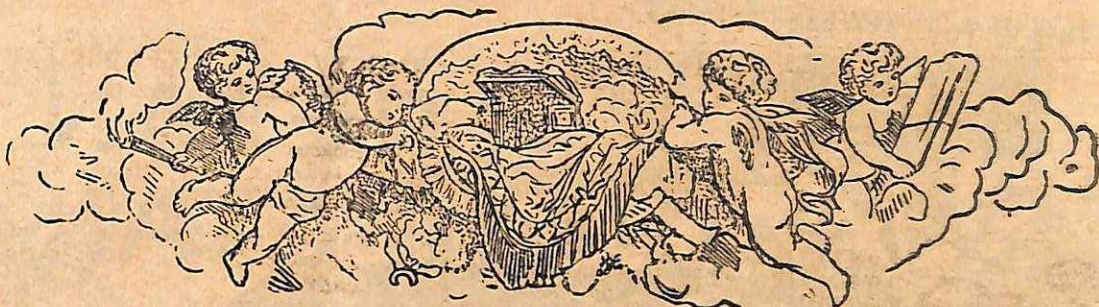
Η άμορφη "Άμερικανίδα είχε ά- νοίξει γρήγορα τήν πόρτα κ' είχε βγη στο διάδρομο. Ο Φρέντρικ έ- κανε νά τήν πλησιάση, μιά έκείνη ήρρε τό κεφάλι, τού χαμογέλασε αλλι καί τού είπε μ' ένα ειρωνικό άνο στη φωνή:

— Καλήνύχτα, τρελλάταδο! Τρελλάταδο! Γιατί; "Α! έπρεπε νά τό μάθω. Σ' αύτό όμως τό με- τασή, ή "Άννα Σίγγουιντ είχε μπι- αλάς στο δωμάτιό της!...

Τό πρωί, δ Φρέντρικ Μάρς, έγ- κατεστάθη σ' ένα δωμάτιο τού τε- λευταίου πατώματος τού ξενοδοχεί- ου καί στίς όχτώ ή ώρα, όπως τόν είχε είδοποιήσει δ διευθυντής τού "Αστώρια", κατέβηκε για ν' ανα- λάβη τά καθήκοντά τού ως εμπίτη!

Μά τί άτύχη! Ο πρώτος πελάτης τού ξενοδοχείου σάν όποιον ύπε- κλήθη, ήταν ή "Άννα Σίγγουιντ". Έκείνη κατέβηκε τις σκάλες. Εκεί- νος έτοιμαζόταν ν' άνειθί. Κυττά- ζηκαν στα μάτια. Ο Φρέντρικ ή- ταν κατάβλητος. Εκείνη άπάμεινε μ' άνοιχτό στόμα, όταν είδε ότι δ- ηρωτούσε ως εμπίτη.

Μά τί μπόρεσε νά κάνη; Ο

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ, ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Πώς έμπνεόταν δ Γιοδγκ. Οι φρενινοί περί πατοί του στα νεκροταφεία. Όταν ή έμπνευ- σις έρχεται στόν ύπνο. Τι ένέπνεε τόν Ραμπελάι. Συγγραφείς καλοφαγάδες, μέθυσοι, δ- πιοναί. Ο κλπός ως διεγερτικό της φαντασίας, κτλ. κτλ.

Καί άλλοτε έχουμε γράψει για τόν τρόπο με τόν όποιο έμπνεύ- τουσιν κ' εργαζόντουσαν διάφοροι μεγάλοι συγγραφείς καθός; καί για τις ιδιοτροπίες πού είχαν οι περι- σσότεροι απ' αύτους. Σήμερα θα σας δώσουμε μιά άκόμη σχετική σελίδα.

Ο περίφημος Άγγλος ποιητής Γιοδγκ γύριζε όλη τή νύχτα στο νεκροταφείο, γιατί μόνο όταν σε- φτόταν μπροστά στούς τάφους καί τούς σταυρούς ήσος πρόσκαιρη καί μάταιη είνε ή ανθρώπινη ζωή, μπο- ρούσε νά έμπνευσή.

Καθώς λέγεται μάλιστα τις "Νε- κρινές Σκέψεις τού" τις έγραφε κάτω από τό φως μιάς μακάβριας λυχνίας, πού τήν είχε κατασκευάσει δ ίδιος από μιά νεκροκεφαλή!

Ο Γάλλος ζωγράφος καί ποιη- τής Άννας Λουδοβίκος Ζιρυντέ, έμπνεόταν μονάχα από τά... όνει- ρά τού. Όταν τού έρχόταν ή έμ- πνευσι, πεταγόταν απ' τό κρεβάτι τού, άναβε τόν πολυέλαιό τού καί άρχιζε τή δουλειά τού: νά ζωγρα- φίζη ή νά γράφη στίχους!...

Ο θεατρικός συγγραφέας Λου- δοβίκος Βενέδικτος Πικάρ δέν έμ- πνεόταν, όπως δ προηγούμενος καθ' ύπνους, αλλά έγραφε τις κομωδίες τού χαλαρωμένος άπάνω στο κρεβά- τι τού.

Τό ίδιο έκανε καί δ μέγας Άμε- ρικανός χιομοριστής Μάρκ Τουάιν.

Έπίσης καί δ Γάλλος δραματο- γράφος Κάρολος Έπέν, όσakis τού έρχοταν δ όστρεος, έτρεχε στο σπύ- τι τού, έδιωχνε τή γυναίκα τού, τά παιδιά τού καί τούς υπηρέτες τού, έβλεπε πόρτες καί παραθύρα, έ- σβηνε τά φώτα, έπρεπε στο κρεβ- βάτι τού καί σιχουργούσε στο σκο- τάδι.

Ο Άγγλος μυθιστοριογράφος Κ. Ράδκλιφ έγραφε τά έργα τού, μύ- θιστορήματα τρόμου καί φρίκης, κατά τό πλείστον, άφού προηγου- μένως έτρωγε κρέας σκεδόν άπό καί μπόλικα κρεμμύδια.

Ο μουσικοσυνθέτης Γιλβόιν, ά- ταν έγραφε τις άθάνατες συμφωνί- ες τού, έπρεπε νά πίνη συγ- χροώνς καί σαμπάνια.

Ο μέγας Γάλλος σατυρι- κός Ραμπελάι ήταν άδύνατο νά εργασθί, χωρίς προηγου- μένως νά καλοφάη καί νά καλοπιή.

Ο Η μοναδική πηγή έμπνεύσεως για μένα, έλεγε δ Ραμπελάι, είνε τό φαγητό καί τό ποτό. Ρίξτε μιά ματιά στην πιουκάλα αύτη! Είνε δ "Ελικών μου, γιατί μέσα σ' αύτη ύπάρχει τό νέκταρ πού μ' έμ- πνεί. Ένώ πίνω, σκέπτομαι, κ' ένώ σκέπτομαι, πίνω!...

Άλλά καί για τόν Αισχύλο καί για τόν Κάτωνα λέγεται, ότι φω- τίσανε τή διάνοιά τούς καί άνεπέ- ρωσαν τή φαντασία τούς, πίνοντας κρησί!...

Ο Γολδσμιθ έγραψε τό περίφη-

μο έργο τού: "Ο επισκοπικός έπί- τροπος τού Ουάϊκφιλντ" πίνοντας διαρκώς κρησί της Μαδέρας. Ο- ταν άποτελειώσε τό έργο τού, δ Γολδσμιθ, δ όποιος είχε τότε τρο- μερές άνέχειες, άναγκάστηκε νά τό πούληση στο φίλο τού Τζόνσον.

Μόλις πήρε τό αντίτιμο τού έργου τού δ Γολδσμιθ, τό πρώτο πού έ- κανε ήταν νά τρέξη ν' αγοράση δι- νάμειμα, νά τό θάσση καί νά τό πη έλο, έκτός από ένα ποτήρι τό όποιο πρόσφερε στη σπιτονοικοκυρά τού, πού κ' αύτή τρελλανόταν για τόν έρωτα.

Σε μιά επιστολή πού έστειλε σ' ένα φίλο τού, έγραφε καί τά εξής:

"Κατά τή τελευταία πέντε χρόνια, δ κλπός ύπηρξε για μένα, τό πρωί ή κατά- ρα μου καί τό βράδυ τό βάλσαμο, κ' ή πα- ρηγορία μου."

Κ' δ μέγας ιστορικός Θωμάς Καρόλντ έκάντιζε άδιάκοπος νύχτα καί μέρα,

Οι Άγγλοι συγγραφείς Κουίν- σέι καί Κόλεριτζ στο ύπνο όφει- λουν τήν δόξα τούς, αλλά καί τήν καταστροφή τούς. Αυτό τούς ένέ- πνεε κ' αύτό τούς θανάτωσε!...

Άλλοι περίφημοι συγγραφείς με- ταχειρίζονταν ως διεγερτικό της φαντασίας τούς τόν καπνό καί τόν ταμπάκο.

Ο Σίλλερ δέν άφινε στιγμή νά περάση χωρίς νά πάρη μιά πρέζα ταμπάκου.

Ο άπισκοπος Κάλ, περίφημος εκ- κλησιαστικός ρήτωρ καί συγγρα- φείς, ήταν τόσο μανιώδης καπνι- στής, ώστε εξακολουθούσε νά κα- πνίζη καί μετά τήν προσηυδοποίη- σιν γιατρών, πώς θάνα λίγες ή μέρες τού άν δέν πάμνη δλωσδίου ήν τό κάπνισμα.

Μιά μέρα τόν έπεσκέψθη ένας φίλος τού, δ όποιος, βλέποντας τόν Κάλ τυλιγμένον μέσα σ' ένα πικνό- τωτο σύννεφο καπνού, τόν ρώτησε:

— Μπα! εξακολουθείς νά άσχολή- σαι με τό είδωλό σου καί μετά τήν προσηυδοποίησιν των γιατρών;

— Ναι, τού άποκρίθηκε ήρεμος δ Κάλ, άσχολούμαι νά τό κάρω!...

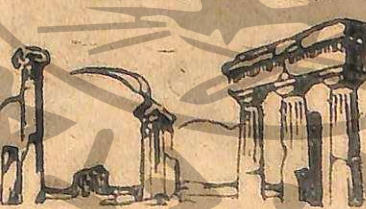
Ο Μίλτον δέν μπόρεσε ν' άπο- κοιμηθί, χωρίς προηγουμένως νά καπνίση στο κρεβάτι τού.

Ο Άγγλος ποιητής Κάρολος Λάιτ δυό χρόνια δόλοληρα υπέφε- ρε από δύνατοις κεφαλαίωνος πού τούσαν από τήν κατάχρησι τού κα- πνού. Κ' όμως ούτε μιά μέρα δέν άπόρρε νά έπιβληθί στόν έαυτό τού καί ν' άφήση τό δόλολο αύτό κάθος τού.

Σε μιά επιστολή πού έστειλε σ' ένα φίλο τού, έγραφε καί τά εξής:

"Κατά τή τελευταία πέντε χρόνια, δ κλπός ύπηρξε για μένα, τό πρωί ή κατά- ρα μου καί τό βράδυ τό βάλσαμο, κ' ή πα- ρηγορία μου."

Κ' δ μέγας ιστορικός Θωμάς Καρόλντ έκάντιζε άδιάκοπος νύχτα καί μέρα,

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΥΛΕΤΟ ΜΕ ΤΟΝ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟ

Ο θράδυ έκει-
νο, ο κ. και η
κ. Νταρμπαζέ-
ξιδαν μια νε-
γική έσπεριδα
στο σπίτι τους.
"Υστερ" από
δυο μέρες, θα
γεννόντουσαν οι
γάμοι της πο-
ναχομένης τους
ης Έμελίνας,
με το δικό της
μηχανικό Ζάκ Λυσσόν.

Ο Ζάκ καθόταν παρμένα, σ' έ-
να μικρό σαλόνι, παρακολουθών-
τας από μακριά με στοργικά βλέ-
ματα την μνηστή του, μια κοπέλλα
με δόξανθα μαλλιά, με χαρακτη-
ριστικά τόσο λεπτά και ευγενικά,
ώστε έδλεγε κανείς πως τα χάραζε
έναν ζωγράφος της 'Αναγεννήσεως.
Ξαφνικά, ο μηχανικός ένοιωσε ένα
χέρι ν' ακουμπά στους ώμους του.
Γύρισε απότομα το κεφάλι του κι
είδε τη Βαλεντίνη, μια παλιά φίλη
του, με την οποία είχε κάποτε ένα
ειδύλλιο.

—Με συγχωρείς που σ' ένοχλώ,
του είπε η Βαλεντίνη, μα θα ήθε-
λα να σε συγχωρή ιδιαίτερος για
το γάμο σου. Έχω αυτό το δικαίω-
μα, Ζάκ, επειδή σ' αγαπώ, επειδή
κι' εγώ θα ήθελα να γίνω γυναίκα
σου...

Ο Ζάκ χαμογέλασε με κάποια ά-
μηχανία.

—Αυτά, Βαλεντίνη, αν σε
κάνω να υποφέρεις! ψιθύρισε, Είδες
 όμως, με πόση ειλικρίνεια σου εί-
λησα, όταν σου ανακοίνωσα την ά-
πόφασί μου να παντρευτώ την Έ-
μελίνα... Η αλήθεια είναι ότι ένοιω-
θα κι' εξακολουθώ να νοιώθω για
σένα μεγάλη συμπάθεια. Μα την ά-
ληθινή αγάπη μονάχα η Έμελίνα μ'
έκανε να την αισθανθώ...

Η Βαλεντίνη άφησε το περήφα-
νο κεφάλι της να γείρει στο στήθος
της—και τραύισε με φωνή αλλοι-
μενή:

—Όπως και αν έχω το πράγμα,
σου δηλώνω, Ζάκ, πως όσο ζώ
μονάχα έναν άντρα θ' αγαπώ. Και
όσο θα ζής εσύ, κανείς άλλος δεν
θα γίνει άντρας μου!...

Όταν έφτασαν τα μεσάνυχτα κι'
οι καλεσμένοι έτοιμαζόντουσαν να
φύγουν, η κυρία Νταρμπαζέ είδε
ότι η κόρη της δεν φαινόταν πονε-
ύει, αν και θα έπρεπε να βρίσκεται
και για να χαιρετήσει τον κόσμο.
Και παρακάλεσε τον Ζάκ να πιάσει
να βοηθήσει την κόρη της.

Ο μηχανικός τράβηξε για το δω-
μάτιο της Έμελίνας, στο επάνω
πάτωμα. Χτύπησε, μα δεν έλαβε
καμιά απάντηση. "Ανοίξε τότε οι-
γά - σιγά την πόρτα κι' είδε την
Έμελίνα να κάθεται σε μια πολυ-
θρόνα, με τις πλάτες γυρισμένες
προς αυτόν. Ο Ζάκ ανέφτηκε ότι
η μνηστή του θ' αποκοιμήθηκε, κοι-
μώντας ίσως από τη φασαρία της
βραδείας, που την πλησίασε, πατών-
τας στις μύτες των ποδιών του, για
να την ξυπνήσει με τρόπο. Μα όταν
έφτασε από πίσω της, στάθηκε σάν
κερανόπληκτος. "Ένα δυνατό ούρ-
ος πέσσε από το σώμα του και από το
χείλη του βγήκε ένα ήρακο ξεφω-
νητό.

Είχε δη μιάν πληγή ανοιγμένη
στην καμπουριασμένη ράχη της Έ-
μελίνας, ανάμεσα στους ώμους που
ήταν γυρισμένης προς τον Ζάκ.

—Υστερα έγινε ένα άλλο έγκλημα,
που τρομερό και από το παραπάνω

τους άφινε γυμνούς ή έξωμη του-
λέττα!... Και από την πληγή αυτή
το αίμα έτρεχε, βάφοντας κόκκινες
τις ομοπλάτες.

Ο Ζάκ γονάτισε μπρος στη μνη-
στή του—ένθ' ένοιωσε το μυαλό του
να σαλεύει—και της άνασπρωσε το
κεφάλι. Τα μάτια της ήσαν γυαλί-
νια, χωρίς έκφραση. Το σώμα της
ήταν παγωμένο. Η Έμελίνα είχε
δολοφονηθεί!...

Η αστυνομία δεν μπόρεσε ν' ά-
νακαλίψει το έγκλημα με το οποίο έ-
χον σκοτώσει την δυστυχισμένη νέα.
Από το σχήμα όμως της πληγής,
δεν ήταν δύσκολο να καταλάβει καν-
είς ότι η Έμελίνα δολοφονήθηκε
μ' ένα λεπτό και μυτερό στιλέτο.
Οι αστυνομικοί μάλιστα πρόσεξαν
και κάτι άλλο: άπάνω στην πληγή
διακρινόντουσαν καθαρά κάτι μελα-
νά σημάδια που είχαν το σχήμα
σκαρabaίου. Από τη λεπτομέρεια

Από δδομάδες είχαν περάσει από
την ημέρα που παντρεύτηκαν. Το

—Γι' αυτό σκότωσα την Έμελίνα! φώναξε η Βαλεντίνη

αυτή, έβγαίνε το συμπέρασμα ότι το
στιλέτο είχε στη βάση της λαβής
τον ένα κόσμημα με σχήμα σκαρα-
βαίου και ότι ο δολοφόνος κατέφερε
από πίσω το χτύπημα με τόσο όρ-
μή, ώστε το στιλέτο καθίστηκε ο-
λοκληρο ως τη λαβή στη ράχη της
Έμελίνας. Και ο σκαρabaίος άπο-
νιώθηκε έτσι στην επιδερμίδα του
θύματος.

Όσο για το έλατήριο του έγκλη-
ματος φαίνεται ότι ήταν η κλοπή,
γιατί από το λαιμό της Έμελίνας
έλειπε ένα αδιαμαντοκέλλητο μεντα-
ρίνι, κόσμημα μεγάλης αξίας.

Μα πού; την είχε σκοτώσει.
Η αστυνομία επί δεκαπέντε μέ-
ρες ένηργησε έρευνες και ανακρί-
σεις, χωρίς να μπορούσε να καταλή-
ξει σε κανένα βετικό συμπέρασμα
για την ταυτότητα του δράστη...
"Υστερα έγινε ένα άλλο έγκλημα,
που τρομερό και από το παραπάνω

και ο τραγικός θάνατος της Έμε-
λίνας ξεχάστηκε από τον πολύ κό-
σο.

Ο Ζάκ λίγο έλειψε να τρελλαθεί
από τη λύπη του. "Έφυγε άμέσως
από τη Γαλλία, ζητώντας τη λήθη
σε μακρινά ταξείδια. Όταν ξανα-
γύρισε στο Παρίσι, ύστερ' από δυο
χρόνια, η πληγή της καρδιάς του
είχε κάπως έπουλωθεί. Η Βαλεν-
τίνη του μίλησε τότε με τόσο συμ-
πάθεια για την Έμελίνα, φάνηκε
τόσο καλή απέναντί του Ζάκ, ώστε
αυτός συνανήθηκε από τη στάση
της κι' ένοιωσε να ξαναγεννηθεί
μέσα του η παλιά του συμπάθεια
για την όμορφη νέα... Έξέλλου εί-
χε τόσο μεγάλη ανάγκη στοργής
και μιας γλυκύας συντροφιάς!

Και δέχτηκε να πάει γυναίκα τη
Βαλεντίνη!

Από δδομάδες είχαν περάσει από
την ημέρα που παντρεύτηκαν. Το

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΒΙΛΛΙΕΡ

στον αέρα. Μα, από το δυνατό
τράνταγμα, πείστηκε ένα ελατήριο
και άνοιξε ένα μικρό διαμέρισμα
της κασετίνας στο σκέτασμα.

Στο μεταξύ, η Βαλεντίνη είχε
άσπασε ν' ανυπομονή.
Είχε φωνάξει πολλές φορές στο
σύντομο της να κάνει γρήγορα, μα
κείνος δεν της άπαντούσε. Και η
νεαρά γυναίκα ήγνε, λίγο άνησυχη,
στο διπλανό δωμάτιο, για να ση-
συμβαίνει.

Στη μέση της κάμαρας, στεκόταν
όρθιος ο άντρας της, κυττάζον-
τας με προσοχή κάτι που έκεινι δεν
μπορούσε να το δι' άμέσως. Τον
πλησίασε σιγά - σιγά, άδρονθα και
έρωσε μια ματιά πάνω από τον ώ-
μο του.

Ο Ζάκ κρατούσε στο χέρι του έ-
να στιλέτο με άσημένα λαβή, στη
βάση της οποίας ήταν σχεδιασμένος
έναν Αιγυπτιακό σκαρabaίος—και
ένα μενταγιόν, το μενταγιόν που έ-
ξαφανίστηκε από το λαιμό της Έ-
μελίνας!...

Τη στιγμή κείνη, ο Ζάκ γύρισε
το κεφάλι του.

Ήταν άγνωριστος.
Τα μάτια του, ορθάνοιχτα από
το έργο, συνάντησαν τα βλέμματα
της γυναίκας του.

Η Βαλεντίνη έγινε κατακίτρινη.
Ο Ζάκ προσπάθησε να μιλήσει.

Μα κανένας ήχος δεν έβγαίνε από
το λαιμό του. Πνιγνάνε...

Η αλήθεια του είχε φανερωθεί σ'
όλη της τη φρίκη.

Η γυναίκα του ήταν ο δολοφόνος
της Έμελίνας!...

—Μίλα, λοιπόν, έλεεινική, πές κά-
τι!... ούρλιαξε τέλος ο Ζάκ, πιό-
νοντας τη Βαλεντίνη από τα δυο
της χέρια. Πες μου ότι γελιέμαι,
ότι βλέπω ένα κακό όνειρο, πως έ-
λα αυτά είναι μια άλλη συμπτωσι!...

Μα τα παραμορφωμένα χαρακτη-
ριστικά της Βαλεντίνης του έδωσαν
να καταλάβει ότι δεν είχε άπαιτηθή.

—Εσύ, λοιπόν, την σκότωσες!...
τραύλισε. Και σ' είσαι τώρα γυναί-
κα μου!... Μα γιατί την σκότωσες;
Γιατί το έκανες αυτό; Γιατί, έ,
γιατί;... Γιατί την μισούσες τόσο
πολύ τη δυστυχισμένη αυτή νέα;...

Η Βαλεντίνη ήταν τόσο ταρρα-
μένη, ώστε ούτε καν δοκίμασε να
υπερασπιστεί τον έαυτό της. Με με-
γάλη δυσκολία στέκοταν όρθια. Τα
χέρια της έτρεμαν από την αγωνία.

—Θα μιλήσεις; άροντοφώναξε ο
Ζάκ.

—Σ' αγαπούσε, την αγαπούσες...
φώναξε η Βαλεντίνη. Μα σ' αγα-
πούσα κι' εγώ, Ζάκ! Καταλάβαινα
από την άεμπισία μου, Γι' αυτό
σκότωσα την Έμελίνα!... Για να έ-
ξαφανισώ από τη μέση το μοναδικό
έμπόδιο στην εύτυχία μου!... Κι' έ-
λενα και το μενταγιόν της Έμε-
λίνας,—το μενταγιόν που κρατάς
τόρα στα χέρια σου—για να νοι-
σουν πως εκείνος που την σκότωσε,
το έκανε για να την ληστεύσει...
Συγχωρέσέ με, Ζάκ! Για σένα, για
την αγάπη σου έβγα φόνισσα!...

Και η Βαλεντίνη άπλωσε τα χέ-
ρια της ν' αγκαλιάσει τον άντρα
της. Εκείνος όμως την έσπρωξε
μακριά του, με φρίκη και άηδία.

Κατόπιν πλησίασε το στιλέτο στο
σώμα του και φίλησε τις κηλίδες
που φαινόταν σάν
κόσμημα στο άσπύ. Τα μάτια του έ-

χαν πλημμυρίσει δάκρυα. Και άφη-
σε το στιλέτο σ' ένα τραπέζι που
βρέθηκε μπροστά του.

—Δεν έχεις νά φοβηθείς τίποτα!
είπε στη Βαλεντίνη. Σου άφινω το
στιλέτο για να το εξαφανίσεις,
για να μην ύπάρχει καμιά απόδει-
ξις του έγκλήματός σου. Είσα γυναί-
κα μου τώρα, φέρεις τ' όνομά
μου και τα χέρια μου δεν μπορούν
να προσδώσουν το τρομερό μυστικό
σου. Μάρτυς μου όμως ο Θεός, πως
δεν θα περάσω ούτε μια ώρα της
ζωής μου που δεν θα παρακαλώ να
τιμωρηθείς για το έγκλημά σου!...

Είθε ένας άλλος, ύστερ' από μένα,
να μάρτη τη φριχτή αλήθεια. Δεν θα
σε ξαναδώ πιά!...

Και ο Ζάκ τράβηξε προς την πόρ-
τα, σκεπάζοντας το πρόσωπο με τα
δυο του χέρια.

Πριν όμως προφτάσει να βγί-
ξει, άκουσε μια τρανή πόνου από
πίσω του.

Γύρισε το κεφάλι του και είδε τη
Βαλεντίνη να γονατίζει στο πάτωμα
—βυθίζοντας στα στήθη της, με τα
δυο της χέρια, το στιλέτο με το
οποίο είχε σκοτώσει την Έμελίνα.

Ο Ζάκ έτρεξε κοντά της, μα ή-
ταν πολύ άργα πιά.

Τα μάτια της Βαλεντίνης είχαν
βασίλει. Και τα χέρια της τραύ-
λιζαν με αγωνία:

—Ζάκ! Συγχωρέσέ με!... Σ' αγα-
πούσα πολύ... Δεν μπορούσα, δεν
μπορού να ζήσω χωρίς σένα!...

Και αυτά ήταν τα τελευταία λό-
για της φόνισσας.

ΡΟΜΠΕΡ ΒΙΛΛΙΕΡ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΚΑΤΑ... ΤΗΣ ΑΥ'ΟΝΙΑΣ

Κάποτε ένας νεαρός θεατρικός
συγγραφέας παρουσιάστηκε στον
διευθυντή του Βασιλικού Θεάτρου
της Χριστιανίας και τον παρεκάλε-
σε ν' άκούσει ένα δράμα του.

—Είχαρίστος! του αποκρίθηκε
φιλοφρονέστατα ο διευθυντής.

Κι' άφού άκουσε άρεστην ώρα
τον νεαρό δραματογράφο, άποκοι-
μήθηκε.

—Λοιπόν, πως το βρίσκετε,
μαίτρο; τον ρώτησε ο συγγραφέας
του δράματος στο τέλος.

—Φίλε μου, τί να σου πώ, άπάν-
τησε ο διευθυντής... Κατά τη γνώ-
μη μου, δεν άξίζει τίποτε!

—Τίποτε; φώναξε ο νεαρός δρα-
ματογράφος έξω φρενών. Τολμάτε
να λέτε τίποτε, σεις που κοιμόσα-
στε την ώρα που το διαβάσα;

—Α, μην άπελάζεσθε, φίλε μου,
του ξανάπε τότε ήρεμα ο διευθι-
ντής. Το έργο σου, αν δεν είναι κα-
λό για μένα, μπορεί να είναι εξαιρετο
για κανέναν που δεινοπαθών από
άπνεια!... Άποτανήστε σ' αυτούς
κι' είμαι βέβαιος πως θα σας ανα-
κηρύξουν εφεγγέτη τους, γιατί θα
το διαβάσουν και θ' αποκοιμούνται
άμέσως!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως
ικανοποιητικές τιμές παλαιά
διάφορα βιβλία, παντός εί-
δους και πάσης γλώσσας, κα-
θώς και όλόκληρες βιβλιοθη-
κες. Γράψατε: «Οικογένειαν»,
Λέκα 7, Αθήνας.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η κηδεία της κόρης ενός περίφημου μουσικευ. Πώς ο πατέρας της άρχισε να τραγουδά. Η
υπηρετρία του Γουσταβό Ντορέ κι' η γρήκ κόττα. Η πείνα ενός καλλιτέχνη. Πώς δάτρω-
γε για τρεις. Η έξυπνη απάντησις ενός συνταγματάρχου. Ο ζωγράφος και το μοντέλλο
του. Η πόλις των καταχραστών, κλπ. κλπ.

Κατά την κηδεία της πολυαγαπη-
μένης του κόρης, ο διάσημος μου-
σουργός Πάερ, καθώς άκολουθούσε
το φέρετρό της σκυφτός και συν-
τριμμένος άπ' την οδύνη, άκουμπού-
σε στο μπράτσο του έπιστηθίου φί-
λου του και συναδέλφου τον Καστίλ
Μπλάζε.

Ο μουσουργός θρηνούσε άπαρη-
γόγητα για τον χαμό της κόρης του
κι' έλεγε κάθε τόσο μερικές λέξεις
στον φίλο του, σχετικές με τη ζωή
της.

—Έξαφνα, σε μια στιγμή σκόθον-
τας δοκρυμμένος στο αυτί του, ψι-
θύρισε:

—Ποτέ μου δεν θα ξεχάσω την
ιπέρσχη φωνή της... Τί θαμιάς
τραγουδούσε τη μοναδία του «Κου-
ρέας της Σεβίλλης»!

—Πραγματικά, του άπάντησε
θλιβερά ο φίλος του. Κι' έμένα θα
μην μείνι άξέλαστο αυτό!...

Σε λιγάκι πάλι, ο Πάερ έπρόσθε-
σε:

—Και την άρια της «Τόσκα»!...
Και τον «Ταγκρέδο»!... Τί ύπεροχες
νότες έβγαζε!...

Και σιγά - σιγά ο δυστυχής πα-
τέρας παρασύρθηκε άπ' τις ιδινη-
ρές αυτές άναμνήσεις. Θυμήθηκε
πάλι το φόντο της νεκρής κόρης του
—το «Tanti palpiti» του «Ταγκρέ-
δο»—και σκόθοντας στο αυτί του
Μπλάζε, μοιρούρισε την πρώτη
στοργή.

Ο Μπλάζε πάλι, θλιμμένος κι'
αυτός, άπαιρέθηκε τόσο πολύ, ώστε
μοιρούρισε δυνατώτερα τη δεύτερη
στοργή.

Και τότε, πριν ακόμη η μεγαλο-
πρεπής κηδεία φθάσει στο νεκροτα-
φείο, αντίηρσαν ξαφνικά θροντερό-
φρονες κι' η έπόμενες στοργές του
«Ταγκρέδο». Οι δυο μουσικοί—πα-
τέρας και φίλος—δακρύβροχοι, τό-
σο είχαν παρυσυρθή άπ' τις άναμνή-
σεις των, ώστε ξεχάσαν τα πάντα
και τραγουδούσαν με όλη τη δύναμή
τους το κομμάτι εκείνο, ένθ' ο κό-
σμος δάκρυζε από συγκίνηση!

Ο καλλιτέχνης και διάσημος ζω-
γράφος Γουσταβός Ντορέ, είχε
προλάβει κάποτε μια μαγεύρισα
μα άφελή χωριατοπούλα, την οποία
του έστειλε άπ' την επαρχία μια φι-
λιχτή του οικογένεια!

Ένα πρωί, η μαγεύρισα—ήσαν
ή πρώτες ημέρες της υπηρεσίας της
ακόμη—βγήκε να φωνίση μια κότ-
τα.

Καθώς την είδαν όμως αλλοίω-
της φουρνάναν φυσικά την πιο μω-
γάτικη κόττα.

Όταν το μεσημέρι ο πεινασμένος
ζωγράφος δάγκωσε την πρώτη
του άτελειώτους αυτούς πορφα-
σιούς της, άφησε την καλέττα και
στάφωσε τα χέρια του.

Καθώς λοιπόν έκανε τότε τη σχε-
τική παρατήρησι στη μαγεύρισά

του, άκουσε το έξης άμύμητο, το ό-
ποιο τον έκανε να μπήξει τα γέλια
και να ξεχάσει το θύμω του:

—Το παρατήρησα κι' εγώ, κύριέ
μου, αλλά δεν σάς το είπα πιο πριν
για να μη σάς χάλασω την όρεξι!...

Κάποιος εθνομολόγος, αλλά και
διαρκώς πειναλός συγγραφέας, πή-
γε μια ημέρα άπορόκλητος σ' ένα
δειπνό.

Η οικοδέσποινα τον δέχθηκε με
καλωσύνη κι' ευγένεια, αλλά και του
είπε με κάποια στενοχώρια:

—Καλοσώρισατε, φίλτατέ μου...
Δεν σάς είχα όμως ύπολογίσει, κι'
έτσι θα είμαστε 13 στο τραπέζι!

—Μην άνησυχείτε γι' αυτό, μαν-
τάμι, άποκρίθηκε ο καλλιτέχνης. Έ-
χω μια τέτοια πείνα, ώστε θα φά-
γω μια τρέξι κι' έτσι θα γίνουμε
15!...

Ο Λουδοβίκος 14ος ρωτούσε κά-
ποτε τον Λονδοβίκος 14ος ρωτούσε κά-
ποτε:

—Δεν του άρεσε του κατεργάρη
που τον ανέβασα ψηλά, κάνοντας
τον ιπότη, αλλά ήθελε ν' ανέβη
ακόμα ψηλότερα... Άς τον ξε-
μάσουν τώρα στις επάλξεις του
πύργου του, για να ικανοποιηθεί κα-
λύτερα!...

Ο Άντισάβας, ένας σκίληρος άλ-
λά δικαίος ήγειών της άρχαίας
Αιγύπτου, είχε διατάξει να κόβουν
τη μήτη των καταχραστών του δη-
μοσίου και να τους στέλνουν έξω-
ρα.

Είχε συγχρόνως άρσει και ός
τόπο της έξορας αυτής, μια μικρή
άσπια στη μέση της γειτονικής με
την πόλι Μαιφίδα έρημου.

Όταν όμως ύστερα από τρία
χρόνια έκανε μια περιουσία στο
κράτος του, έφρονε τα μάτια του
από έκπληξη, καθώς αντίκρινε στην
έρημο εκείνη μια άνοιστη ως τότε
σ' αυτόν πόλι.

—Διέσωσε ρώτησε ποιά είχε αυτή
ή πόλις, πως δεν του είχε κανένας
αναφέρει την ύπαρξή της και γιατί
όλοι σχεδόν οι κάτοικοι της είχαν
τη μήτη τους κομμένη!

Ο προδοτικός του τότε, του
θύμους την πρό τριών ετών διατα-
γή του σχετικά με την τιμωρία των
καταχραστών του δημοσίου κι' ο
Άντισάβας... απήκε άμέσως στο
νόημα.

Για να προλάβει δέ την... επέ-
τασι της ανεπιθύμητης εκείνης πό-
λεως, έβγαλε μι' άλλη διαταγή,
σύμφωνα με την οποία έκοβαν στο
μέλλον δολόηχο το κεφάλι κάθε
καταχραστου!...

Η παρρησία όμως, ότι η φιλοσε-
χη δοκίμασε σούφρονε διαρκώς το
στέμα της για να φάνετα μικρότε-
ρο, όση ώρα περπατούσε μπροστά του.

Νευριασμένος στα τελευταία άπ'
τους άτελειώτους αυτούς πορφα-
σιούς της, άφησε την καλέττα και
στάφωσε τα χέρια του.

—Γιατί, κύριε πρόταν, σταμα-

Σαφώς

1870

«Δευτέρα μου μίλησέ με
 ὡς ἀρραβωνέας τοῦ Χάρου Κάβεν-
 «τήν Ἐβελιν Τόλμαθ. Ἐ-
 «των, ἔλαβ' ἡμεῖς τὴν ἀπὸ ἐνα-
 «στο πρόσθου μου ζιτ ὄρου
 «Χάρου εἰνε καταχρεωμένους κι'
 «ζάνει τὸν ἐρωτημένο μὲ τὴν
 «εἰν Τόλμαθ γιὰ νὰ πάρῃ
 «α τῆς. Ἐπτός ἀπὸ αὐτό, λένε
 «δὲν ὑποσέβ' ἡμεῖς νὰ μείνῃ στὸ

τάμμα της Τραπεζίης τοῦ
 ὀνδίνου πρὸς τὸν ὑπολο.

Μπλινγκ, 20 Νοεμβρίου

πολλὰς σπηλιὰς, στίς ὁποῖας
ἦκε ὁ Μάγισθος.

.....

—Ναι! του αποκριθήκε ὁ διευθυν-

συμμετρεῖ, ὁ Πραγματικὸν δὲν ἀπομονώ-

Il gomitolo...

A stylized illustration of a man in a suit standing in a park-like setting. The man is depicted from the waist up, facing forward, wearing a dark suit jacket, a white shirt, and a dark tie. He has a simple, rounded head. Behind him are two large, dark, leafy trees with thick trunks. The sky is a light, textured grey. The overall style is minimalist and graphic, typical of mid-20th-century design.

ατα ὁ κνῖος Κά-
 βεντις προάγεται
 αἰτῆς τῆς ἀέρας
 σὲ λοχαγὸ !
 Ἡ λαϊκὴ Τόλ-
 μπαθ παρακαλεῖ
 τὴν λαϊκὴν Σάν-
 τελμαπατὶ νὰ πά-
 ρῃ νὰ διαδίδῃ
 στὸ μέλλον τέ-
 τοις συζωαν-
 τibus γιὰ τὸν ἀν-
 θρωπώσιαστικὸ τῆς
 κόρης τῆς Ἑβε-
 λιν».

Λαϊκὴ
 Τόλμπαθ
 * * *

Γράμμα τῆς
 λαϊκῆς Σάν-
 τελμαπατὶ πρὸς
 τὴν μὲς Κάρο-
 λην Μπήγουελ

Ρίταμπτον
 16 Νοεμβρίου
 Μὲς Τμήγουελ,
 Ἡ πληροφό-
 ρισὲς ποὺ μοῦ δό-
 τῃς γιὰ τὸν ὁ-
 τολοχαγὸ Κά-
 βεντις

Ἐκλεκτοὶ ἡ-
 γροί, στὴν Μητρό-
 πει πόλιν ἐτελέσθησαν οἱ γα-
 μοὶ Χάρου Κάβεντις καὶ γι-
 βελιν Τόλμπαθ,
 μοναχοκόρης τοῦ
 τῆς λαϊκῆς Μαρί-
 Τόλμπαθ Γκράντς,
 γενθεθέντων στὴ ἐ-
 δοχὴ τοῦ «Κλάιτς»
 Γκράντς, ἡ λαϊκὴ
 ὁλη Ντόλεν Σάντελ-
 μαπ Μπήγουελ,
 Σλάιπ, κλπ. Ὁ ἐπί-
 μος θεωρεῖται ὡς
 κοσμικὸ γεγονός· τῆ
 ριόδοι.

ΡΟΥΛΙΕΛΜ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΥ... ΓΕΝΝΗΘΗ

Κάποτε ἀπὸ τὴν

ἀπὸ τὴν Ἀκο-
 τῆς «Ἐφη-
 Τόλμαθ καὶ
 τον», τῆς 2
 θρίου
 ΑΜΟΙ.—Χυδὲς τὸ
 πολὺ τοῦ Τόλμαθ
 ἴμιοι τοῦ λογαρεῖ
 μετὰ τῆς μὲς Ἐ-
 τῆς χαριτοδορῶτον
 σὲρ Ρίτσερ, καὶ
 τὴν Τόλμαθ, τοῦ
 Μεταξὺ τὸν λα-
 θεξίωσι τοῦ βασι-
 ῆσαν ὁ σὲρ
 Ρίτσερ, ἡ καὶ
 ῶτατς, ἡ μὲς Κό-
 ἡ μὲς Ἀουρέλια
 λεχτὸς αὐτὸς ἡ-
 τὸ μεγαλειερον
 τς χειμερὶνς πε-
 ΟΣ ΦΡΗΜΑΝ
 ΚΕ Ο ΜΑΚΒΕΘ

Περίτυνα τὴν ἀσπίδα, ἡ νεοῦ καὶ θώρακα
Περίτυνα τὴν Μοντίλ, μὰ ἀπὸ τῆς
διασημύσεως... ἐλαφρὸς γυναικὲς
τῆς γαλλικῆς ποτενουσίσης, ἡ ὑπε-
ρέχουσα τῆς καὶ ἡ κόρη τῆς τελευ-
ταίας.
«Ἄλλο μὰ πρόχρησι ἀνάχρησι, ἀ-
τελέηθη διὰ ἐλατήριο τοῦ ἐγγλημα-
τος ἦταν ἡ κλοπὴ, γιὰ μὴ μισρὴ
κασιτίνα, στήν ποίσι ἡ Περίτυνα φή-
σινε τὰ κομμάτια τῆς καὶ τὰ χοί-
τα τῆς βρέθηκε δειναι...
“Υστερὶ ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ ἀ-
κουνομία τῆς Μασσαλίας συνελθε-
σαν κάποιον ὑποτοί, ὁ ποῖος προ-
παθόσινε τὰ πούλσιση μερικὰ κο-
μμάτια πού ἔμοιαζαν καταπληκτι-
κά μὲ τὰ μυθιοῦ ἀπὸς Περίτυνα ντὲ
Μοντίλ. Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ
Ερρίκος Πραντίνι, ὁ διαβόητος
Πραντίνι, ποὺ θεωρήθηκε ἀγρότε-
ρα, ἀπὸ πολλοὺς ἐγγληματολόγους
ὡς ὁ μεγαλύτερος κακοῦργος τοῦ
Θ’ αἰῶνος».

Στὴν ἀρχή, ὁ Πραντίνι ἀγνήθη-
κε φυσικά τὴν ἐνοχή του, χωρὶς ὁ-
μως νὰ μισοῦ καὶ νὰ δικαιολογήσι
τὴν βρεθάναν στὰ χέρια του τὰ κο-
μμάτια τῆς Μοντίλ. Μὰ ἡ ἀνά-
κρισι κατῳφθοῦς νὰ ἐξακριβώσῃ ὁ
ὁ Πραντίνι — πραγματικὴ ἀνι-
στροφὴ καλλοπὴ — ὅσοις ἐπιστελ-
τοὺς ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅτι αὐτοὶ

—Νὰ υπογραφῇς μὴ αὐτοὶ χα-
μῖτος στὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρα-
τίας.
—Δὲν θέλω νᾶχο καμιά σχέση
μ' αὐτοὺς! ἀποκριθὲτε περήφανα ὁ
Πραντζίνο. Εἶμαι πολὺ ἐλεγκτικὸς
στὶς γνωριμίες μου!

Ἡ Ρετζίνο νιέ

Ποῖν τοῦ περάσουν οἱ γνωριμίες

—Φεύγα από μπροστά μου, χα-
ραμένε! ούρλιασε. Γιατί μου δει-
χνεις τό σταντό; Θέλεις να με δής
ή κλαίω μπροστά σου, να γονατίσω

Μοντίλ

—Εξέλιον πληθαίνον τὸν Πρω-
γίνην, τὸν ἀρτίων ἀπὸ τοῦ θύου-
σι τὸν ἑσπρωμένον πρὸς τὴ λαμψή-
ταιν.
—Σιγώτερά, κύριοι! τοὺς εἶπε σ'
ἰστίηρ τόνο ὁ μελοθάνατος. Ἀν-
δρώκεται νὰ φέρω δυσκολίαν σὸ
πρῶτο σας!... Ἐγὼ σέβουμαι καὶ ἐ-
κδοῦν τὸν ἄλλον στὰν ἐργάζεσθαι...
Καὶ γὰρ σάντος νόμος τὸν πρὸς
τὴ λαμψήταιν. Βαθεῖα σιωπὴ εἶχε
πληθὺν γυρο.
Ὁ Ιερὺς ξαναπληθίσατος τὸν με-
λοθάνατο.
—Μετανόησε, παιδί μου! τοῦ εἶ-
ε. Σὲ λίγο, θὰ ἐξαφανισθῇ πρὸς
τὸν Ἀνώτατο κυττῶν...
—...ὁ ὅποιος ἔλπει, νὰ ξέρη
τοὺς νόμους καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἐπ-
εὐσεῖς διδαστάς! τὸν διέκρινε ὁ
Πρωγίνην, γελώντας σαρωστικά.
Τὴν στιγμή ἐξέλιον, ὁ Πρωγίνην
νερσίχηρ μεταξὺ ἐξείνιον τοῦ στε-
νόντουσαν κάτω ἀπὸ τὴ λαμψήταιν
αἱ τὸν περιγύρο ἀσπινόμεν διεν-
νυτὴ τὸν Παρισίων Γκυρόν.
—Ἐὸς με πρὸς σὸ λαὸν σου,
αὐτοῦν! δοῦνῆκα. Ἐὸς κατῳ-
φρὸς νὰ μὴ ἐνοχλοῖσθαι! Κατω-
φρὸς νὰ μὴ... Σὲ προειδοποιῶ, ὅ-
ως, ὅτι...
Μὰ οἱ βοηθοὶ τοῦ δμῶν δὲν τὸν
ἤφσαν νὰ τελειώσῃ.

ἡτοῖα συμφωνήσε
 ὁδηγὸν τὰ τὴν συνδ
 νησία τῆς Σκοτίας.
 Στὸ τρίτον νησί ὁ
 γε σὲ μὲ μεγάλη σ
 — Δὲν τὴν βοίσκ
 τὴν ρώτησε.
 —Βέβαια.
 —"Ε, λαπόν, σ'
 σπηλιά γεννήθηκε ὁ
 Ἡ Ἀμερικανὶς
 πῶς δὲν τὸν ἔκρυψε
 ἐργάστηκε ἐπὶ ἀρχετ
 λιά, γνόισε ἄσχετα
 —"Ελα, πές μου τ
 θεια. Μέσα σ' αὐτὴν
 λιά γεννήθηκε ὁ Μά
 Ὁ ὁδηγὸς τῆς τότε
 κ' ἀφοῦ σέφεθηκε μ
 ἀποζώθηκε μὲ ἐπιστ
 —Μάλιστα. Ἐνε
 πὸ τίς πολλὲς σπηλιέ
 γεννήθηκε ὁ Μάκβεθ.

ῥοικανίς περιη-
 ῖ' ἕναν "Αγγλο
 ἐύση σ' ὅλα τὰ
 ὁδῶγός τὴν πῆ-
 τηλιά.
 ἔτε σπουδαία ;
 αὐτὴ ἐδῶ τὴ
 Μάκβεθ.
 προσποιήθηκε
 κ' ἄφ' οὗ περ-
 ῖ ὥρα τὴ σπη-
 καὶ τοῦ εἶπε :
 ὥρα τὴν ἀλή-
 ἐδῶ τὴ σπη-
 κέθεθ ;
 ε γαμογάλασε
 ἂ συγμῆ, τῆς
 ευστοχὸ βροῶς :
 αὐτὴ μὰς ἂ-
 σ, σὶς ὁποῖες

οι άνωθεν διάφορες διανοές μέσα
είναι το ήμισιον και ήτι μά άπο
εις αναριθμητες φάσεις του ήσαν και
Πετρίνα. "Υστερ" από τη διαπί-
στωση αυτή, δέν ήταν άδύνατο το
ήγνημα μά πιστή αναφοράσται το
ήγνημας. "Ο Πρωάντιν ήλ' ή-
ησε χοήματα από τη Πετρίνα, κα-
ήθηκε να το ήτι ήσση και τότε ο
ήλος της, σε στιγμές μανας, της
ποσε το λαμό η ένα ενάφρι. Φο-
τημα δέ δι ήν τελευταία στιγμή
ής άντελήθησαν ή ήτηρηση
ής οικοδόησαν και ή κόρη της
—και ο Πρωάντιν ής σκόπωσε η-
υτες για να έξαρπουν δύο ένα-
ήρηλικούς μάστερες...

Στο δικαστήριο, ο Πρωάντιν έ-
είχε νικηδό πάρος και ήγησται.
Ανήρθηκε ως το τέλος την ενόχη
στο τριπλό ήγνημα, έβρασε
της δικαστάς, έβρασε
αυτοσους — κατόπιν με δύο λί-
να, να δημιουργήση γύρω του ένα
όδου, που έκανε τοίς Παριονίους
ά πάμην ν' αχολώνται με κάθε
ήλο ήτημα, για να παρακολου-
σούν μονάχα τη δική του.

[illegible]

ἡ ψυχή μου ! Θέλεις νὰ ζητήσω
συγγνώμην γὰρ ἓνα ἐγκλημα ποὺ δὲν
ἐπαυῖν ; Θέλεις νὰ μὲ δῇς ἀπελπι-
μένο ὑποστά σου ;

« Ἄν δὲν ἐπενέβαιναν ἡμῶς οἱ
ἀριστοὶ αὐτοὶ, ὁ ἔξαιλος Πρωάντιν
αὐτοὶ στραγγαλίζε τὸν ἱερέα. Ἀφ' ὅ-
που τὴν ἔξαιρ τοῦ, τὴν δέχθηκε
πῶ δάδαυ συντελεθῇ. Ὁ Πρω-
άντιν γονάτισε, σέβασε τὸ πρόσω-
ποῦ τοῦ καὶ τὰ δύο χεῖρά τοῦ καὶ ἄρ-
ξα νὰ κλίνει καὶ δυνάτ' ἐκκαθί-
σθαι, καὶ ἡ χορὴ καὶ δυνάτ' ἔβη ἀπὸ
τὸ σόμα τοῦ... »

Στὴς πέντε ἀκριβοῦς, ὁ Πρωάντιν
ἔβηκεν ποὺ ἰσοπέδου δάδαυ τὰς
ἀκριβοῦς τοῦ ἰσχυρισμοῦ. Ἐλξε
ἔξω τὴν ψυχράν τοῦ. Ἐπείσε
τὴν κατὰ σὺ βοῶντο κλῖθος, ποὺ
τὴν ἀνέπνευσε τὸν γῆρα ἀπὸ τῆς
καρμῆνος, καὶ ἀνοήτως περὶ τὴν
καρμῆνος, καὶ ἤδελε γὰρ φανῇ ἡ
ἐλπίς τοῦ ἀπὸ τοῦ θανάτου, ὅς τὸ
ἔλθῃ, καὶ νὰ καὶ γῶσθ' αὐτὴν. Ἄ-
βη τοῦ.

Ὅποτε καὶ στὴς χορῆς αὐτῆς
ἡμῶς, ὁ Πρωάντιν δὲν ἀφῆκεν

— Ἀποτάξατο τὸ κεφάλι του καὶ τὸ ἔβρασαν ἀπὸ τὴν τριπτα τοῦ λα-
τρίδιου.
— Ἐβρασε ἄδωτος· οὐλοῦσε ὁ
Γραντένι. Ἐβρασε ἄδωτος!..
— Ἐνας θεὸς γούτος ἀκούστηκε.
ὁ λατρίδης τὴν κορυμνίσαντες ἔβρασε
τότῳτα..
Συμδὸν ἄνωτος· τὸ κεφάλι τοῦ
Γραντένι ἔβρασε στὸ καλὲθ..
— Ἐπὶ τέσσερα ὁλόκληρα λατρίδης
ἔβρασε, τὰ μῦστα τοῦ Γραντένι ἄ-
νωλάντων στὸ κορυμνὸν κεφάλι
τοῦ καὶ τὰ γέμει τοῦ ἀναδεδονταν
ἐνερμά, χωρὶς θυὸς νὰ ἀκούγεται
ἀνένανς εὐδοχιστοῦ ἥχος..
— Ὑστερὰ, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ
κορυμνίου ἔβραναν ἀνέναντα..
Κάτω στὴν πλατεία, τοῖς γυναί-
κας Ἀποδομασαν.. Καὶ μὴ ἄλλη
οἶσος νὰ πλατὶ, ψιφιδόσαντες:
— Φωτὸς ἀγαθὴν ἔσται..
— Ἰσως νὰ ἦταν καμμιὰ ἀπὸ τίς
καρδισμένες φίλεις τοῦ ὄρατου
Γραντένι..
—

Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ο ΠΑΡΜΑΝΤΙΕ ΚΙ' Η ΠΑΤΑΤΑ

Τὰ παιδικὰ χρόνια του Παρμαντιέ. Ἡ δράσις του κατά τὸ Γαλὸν Πρώσου πρὸς τὸν μεγάλο ἐπιστήμονα. Πῶς ὁ Παρμαντιέ καὶ γιὰ τὴ διάδοσί της. Ἡ ὑποστήριξις τοῦ Λουδοβίκου 16ου. Τὰ πρώτα ἀνθρῶπινα πάλαι.

λλοπρωσικό πόλεμο. Ἐξή φορές αἰχμαλώτος. Ὁ σεβασμὸς πρωτανακάλυψε τὴν πατάτα. Τί ἔκανε γιὰ τὴν ἐπιβίωσιν οἱ ἀνθρώποι.

ΤΩΝ BELLEFORME - RAMIÈRE

Η παγκόσμιος εὐγνωμοσύνη ἔχει στήσει ἕναν ἀπ' τοὺς ἀνδριάντες τῆς καὶ στὸν Γάλλο ἐπιστήμονα Παρμαντιέ. Στὴν ἐποχὴ τοῦ ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ὁ τόσο ἀλτρουιστὴς καὶ τόσο σοφός, ἔδρασε εὐεργετικά γιὰ τοὺς συγχρόνους του ὑπὸ πολλὰς μορφάς.

Ὅλες ὁμοίως ἡ ἀγαθοεργίαι του καὶ ὅλες ἡ σοφὲς ἐπιστημονικὲς ἐργασίαι του ὑπονοοῦν μισοστὰς ὅς ἕνα γιγάντιο ἔργο του. Μισοστὰς δηλαδὴ στὴν ἀποκάλυψιν τῶν πολυτῶν θεητικῶν ιδιοτήτων τῆς ἀγνωστῆς σχεδὸν καὶ περιφρονημένης ὡς τότε πατάτας καὶ στὴ διάδοσί της στὸ παγκόσμιον κοινόν.

Ὁ Ἀντωνίος - Αὐγουστίνος Παρμαντιέ γεννήθηκε στὴς 17 Αὐγούστου 1737, στὴν πόλιν Μοντιανί τῆς Γαλλικῆς ἐπαρχίας Πικαρδίας. Ὁ πατέρας του ἦταν ἕνας διακεκριμένος ἀξιωματικός, ἀλλὰ πέρασε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὴν γυναῖκα του φτωχὴ καὶ ὑποχρεωμένη ν' ἀναθρεφῇ τρία παιδιά.

Δὲν ἔλασε ὁμοίως τὸ θάρος τῆς ἡ νεαρῆς χήρας. Μορφωμένη ἑξαετηρία, ἄρχισε νὰ παραδίδῃ μαθήματα Λατινικῆς, καὶ συγχρόνως, μετὰ λίγες στερεώσεις, σπούδαζε τὰ παιδιὰ τῆς στὸ κολλέγιο τοῦ Μοντιανί.

Ὅταν ἔφτασε σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν τὸ πρῶτο τῆς παιδὸς, ὁ Αὐγουστίνος, ἀποφάσισε νὰ βοηθήσῃ τὴ μητέρα του στὴ βιοπάλη της. Γενναῖος καὶ καθὼς ἦταν, ὁ νεαρός Παρμαντιέ δὲν ἀνεχόταν νὰ βλέπῃ τὴν στεφθερίαν, στὴν ὁποίαν ὑπεβάλλετο γιὰ τὸ κατῆρι του ἡ ἐξαιρετικὴ ἐκείνη μητέρα.

Μετὰ λοιπὸν πρῶτα μαθητευόμενος σ' ἕνα φαρμακοποῦ τῆς πόλεως του. Ἐνὰ χρόνο κατόπιν πῆγε στὸ Παρίσι καὶ προσελήφθη στὴ μεγάλη φαρμακαποδότην ἐνὸς διακεκριμένου φαρμακοποῦ συγγενοῦ του, ἐκεῖ δὲ ἀφοσιώθηκε στὴ σπουδὴ τῆς λατινικῆς καὶ τῆς χημείας.

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἡ Γαλλία κήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Πρωσίας, γιὰ τὸ ζήτημα τῆς κατοχῆς τοῦ Ἀνοβερού, ὁ Παρμαντιέ μετὰ ἐνθουσιασμόν κατατάχθηκε στὴν ὑγειονομικὴ ὑπηρεσίαν τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος.

Ἦνεν ἀπερίγραπτη ἡ αὐτοθυσίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀφοσιώθηκε ὁ Παρμαντιέ στὴν ἀνακούφισιν τῶν τραυματιῶν καὶ τῶν ἀσθενῶν τοῦ πολέμου, ἐξορῶν ἡ ὁμοειδὴν του. Ἀπολύτως καὶ ἀκούραστος, ἀγρυπνοῦσε στὸ προσκέφαλό του, περιποιόταν τοὺς πληγωμένους, νοσηλεύετο τοὺς ἀρρώστους ἀπὸ τραυματικὰ μεταδοτικὰ νοσήματα καὶ ἀνηφοῦσε τὸ θάνατον, εἴτε στὰ πεδία τῶν μαχῶν, εἴτε μέσα στὸ νοσοκομεῖον.

Πέντε φορές τὸν ἐπίασαν αἰχμαλωτοὶ οἱ Πρώσοι. Μόλις ὡς μάθαιναν ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ἀλτρουιστὴς ἐκεῖνος γιατρός, ὁ ὁποῖος μισοστὰς στὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ τῆς ἐπιστήμης του, δὲν ἔκανε διάκρισι

στὺς αὐτοὺς τοὺς ἀλλόκοτους βολβούς, ὅτι εἶχαν θαυμάσια θεητικὰ ἀποτελέσματα. Γι' αὐτὸ, μετὰ τὸ προσώπιόν του παραδείγμα καὶ μετὰ λόγια στοργικὰ, προσπαθοῦσε νὰ παραγγεῖλῃ τοὺς αἰχμάλωτους Πρώσους καταδικάσας καὶ τοὺς συμπατριώτες τῶν Γάλλων αἰχμαλώτους καὶ νὰ τοὺς πείθῃ ὅτι σπανιότατα λαχανικὸν ἦτον τόσο θεητικόν, ὅσο ἦσαν οἱ ἀγνωστοὶ ἐκεῖνοι βολβοί.

Ὅταν ἡ ἐκρήνη διαδέχθηκε τὰ βασίλεια τοῦ πολέμου, ὁ Παρμαντιέ γύρισε στὴ Γαλλία ἀμέσως. Γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ φροῦντ του, ἔλαβε μέρος στὸ διαγωνισμὸν γιὰ τὴν καλύτερη τῆς κενῆς θέσεως τοῦ φαρμακοποῦ στὸ «Μέγαρον τῶν Ἀπομύχων», καὶ πέτυχε θριαμβευτικά.

Πέρασαν λίγα χρόνια. Μία μέρα ὁ Παρμαντιέ εἶδε στὰ χεῖρά του βοηθὸν του, ὁλοσδιόλου τυχαῖα, μὴ προκρινῶν τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μπρεζανσόν. Περιέργως, τὴν πῆρε στὰ χεῖρά του καὶ διάβασε τὰ ἐξῆς, ἐπάνω - κάτω :

«Ὅτι ἡ Ἀκαδημία τοῦ Μπρεζανσόν, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τῆς τῆς συνεχῆς αὐτοειδῆς καὶ τοὺς λαοὺς, οἱ ὁποῖοι μάλιστα τῆς περισσοτέρως ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας, ὄριζε ἕνα σημαντικὸν χρηματικὸν βραβεῖον γιὰ τὸν συγγραφεῖα τῆς καλύτερης βοτανολογικῆς πραγματείας. Τῆς πραγματείας δηλαδὴ ἐκείνης, τῆς σχετικῆς μετὰ τὴν φυτόν, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὅσον καὶ μὴ αὐτοειδῆ, ν' ἀναπληρώσων καλὸν τρόπον τὸν ἀνθρώπινον.»

Μία ἄστροπὴ μακρινῆς ἀναμνήσεως φάτισε τότε ξαφνικὰ τὴν μνήμη.

Δὲν ἔμεινε ὁμοίως ἡσυχῶς ὁ Παρμαντιέ, οὔτε ἀρέθηκε στὰ συμπεράσματα τῆς ἐπιτροπῆς τῶν γεωπόνων, γιὰτὶ ὅλα αὐτὰ τοῦ μύριζαν ἐγκαταφυγισμὸν. Παρακολούθησε μόνος του μετὰ τὴν πρώτην περιόριστά, καὶ ἀφ' οὗ φορτωτικὴ διαδοχικὰ ὅλα τὰ ἱσχυόνα πρόσκαιρα ἐπὶ τῆς ἐποχῆς, ζήτησε στὰ τελευταῖα ἐνίσχυσι τοῦ ἔργου του καὶ πρὸς τὸν ἴδιον τὸν ἀτυχὸ βασιλέα Λουδοβίκον 16ον, τὸν ἀποκεφαλωθέντα ἀργότερα ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν.

Ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος ἐπὶ ἀνάγκης συμφορῶν διόλην καὶ τὴν παράκλησιν τοῦ φιλανθρωποῦ ἐκείνου σοφοῦ καὶ τοῦ παραχώρησε γιὰ τὴν δοκιμὴν τοῦ ἀπέραντου κτήματος τοῦ «Πεδίου τοῦ Σαμπλόν», τὸ ὁποῖον βρισκόταν κοντὰ στὸ Νεϊγύ.

Ὁ Παρμαντιέ, ἀνηφοῦντας τὰ ἀναπόσπαστα μετὰ κάθε εὐγενεὶς προσπάθεια πρὸς καὶ σαρκαστικὰ σχόλια τῶν συγχρόνων του, προσηύχθηκε ἐκλεκτοῦς βολβούς γιὰ σπέρμα καὶ τοὺς ἐμπιστεύθηκε μετὰ τὴν λαχτάρα στὴν μητέρα γῆ.

Κάθε μέρα παρακολουθοῦσε τὴν πορείαν τῆς βλαστήσεως καὶ ὅταν φάνταζαν ἐγγύς τὰ πρῶτα ὁμοειδῆ λαλούδια τους, ὁ Παρμαντιέ ἔκαμε μετὰ αὐτὰ μὴ ἀνδοξασίαν καὶ τὴν πρόσφερε μετὰ ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Λουδοβίκου 16ου. Ἐκεῖνος τὴν πῆρε μετὰ χαρὰ, τὴν κάμφωσε στὸ στήθος του καὶ εἶπε στοὺς ἀν-

Λικουὺς του :

— Ἀπ' τὰ λαλούδια αὐτὰ, κύριοι, θὰ βροῦν καρποί, οἱ ὁποῖοι θὰ χορτάσουν κάποτε ὁλόκληρες γενεές φτωχῶν καὶ σὲ ὁλόκληρον τὸν κόσμον !...

Ὅταν οἱ βολβοὶ ὤρμασαν, χρειάστηκε τὸ κτήμα τοῦ Σαμπλόν νὰ κυκλωθῇ ἀπὸ στρατό, γιὰ νὰ προστατευθῇ ἡ φυτὴ ἀπ' τὸ ἐνθουσιασμόν πλήθος.

Ὁργανώθηκε τότε ἐπίσημο γεῦμα, παρακάθησε σ' αὐτὸ ἀντιπρόσωπος τοῦ βασιλέως, οἱ περισσότεροι τῶν ὑπουργῶν καὶ οἱ σοφοὶ Λαδοῦντες καὶ Φραγκλῖνοι. Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ πατάτα μαγειρευμένη μετὰ διαφόρους ὑποθέσεις καὶ τόσο νόστιμη φάνηκε στὸ πλῆθος καὶ τοὺς ἐπισήμους συνδυατήμονες, ὥστε ὅλοι μετὰ μὴ φωνὴ τὴν ὀνόμασαν «Παρμαντιέρ» (Parmentière) !

Κι' ὁμοίως, ἀγνωστον γιὰτὶ, ἐπικράτησε ἀργότερα τὸ ὄνομα «γεωμῆλον» (promme de terre).

Ὅταν ἐξερράγη ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις εἶχε τόση διάδοσις καὶ στὴ Γαλλία καὶ σ' ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν Εὐρώπην, ἡ πατάτα, ὥστε μοχθηρὸ ἀντιλήθη τοῦ γηραιοῦ σοφοῦ τὸν ἔσυραν στὸ Ἐπαναστατικὸν Δικαστήριον. Τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι σχεδίαζε μυστικὰ νὰ ἐπιδόμῃ τὴν πατάτα ὡς μοναδικὴ τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου γένους, καὶ ὁ κτηνώδης θρασύτης γένους - Τενβίλ θρόνιζε προδότης νὰ στηρίξῃ τὴν τυραννίαν καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ναυτικὴν καταδίκη τοῦ ἀπαρκαμύλου ἐκείνου φιλανθρωποῦ !

Τόσο ὁμοίως λάτρεινε τὸν Παρμαντιέ, ὁ αἰμοχαρὴς ὥστόσο καὶ αἰμοσταγὴς ἐκεῖνος ἐπαναστατικὸς ὄχλος, ὥστε στὴν εἰδήσιν αὐτὴν νενετὸ εἰδωλό του, ὥρισσε στὴν αἰθούσῃ τοῦ δικαστηρίου καὶ τὸν λύτρωσε ἀπ' τὴν νύχτα τῆς μετ' οὐδὲν ἡσυχίας ἀπὸ τὸ αἷμα Δικαιοσύνης !

Ὁ Παρμαντιέ ὀργάνωσε κατὰ τὴν τὸ νοσοκομεῖον κατὰ τοὺς Νοσοκομείους πολέμους, δημοσίευσε πολλὰς γεωπονικὰς πραγματείας, σχετικὰς μετὰ τὸ καλαμπόκι, τὸ ἄμυλο καὶ τὸ σταφυλοσάκχαρον καὶ εὐτόχως νὰ εὐεργετήσῃ τόσο πολλοὺς συγχρόνους του, ὥστε εἶχε γίνῃ ἀντικείμενον γενικῆς λατρείας σὲ ὅλην τὴν Γαλλία.

Ὁ Μέγας Ναπολεὼν τὸν θαύμαζε καὶ τὸν σεβόταν ἐξαιρετικά, τὸν γένετο μετὰ τιμῆς καὶ δὲν ἔπαυε κατένευ ἀπολύτως σωματεῖον στὴ Γαλλία — ἐπιστημονικόν, κοινωνικόν ἢ ἐπαγγελματικόν — τὸ ὅποιο νὰ εἶχε ἀνακρίψει τὸν Παρμαντιέ ἐπὶ αὐτὸν πρόεδρό του...

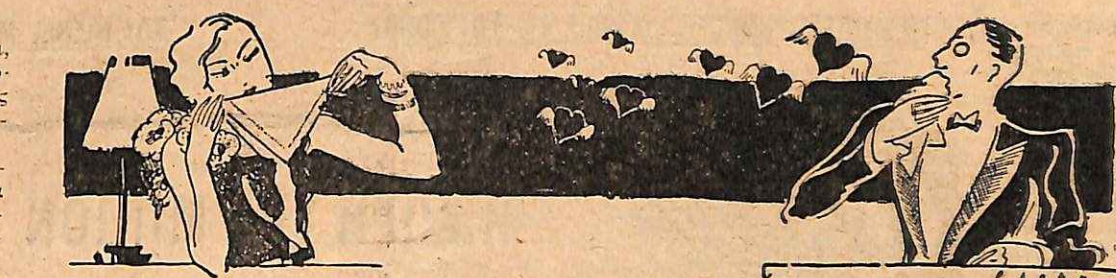
Πέθανε, προκαλώντας γενικὸν πένθος καὶ κατήφεια, στὴς 17 Δεκεμβρίου 1813, σὲ ἡλικίαν 76 ἐτῶν.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Σὲ κάθε δρόμῳ ὑπάρχει καὶ ἕνας λίκκος. Ἑλληνικὴ παροιμία

Σ' αὐτὸν ποὺ σοὺ δίνει δόξα καὶ κόττα, μπορείς νὰ παραχωρήσῃς τὸ ἕνα τῆς πόδι. Γαλλικὴ

Δὺς πεπὸνιαν δὲν χοροῦν στὴν ἰδίαν μασχάλῃ. Τουρκικὴ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΤΗΣ

(Τοῦ Ἀραβικοῦ πολεμιστοῦ καὶ βάρδου ΑΝΤΑΡ)

Τί θησαυροὶ σ' αὐτὴν τὴν ὀμορφίαν τῆς ! Τί σοδαρότης καὶ τί νύξι ! Τί καμάρι σ' αὐτὴν τὴν νύκτα τῆς, τὴν τόσο λεπτὴν, σ' αὐτὴν τὸ λαμπρὸ τὸ λυγρὸ σὺν κλωνάρῳ κοῖνου !...

Τ' ὀλόγιμο φεγγάρι εἶνε σκιάβος τῆς καὶ τὰ μαργαριτάρια σχηματίζουν τῆς ζώνης τῆς τὴν ποσῆ...

Ὅταν περπατῇ, ἂ ! δυστυχία στὰ παλλήλαρα ποὺ τὴν βλέπουν νὰ περᾷ !...

Ὅταν γελᾷ, βλέπετε ἀσπρολούλινδον ν' ἀνθίζον.

Ὅταν μιλεῖ, ἡ καρδιὴ, καὶ ἡ πὺρ σπλάχνος, μερμερύνουν.

Ο ΣΚΛΑΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΣ

(Τοῦ ΙΔΙΟΥ)

Ὁ χάρος ζυώνει καὶ αὐτὸ τὸ δάκρυ ποὺ φτάνει. Ἡ καρδιὰ μου λαμπαρὸν ἀπ' τὴν ἀγάπην τῆς Ἀμπλίας.

Τὸ δάκρυ αὐτὸ εἶνε ἕνα δροσιστὸν στρουγγυλὸν μαργαριτάρῳ ἀναμειγνύμενον τοῖς θησαυροῖς τῆς.

Χάω τὴν ὑπομονὴν μου ὅταν λυγίξῃ τὸ κορμὶ τῆς, σὺν ἱππὶ καλῷ. Ὡ, Ἀμπλία, εἶμαι ὁ σκλάβος τῆς ἀγάπης σου, καὶ δὲν εἰσθύνω ποτὲ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν καὶ αὐτὴ σκλαβιά.

Ὡ, Ἀμπλία, δεῖξε καλωσύνην στὸ πάθος μου, ποὺ κάνει τὰ βλέφαρά μου ν' ἀγρυπνοῦν μισοκλεισμένα ἀπὸ δάκρυα...

Κάνε μου τὴ χάριν νὰ μὴ χροῖσῃς τοῦλάχιστον τὴν ὀπτασίαν σου στὸν ὕπνον μου, ἵσως αὐτὴ νὰ σπείρῃ χροῖσιν τὸν πόνο μου.

Ὡ, Ἀμπλία, οἱ ἥρωες ταπεινώθηκαν μπροστὰ μου, μπροστὰ σὲ μένα, ποὺ μὴ φορὰ δὲν ἦμωνα παρὰ τσοπάνης...

Ὡ, Ἀμπλία, κενήγῃ τὰ λιοντάρια καὶ σὺ ν' ἀκροῖς τὸν κενήγῃ τῶν λιονταριῶν.

Μὲ περιφρονοῦσαν, γιὰτὶ εἶμαι μαῦρος, καὶ ἀχτινοβολῶ ἀπὸ ἀσπράδα τὴν ἡμέραν τῆς μάχης.

Ὡ, σὺ, ποὺ ἡ ἀπορροα σου θαμνώνει τὸν ἥλιον, δεῖξε καλωσύνην σ' ἐκεῖνον ποὺ σ' ἀγαπάει, ποὺ τὸ πάθος του θεμελιεῖ ἀπὸ τὴν ὥραν ποὺ χωρίστηκα ἀπὸ σένα...

Ὡ, κόρη τοῦ Μάλεχ !

Ὅλα τὰ πλάσματα εἶνε σκλάβοι σου καὶ ὁ σεβασμὸς ποὺ ἐμπνέεις, εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐρημίας μου.

Περνῶ τὴ νύκτα στὸ φῶς τῶν ἀστέρων, κυττάζω τὸν γεωδόνισμα τῶν καὶ τὰ μάτια μου γεμίζουν δάκρυα γιὰ σένα...

ΕΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΑΜΠΛΙΑΣ

(Τοῦ ΙΔΙΟΥ)

(Ὁ Ἄνταρ ἐδῶ φαντάζεται πῶς θα θρῆνῃ ἡ Ἀμπλία, ὅταν καμιά φορὰ τῆς ἀναγγελοῦν τὸ θάνατό του).

Ὡ, τάφε ! Τὰ δάκρυά μου μοῖσκεψαν τὸ χῶμα σου καὶ τὰ βλέφαρά μου ἀναγορεύουν στὸν ὕπνον νὰ πλησιάσῃ.

Ἀλλὰζον καὶ γίνονται τὴ νύκτα κωφερὰ σπαθὰ καὶ μετὰ κἀνὸν νὰ ὑποφῶρον χίλιους πόνους.

Ὡ, τάφε, ὁ ἐξάδελφός μου ὁ Ἄνταρ κατέβηκε στὰ βασιλῆα σκοτάδια σου ἢ τῇ ἀνάμνησιν ὁλόκληρος μέσα στὴν ψυχὴν μου ;

Οἱ κοκοὶ καὶ ἄλλοι τὸν σκότωσαν καὶ χαίρονται μετὰ τὴν συμφορὰν μου. Ὡ, μητέρα του Ἄνταρ, οἱ καβαλλάρηδες τόνε λυποῦνται σὺν τὸν λιοντάρῳ τῶν μαχῶν.

Ταξιδιώτες στὴς χώρες τοῦ Ἰράκ, φέρετε μου τὸν Ἄνταρ ἢ φέρετε μου μαργαριτὰ του.

Ἰκετεύω τὸν Βορῆα, τὸν ἄνεμον, ἵσως νὰ πᾶν νὰ τοῦ μιλῇ γιὰ μένα.

Αἰσθάνομαι τὴν ὀσμὴν τῶν ροζων τοῦ, ὅπως αἰσθάνεται κανεὶς τὸ ἀρώμα τῆς ἀνοιξῆς, ὅταν φθάσῃ ἀπ' ἀπὸ τοὺς κλώνους, τοὺς δροσισμένους ἀπὸ τὴν βροχίδα.

Κλαίω, καὶ τὰ δάκρυά μου πέφτοντας πλημμυρίζουν τὴ γῆ. Φοβερὸν τὸν Ἄνταρ, τὸν λιοντάρῳ τῶν καβαλλάρηδων, μὴ, ἄλλοι μου, δὲν ἔρχεται.

Δὲν ἔχω ἄλλη ζωὴ, παρὰ αὐτὴν, καὶ δὲν θέλω νάχω ἄλλη ψυχὴ, παρὰ τὴν δικήν μου, τὴν ἡμέραν τῆς

Χρήσεως...

ΣΑΝ Σ' ΕΙΔΑ

Σὰν σ' εἶδα, καὶ αὐτὴ ἡ καρδιὰ μου μετὰ ἀφῆσε γιὰ νὰ πετάξῃ σὲ σένα... Κι' ἀκόμα καὶ ὁ ἵππος ἔφυγε μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἀφίοντάς με μόνον μετὰ τὴν ἀγωνία.

Ὡ ! Λοιπὸν, ὦ καρδιὰ μου, ἀφοῦ εἶσαι κοντὰ τῆς, μένει ἐκεῖ ποὺ εἶσαι ! Ἐγὼ σ' ἀφήνω σ' αὐτὴν, ἂν καὶ σὺ εἶσαι τὸ μόνον ποὺ ἔχω πρὸ ἀγαπῶν καὶ πρὸ ἀναγκαῖον.

Τίποτα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γινῇ περισσότερον γιὰ αὐτὰ μου, ὅσο ἡ φωνὴ ἐκείνου ποὺ ἔξερυνε τὴν τραγουδοῦν τὰ ἐγκώμια τῆς καλῆς μου, ποὺ βασιλεύει σ' ὅλες τῆς κωιδέες.

Κι' ἂν τὴν ἔβλεπα μὴ μόνον φορὰ στὸ πρόσωπο, καὶ ἴσως περνοῦσα δὴν μου τὴν εἶδον, δίχως τὴν τύχη καὶ τὴν ξαναῖδα ἄλλῃ μὴ φορὰ, αὐτὴ ἡ μόνον φορὰ θὰ καὶ ἔκανε πλοῖσιν γιὰ πάντα.

Ὡ, σὲς ὅλοι, ποὺ στολίζετε αὐτὸ τὸ θαυμάσιον λαλούδι, μᾶλλον πῶς ἂν κανεὶς ὑποστήριξε πῶς εἶδε ποτὲ μὴ βασιλίσσαν ποὺ ἔπερνε τὴν καλὴν μου στὴν ὀμορφίαν, στὰ κάλλη, στὴν χάριν, ἔδρασε ψέματά καὶ δὲν θάταν ἀληθινὸς Μουσουλμάνος.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΡΘΕΝΑ

Ὡ, παρθένα μετὰ τὸ κορμὶ τ' ἀρμονικόν ! Τὸ χαριτωμένον σου κορμὶ παραβγαίνει μετὰ τὸ λυγρὸ κλωνάρι τῆς ἱππίας, μετὰ τὸ λυγρὸ κλωνάρι καὶ αὐτὴ ἀκόμα τῆς λευκῆς τοῦ παραδείσου.

Τὸ σάβλο σου εἶνε ἄγριο μετὰ ! Ὡ ! Βρέξε μετὰ τὸ σάβλο σου τὴν κορμὴν καὶ γλῆκας τὸ κορμὶ καὶ στέρα δὲς μου νὰ πῶ, ὦ σὺ ! Μὴ προπατὸς, σ' ἔξοραζο, ἄνθρωπε τὰ χεῖρά σου καὶ γλῆκας τὰ μάτια μου μετὰ τὰ μαργαριτάρια τοῦ στόματός σου.

Η ΠΙΟ ΑΛΗΘΙΝΗ ΤΕΡΨΙΣ

Ἡ ἀληθινὴ τέρψις ἀπὸ ὅλες τῆς τέρψεως εἶνε νὰ σκοπόνης μετὰ τὰ ἴδια σου τὰ χεῖρά τὸν ἐχθρὸν σου.

Ἡ ἀληθινὴ τέρψις ἀπὸ ὅλες τῆς τέρψεως εἶνε νὰ βλέπῃς νὰ σοῦχεταί ἕνας ταχυδρόμος τῆς πολυαγαπημένης σου καὶ νὰ σοὺ λέν πῶς σὲ λίγο θάρθῃ.

Μὰ ἡ πρὸ ἀληθινὴ τέρψις ἀπ' ὅλες τῆς τέρψεως δὲν εἶνε νὰ αἰνῇς μετὰ τὴν πολυαγαπημένην σου πρὶν ἀκόμα φτάσῃ ὁ ταχυδρόμος ;

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μόνο ένα θαύμα μπορεί να τον σώσει... είπε ο γιατρός.

Με τούς ώμους λυγισμένους, κάτω από το χτύπημα των φριχτών αὐτῶν ἀποκαλύψαν, ὁ Τζοβάνι κι' ὁ Φορτουνάτο, βγήκαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Ρούτβειν καί, μηχανικά, μὴ ξέροντας ποὺ τοὺς ὡδηγοῦσαν τὰ βήματά τους, ἄρχισαν νὰ περπατοῦν μέσα στὸ βασιλικὸ ἀνάκτορο.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, βρέθηκαν ἔξαφνα μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ Τζοβάνι.

Συντριμμένοι, ἐκμηδενισμένοι, μὴ μπόρουν νὰ ἀντι-στηκαν σὲ δυὸ καθίσματα. Ὡστόσο, ἡ ἐκμηδένισή τους αὐτὴ δὲν βίασε πολὺ. Μία ἀντρίκεια ἀπελπισία τοὺς στήλωσε σὲ λίγο ὀρθίους. Εἶχαν ἀνακτήσει ὅλη τους τὴν ψυχραιμία.

—Τὸ πιὸ ἐπείγον, ἐκλαμπρότατε, εἶπε ὁ Φορτουνάτο, μέσα σ' αὐτὸ τὸ φριχτὸ δῶμα, ποὺ μᾶς ἐνώνει στὸν ἴδιο πόνον, εἶνε, μοῦ φαίνεται, νὰ ἐξετάσῃ μετὰ τὸ Σάντο καὶ τὸν Οὐμβέρτο... "Ὡ! γιατί νὰ μὴ εἰδοποιήσουν μόλις ἔμαθαν τὰ φριχτά αὐτὰ ἐγκλήματα;

Καὶ τὰ λόγια του ἦσαν βροντερὰ ἀπ' τὴν ἀσυγκράτητη ὀργή του.

Ὁ μαρκήσιος Τζοβάνι τὸν καθησύχασε μερικὲς φράσεις.

—Ὁ Ρούτβειν μᾶς τὰ ἐξηγήσε ὅλα, τοῦ εἶπε. Εἶχαν τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ ἔρευνες, ποὺ ὀργάνωσαν στὸ βουνό, θὰ στεφανωνόντουσαν μ' ἐπιτυχία κι' ὅτι θὰ ξανάβρισκαν τὰ λατρευτά μας πλάσματα... Ξέρω πολὺ καλά τὸν Οὐμβέρτο... "Ὅ,τι ἔκανε, τὸ ἔκανε πολὺ καλά...

—Ὡ! μεγάλε μου κι' εὐγενικέ μου φίλε, φώναξε ὁ Φορτουνάτο, ἀφήστε με νὰ φύγω με τούς ὀνειρούς της φρουράς... Ἐδῶ ἡ ἐπιδημία ἔπαιε πεινὰ νὰ κἀν θραῦσι... Ἀφήστε με νὰ πάω στὴ Τσιβίτα... Θὰ φάξω ἂν χρειαστεῖ ὡς τὰ ἔγκυρα τῆς γῆς, μὰ θὰ βρῶ τὰ λατρευτά μας πλάσματα!...

Καὶ πιάνοντας τὸ κεφάλι του με τὰ δυὸ του χέρια, ἐπρόσθεσε:

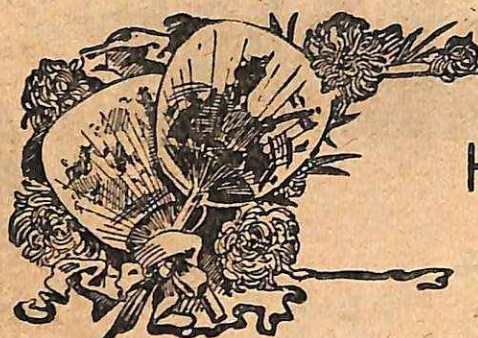
—Τὸ μικρὸ μου παιδί... Τὴ Μιρέϊγ μου!...

—Νὰ φύγης; ἐπανέλαβε ὁ Τζοβάνι. Ναί... Ἰσως... Ἐλευθερος ἀπὸ κάθε ὑποχρέωσι, θὰ μπόρῃς ἐσὺ νὰ κἀνης αὐτὸ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ κἀνω ἐγώ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως, ὁ σκλάβος ἑνὸς τρομεροῦ καθήκοντος...

—Λοιπὸν; ρώτησε με ἀγωνία ὁ Φορτουνάτο.

—Σοὺ ἀποδίδω ὅλη σου τὴν

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

ἡ ὥρες...

—Θέλετε ν' ἀρχίσω τὴ διήγησί μου ἀπ' τὴν εὐγενικὴ βαρὼν Νόρα;

—Ναί, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ μιὰ καλὴ εἰδησί... τὴ μόνη ἀσφαλῶς;

—Ὡ! ὅχι!... Δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἶνε ἡ μόνη εὐχάριστη εἰδησίς...

—Ὡ! φώναξε ὁ Τζοβάνι. Ἦταν ἀνάγκη ἀναγγεῖλαι σὲ μιὰ τέτοια στιγμή... Ἀς μὴ ὁ πιστὸς καὶ δυστυχισμένος μας φίλος...

Ὁ Οὐμβέρτος μῆκε μέσα καὶ θέλησε νὰ πῆσι γονατιστὸς μπροστὰ στὸν κύριό του. Μὰ βρέθηκε μέσα στὴν ἀγκαλιά του, καθὼς καὶ στὴν ἀγκαλιά τοῦ Φορτουνάτο.

—Ἀλλοίμονο! τοῦ ἔλεγαν οἱ ἀπελπισμένοι σύζυγοι τῆς Μιρέϊγ καὶ τῆς Ἐλενας. Δὲν ἔχεις πεινὰ καμμιὰ ἄλλη καταστροφὴ νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃς;... Ξέρουμε ὅλη τὴ φριχτὴ ἀλήθεια!... Ὁ βαρὼν ντὲ Ρούτβειν μᾶς τὰ εἶπε, μᾶς τὰ ἀποκάλυψε ὅλα, παρὰ τὴν ἀπελπιστικὴ κατάστασί του... "Α! Ὁ γενναῖος ἄνδρας! Ὁ περήφανος στρατιώτης!... Πεθαίνει...

—Εὐγενικὴ ἀφέντη, φώναξε ὁ Οὐμβέρτος. Μὲ μιὰ λέξι θὰ τὸν ἀναστήσουμε!... Ἡ νεαρὰ σύζυγός του...

—Ἡ Νόρα... "Ε, λοιπὸν;... Ἦνε ἐκτὸς κινδύνου, χάρις στὶς περιποιήσεις τοῦ Σάντο... "Α! λίγο ἔλειψε νὰ γίνῃ κι' ἐν' ἄλλο ἀκόμα ἀπαίσιο ἐγκλημα...

—Μίλα, γενναῖε μου Οὐμβέρτε... Μίλα γρήγορα!... Ἡ στιγμὲς ἀξίζουν τώρα ὅσο κι'

—Τότε, ἀρχοντα Τζοβάνι, ὁ πυρετὸς ἔπεσε. Μὰ ἡ κυρία Νόρα βυθίστηκε σὲ βαθὺ λήθαργο... Ὁ Σάντο μῆκε σὲ ὑποψίες κι' ἐξέτασε τὸ φλυτζάνι, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε πιεῖ ἡ Νόρα τὸ χυμὸ τοῦ βοτάνου... Μὰ ὁ καλὸς γυνὸς τοῦ εἶχε καθαρίσει κιόλας μετὰ τὸ ράσο του, ὅπως φαίνονταν ἀπὸ μερικὰ χνουδίσια ποὺ εἶχαν μείνει σ' αὐτό...

—Ἀμέσως ὁ Σάντο φωτίστηκε... Καὶ ξαναθυμήθηκε ἕνα περίεργο γεγονός, ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ἄλλοτε μεγάλῃ ἐντύπωσι...

—Ναί, τὸ ξέρω τὸ γεγονός αὐτό! διέκοψε ὁ Φορτουνάτο τὸν Οὐμβέρτο. Μοῦ εἶχε κάνει κι' ἐμένα ἐντύπωσι... Πρὸ πέντε-ἑξή μηνῶν, ὁ μοναχὸς τῆς Πιεντιγκρόττας ἦταν ἐτοιμοθάνατος ἀπὸ γεροντικὸ μαρμαρ... "Ὅλοι προσευχόντουσαν γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς του, ὅταν σιγὰ-σιγὰ, ἄρχισε ὡς ἐκ θαύματος νὰ συνέρχεται...

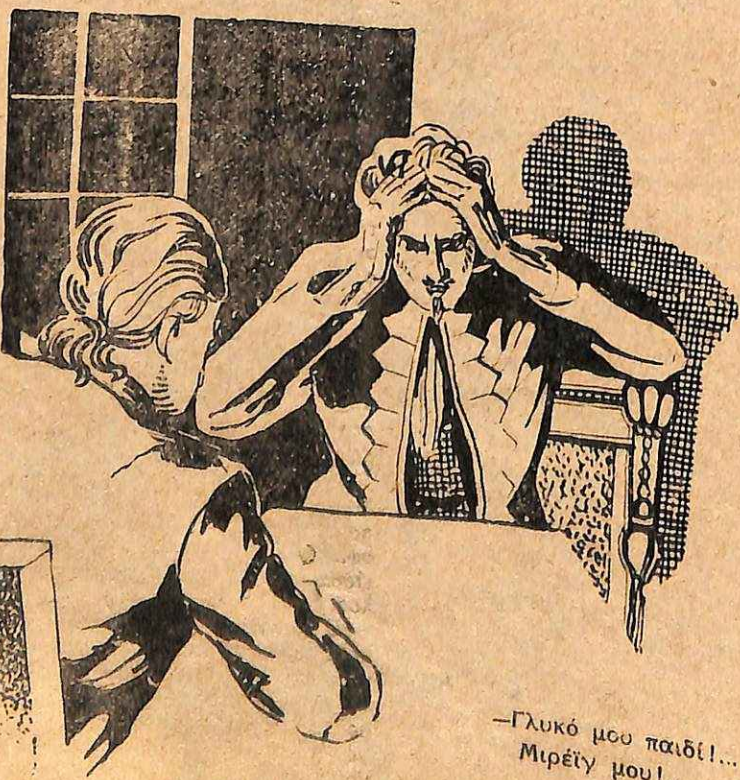
Τέλος, ἡ ὕγεια του ἀποκαταστάθηκε ἐντελὴς, μὰ δὲν ἦταν πεινὰ ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. Τὸ βλέμμα του εἶχε χάσει τὴ συνηθισμένη του γλυκύτητα κι' ἡ τόσο συμπαθητικὴ φωνή του, εἶχε γίνῃ σκληρὴ... Κι' οἱ δεισιδαίμονες χωρικοὶ πίστεψαν τότε ὅτι ὁ διάβολος εἶχε ἀνακατεῖ τὴν ἱστορία αὐτή...

—Ὁ Διάβολος ἢ ὁ Μαῦρος; Ἄετός! εἶπε ὁ Οὐμβέρτος, συλλογισμένος.

—Ὁ Μαῦρος Ἀετός! ἔκανε ὁ Φορτουνάτο, ἐκφρασμένος.

—Ναί... Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν τῆς Καμόρρας... Λοιπὸν, ἔπειτ' ἀπ' τὴ μυσηριώδη ἀρρώστεια τῆς κυρίας Νόρας, ὁ Σάντο δὲν ἐδίδασκε πεινὰ... Κατάλαβε ὅτι ὁ διαβολοκαλὸς γυνὸς αὐτὸς εἶχε χάσει τὴν οὐρά του μέσα στὶς δυὸ τραγωδίες, ποὺ σὰς χτύπησαν, ἐδγενικοί

—Γλυκὸ μου παιδί!... Μιρέϊγ μου!...

μου κύριοι... καὶ τὸν συνέλαβε ὅπ' εὐθύνην του...

—Σπουδαῖα ὑπόθεσις! εἶπε ἀμέσως ὁ Φορτουνάτο. Τὸ σκάνδαλο θὰ εἶνε τεράστιο... Μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ θρησκευτικὸ πόλεμο στὸ βουνό, ὅπου ἡ γυναῖκες ὀρκίζονται στὸ ὄνομα τοῦ "Ἀγίου" τῆς Πιεντιγκρόττας.

—Ἡ σύλληψις τοῦ κρατήθηκε ὅσο τὸ δυνατόν μυστικῇ, παρατήρησε ὁ Οὐμβέρτος. Ὁ ψευτοκαλὸς γυνὸς κρατεῖται ἀιχμάλωτος στὸ σπῆτι σας, ἱππότη...

—Καὶ ὁμολόγησε;... "Ὅχι ἀκόμα... Μὰ ὁ γέρο-Σάντο κι' οἱ ἄλλοι προσετοί τοῦ χωριοῦ εἶνε ἀδυσώπητοι ἀπέναντί του... Θὰ τὸν κάνουν νὰ ὁμολογήσῃ μετὰ τὰ βασανιστήρια... Ἐντωμεταξύ, ἐξάκουσθη ὁ Οὐμβέρτος, ὁ φίλος μου Σάντο μοῦ ἀνέθεσε νὰ σᾶς πᾶ, γιὰ νὰ τὸ ἐπαναλάβετε στὸ βαρὼν Ρούτβειν ὅτι ἡ σύζυγός του σώθηκε, χάρις σ' ἕνα ἀντιφάρμακο τοῦ τῆς ἔδωσε καὶ ποὺ ἐξουδετέρωσε ὅλη τὴν ἐπιδρασί τοῦ δηλητηρίου τοῦ μοναχοῦ...

—Ἀναλαμβάνω αὐτὴ τὴ φροντίδα! εἶπε ὁ μαρκήσιος ντὲ Κυπριάνι, γιατί μαντεύω ὅτι δὲν ἔχεις καμμιὰ εὐχάριστη ἐξομολόγησι, σὲ μένα, τουλάχιστον...

Ὁ Οὐμβέρτος ἔβγαλε μιὰ στιγμὴ σιωπῆς, ἔβγαλε ἕνα βαθὺ στεναγμό... κι' ἔπειτα εἶπε μονομίας:

—Ἡ σύζυγός σας, ἱππότη Φορτουνάτο, ξαναβρέθηκε!

Ὁ ἱππότης τῆς βασιλίσσης ὤρμησε πρὸς τὸ γέρο ἐπιστάτη καί, σφίγγοντάς τον στὴν ἀγκαλιά του, φώναξε:

—Ξαναβρέθηκε!... "Α!... Ὁ Τζοβάνι ντὲ Κυπριάνι, ὁ ὁποῖος διευθυνόταν πρὸς τὴν πόρτα, στάθηκε εὐτυχισμένος μέσα στὴ δική του δυστυχία.

—Ὡ! εἶπε. Δόξα τῷ Θεῷ! Αὐτὴ τουλάχιστον μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τοὺς ληστές!... Μὰ πῶς;

Ὁ Οὐμβέρτος ἔκανε μί' ἀόριστη κίνησι κι' ἀπάντησε:

—Κι' αὐτὸ εἶνε ἀκόμα μυστήριον... Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μερικοὶ γενναῖοι ὀρεινοὶ τὴν βρήκαν νὰ περιπλανᾶται στὰ δάση τοῦ βουνοῦ καὶ τὴν ξανάφεραν στὸ σπῆτι της, κοντὰ στὴ δυστυχισμένη Νόρα... Χάρις στὶς περιποιήσεις τοῦ Σάντο καὶ τῶν ἄλλων γυναικῶν, θὰ ξανα-θροῦν κι' ἡ δυὸ γρήγορα τὴν ὕγεια καὶ τὴ λογικὴ πού κλο-νίστηκαν, ἔπειτα ἀπ' τὰ τρομερὰ χτυπήματα τῆς Μοίρας...

—Τὴ λογική; ξαναεῖπε ὁ Φορτουνάτο. Ἡ γλυκερία μου Μιρέϊγ, ἡ καρδιά μου κι' ἡ μόνη μου ἀγάπη, εἶνε λοιπὸν τρελλή;

—Μὴ λέτε ὑπερβολές, λοχαγέ μου... Τὸ μυαλό της εἶνε λίγο ταρκαμένο... Ζητᾷ τὸ γιό της, τὸ Τζοβάνι της... Γιατί τοῦ ἔδωσε αὐτὸ τ' ὄνομα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γεννήθηκε;... Καταράται τοὺς ληστές!... Κατηγορεῖ τὸ μοναχὸ τῆς Πιεντι-

γκρόττας... Μὰ, κατὰ τὸ Σάντο, ἡ κατάστασις της αὐτῆς εἶνε δικαιολογημένη... Ἐπὶ μέρες καὶ νύχτες ὀλόκληρες πλανήθηκε μισόγυμνη στὸ βουνό... Χωρὶς τροφὴ ἰσως καὶ προσεβλήθη ἀπὸ πυρετό... Ἡ βασιλίσσα τῆς Τσιβίτας ὅμως εἶνε δυνατὴ κι' εὐρωσθη... Καὶ θὰ θριαμβεύσῃ καὶ ἀπ' αὐτὴ τὴ σκληρὴ δοκιμασία...

—Ναί, Φορτουνάτο! εἶπε καὶ ὁ μαρκήσιος Τζοβάνι. Ἐλπίζε! Ἐχε ἐμπιστοσύνη!...

—Ὡ! πόσο θὰ ἤθελα νὰ βρισκόμουν κιόλας ἐκεῖ πάνω... κοντὰ της... κοντὰ στὸ Σάντο... καὶ ν' ἀναγκάσω αὐτὸν τὸ διαβολοκαλὸ γυνὸν νὰ μὴ λησθῇ μετὰ χρυσάφι ἢ με αἷμα...

—Δὲν σὲ κρατᾷ πεινὰ, φίλε! εἶπε ὁ μαρκήσιος. Ἡ παρουσία σου στὸ βουνό εἶνε ἀγκαλιά, ὅσο κι' ἡ δική μου στὴ Νεάπολι, ὅπου κάθε καταστροφὴ εἶνε ἐνδεχομένη...

Τὸν ξαναβρίσκουμε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου τῆς Μαύρης Χειρὸς, ὅπου τόσα θύ-

μα στα ὑπόγεια καταφύγια τῆς Καμόρρας.

Ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμη γιὰ τὸ Μαῦρο Ἀετὸ καὶ γιὰ τὴν τρομερὴν του ὀργάνωσι... Ἡ συμμορία του διαλύεται ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς πανούκλας, ποὺ θερίζει τὶς τάξεις της.

Ὁ Κόκκινος Τζιλ ἔδωσε πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς λιποταξίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν. Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό... Ἡ δυσάρεστες εἰδήσεις ἔρχονται ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης: Τὸ μυστικὸ τῆς Κόκκινης Σπηλιάς, ἔγινε γνωστό, ὁ καλὸς γυνὸς τῆς Πιεντιγκρόττας συνελήφθη κι' ἡ καταδίωξις τῶν ὀρεινῶν ἐξακολουθεῖ ἀδυσώπητα, τρομερῇ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Μαῦρος Ἀετὸς διατηρεῖ μιὰ τρομαχτικὴ γαλήνη.

Τὸν ξαναβρίσκουμε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου τῆς Μαύρης Χειρὸς, ὅπου τόσα θύ-

μα στα ὑπόγεια καταφύγια τῆς Καμόρρας.

Ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμη γιὰ τὸ Μαῦρο Ἀετὸ καὶ γιὰ τὴν τρομερὴν του ὀργάνωσι... Ἡ συμμορία του διαλύεται ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς πανούκλας, ποὺ θερίζει τὶς τάξεις της.

Ὁ Κόκκινος Τζιλ ἔδωσε πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς λιποταξίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν. Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό... Ἡ δυσάρεστες εἰδήσεις ἔρχονται ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης: Τὸ μυστικὸ τῆς Κόκκινης Σπηλιάς, ἔγινε γνωστό, ὁ καλὸς γυνὸς τῆς Πιεντιγκρόττας συνελήφθη κι' ἡ καταδίωξις τῶν ὀρεινῶν ἐξακολουθεῖ ἀδυσώπητα, τρομερῇ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Μαῦρος Ἀετὸς διατηρεῖ μιὰ τρομαχτικὴ γαλήνη.

Τὸν ξαναβρίσκουμε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου τῆς Μαύρης Χειρὸς, ὅπου τόσα θύ-

μα στα ὑπόγεια καταφύγια τῆς Καμόρρας.

Ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμη γιὰ τὸ Μαῦρο Ἀετὸ καὶ γιὰ τὴν τρομερὴν του ὀργάνωσι... Ἡ συμμορία του διαλύεται ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς πανούκλας, ποὺ θερίζει τὶς τάξεις της.

Ὁ Κόκκινος Τζιλ ἔδωσε πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς λιποταξίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν. Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό... Ἡ δυσάρεστες εἰδήσεις ἔρχονται ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης: Τὸ μυστικὸ τῆς Κόκκινης Σπηλιάς, ἔγινε γνωστό, ὁ καλὸς γυνὸς τῆς Πιεντιγκρόττας συνελήφθη κι' ἡ καταδίωξις τῶν ὀρεινῶν ἐξακολουθεῖ ἀδυσώπητα, τρομερῇ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Μαῦρος Ἀετὸς διατηρεῖ μιὰ τρομαχτικὴ γαλήνη.

Τὸν ξαναβρίσκουμε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου τῆς Μαύρης Χειρὸς, ὅπου τόσα θύ-

μα στα ὑπόγεια καταφύγια τῆς Καμόρρας.

Ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμη γιὰ τὸ Μαῦρο Ἀετὸ καὶ γιὰ τὴν τρομερὴν του ὀργάνωσι... Ἡ συμμορία του διαλύεται ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς πανούκλας, ποὺ θερίζει τὶς τάξεις της.

Ὁ Κόκκινος Τζιλ ἔδωσε πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς λιποταξίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν. Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό... Ἡ δυσάρεστες εἰδήσεις ἔρχονται ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης: Τὸ μυστικὸ τῆς Κόκκινης Σπηλιάς, ἔγινε γνωστό, ὁ καλὸς γυνὸς τῆς Πιεντιγκρόττας συνελήφθη κι' ἡ καταδίωξις τῶν ὀρεινῶν ἐξακολουθεῖ ἀδυσώπητα, τρομερῇ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Μαῦρος Ἀετὸς διατηρεῖ μιὰ τρομαχτικὴ γαλήνη.

Τὸν ξαναβρίσκουμε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου τῆς Μαύρης Χειρὸς, ὅπου τόσα θύ-

μα στα ὑπόγεια καταφύγια τῆς Καμόρρας.

Ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμη γιὰ τὸ Μαῦρο Ἀετὸ καὶ γιὰ τὴν τρομερὴν του ὀργάνωσι... Ἡ συμμορία του διαλύεται ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς πανούκλας, ποὺ θερίζει τὶς τάξεις της.

Ὁ Κόκκινος Τζιλ ἔδωσε πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς λιποταξίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν. Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό... Ἡ δυσάρεστες εἰδήσεις ἔρχονται ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης: Τὸ μυστικὸ τῆς Κόκκινης Σπηλιάς, ἔγινε γνωστό, ὁ καλὸς γυνὸς τῆς Πιεντιγκρόττας συνελήφθη κι' ἡ καταδίωξις τῶν ὀρεινῶν ἐξακολουθεῖ ἀδυσώπητα, τρομερῇ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Μαῦρος Ἀετὸς διατηρεῖ μιὰ τρομαχτικὴ γαλήνη.

Τὸν ξαναβρίσκουμε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου τῆς Μαύρης Χειρὸς, ὅπου τόσα θύ-

μα στα ὑπόγεια καταφύγια τῆς Καμόρρας.

Ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμη γιὰ τὸ Μαῦρο Ἀετὸ καὶ γιὰ τὴν τρομερὴν του ὀργάνωσι... Ἡ συμμορία του διαλύεται ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς πανούκλας, ποὺ θερίζει τὶς τάξεις της.

Ὁ Κόκκινος Τζιλ ἔδωσε πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς λιποταξίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν. Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό... Ἡ δυσάρεστες εἰδήσεις ἔρχονται ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης: Τὸ μυστικὸ τῆς Κόκκινης Σπηλιάς, ἔγινε γνωστό, ὁ καλὸς γυνὸς τῆς Πιεντιγκρόττας συνελήφθη κι' ἡ καταδίωξις τῶν ὀρεινῶν ἐξακολουθεῖ ἀδυσώπητα, τρομερῇ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Μαῦρος Ἀετὸς διατηρεῖ μιὰ τρομαχτικὴ γαλήνη.

Τὸν ξαναβρίσκουμε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου τῆς Μαύρης Χειρὸς, ὅπου τόσα θύ-

μα στα ὑπόγεια καταφύγια τῆς Καμόρρας.

Ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμη γιὰ τὸ Μαῦρο Ἀετὸ καὶ γιὰ τὴν τρομερὴν του ὀργάνωσι... Ἡ συμμορία του διαλύεται ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς πανούκλας, ποὺ θερίζει τὶς τάξεις της.

Ὁ Κόκκινος Τζιλ ἔδωσε πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς λιποταξίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν. Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό... Ἡ δυσάρεστες εἰδήσεις ἔρχονται ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης: Τὸ μυστικὸ τῆς Κόκκινης Σπηλιάς, ἔγινε γνωστό, ὁ καλὸς γυνὸς τῆς Πιεντιγκρόττας συνελήφθη κι' ἡ καταδίωξις τῶν ὀρεινῶν ἐξακολουθεῖ ἀδυσώπητα, τρομερῇ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Μαῦρος Ἀετὸς διατηρεῖ μιὰ τρομαχτικὴ γαλήνη.

Τὸν ξαναβρίσκουμε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου τῆς Μαύρης Χειρὸς, ὅπου τόσα θύ-

μα στα ὑπόγεια καταφύγια τῆς Καμόρρας.

Ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμη γιὰ τὸ Μαῦρο Ἀετὸ καὶ γιὰ τὴν τρομερὴν του ὀργάνωσι... Ἡ συμμορία του διαλύεται ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς πανούκλας, ποὺ θερίζει τὶς τάξεις της.

Ὁ Κόκκινος Τζιλ ἔδωσε πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς λιποταξίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν. Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό... Ἡ δυσάρεστες εἰδήσεις ἔρχονται ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης: Τὸ μυστικὸ τῆς Κόκκινης Σπηλιάς, ἔγινε γνωστό, ὁ καλὸς γυνὸς τῆς Πιεντιγκρόττας συνελήφθη κι' ἡ καταδίωξις τῶν ὀρεινῶν ἐξακολουθεῖ ἀδυσώπητα, τρομερῇ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Μαῦρος Ἀετὸς διατηρεῖ μιὰ τρομαχτικὴ γαλήνη.

Τὸν ξαναβρίσκουμε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου τῆς Μαύρης Χειρὸς, ὅπου τόσα θύ-

μα στα ὑπόγεια καταφύγια τῆς Καμόρρας.

Ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμη γιὰ τὸ Μαῦρο Ἀετὸ καὶ γιὰ τὴν τρομερὴν του ὀργάνωσι... Ἡ συμμορία του διαλύεται ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς πανούκλας, ποὺ θερίζει τὶς τάξεις της.

Ὁ Κόκκινος Τζιλ ἔδωσε πρῶτος τὸ παράδειγμα τ

την εμπιστοσύνη του άρχηγού της Καμόρρας, μα όχι όλη. Την εμπιστοσύνη του δολοκλήρη δεν την έδινε σε κανένα...

—Όταν έφυγε ο ύπαρχηγός του, είπε σαρκαστικά: —Πήγαινε... Η ζωή σου δεν αξίζει και πολύ... Αυτή τη φορά, θα την ρισκονδυνεύσεις για καλά...

Και βυθίστηκε σε σκέψεις. —Επειτα σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς τη σπηλιά της Γουλιελμίνας. —Ανοιξε την πόρτα και είδε τη Μάρθα την Ταπεινή που έκανε στη μικρούλα ένα λουτρό με θειούχο νερό.

Βλέποντας το Μαύρο 'Αετό, ή φριχτή γυναίκα ξαναπήρε τη συνηθισμένη της έκφραση και χαμήλωσε το βλέμμα της.

—Βλέπω πως ή μικρή είναι έντελώς καλά! παρατήρησε ο άρχηγός της Καμόρρας. Την έσωσες για δεύτερη φορά, Μάρθα... Ασφαλώς, είσαι μία γυναίκα πολύτιμη και αξίζει να σ' ανταμείψω βασιλικά.

Η Μάρθα έκανε μι' άδριστη κίνηση, σαν να ήθελε να πηδύσει η μικρούλα δεν ήταν ακόμα τόσο καλά όσο φαινόταν.

—Ναί! είπε ο Μαύρος 'Αετός, επιτακτικά. Και δεν φτύνει πειά σίμα...

Η Μάρθα κούνησε πάλι σονητικά το κεφάλι της...

—Όλα πάνε καλά! έπρόσθεσε ο Μαύρος 'Αετός. Είμαι βέβαιος πως θα θεραπευθής!... —Α! ενδιαφέρομαι για τη ζωή αυτού του παιδιού, που αποτελεί το θησαυρό μιας πάμπλουτης οικογένειας... Θα μου την πληρώσουν πιο ακριβά από το βάρος της σε χρυσάφι...

Η Μάρθα άνασκήρτησε άδιόρατα. —Όστε οι Κυπριάνι θα ξεφορτώσουν μόνο με χρυσάφι;... Κι' αυτή που ήθελε να πιη όλο τους το αίμα;...

Σε μερικόν βημάτων απόστασι, ο προσωποφόρος άρχηγός της Καμόρρας την παρατηρούσε άγρια, χωρίς ν' αφήνει να φαίνεται τίποτε... Τί συνέβαινε λοιπόν στο μυαλό του; —Όστος έξακολουθούσε:

—Μου έγυήθηκες για τη ζωή αυτής της μικρής με το κεφάλι σου... Εύτυχος, εσώθηκε πειά και θα ανταμειφθής...

Η κάμαρή μου είναι ή πιο πολυτελής αυτών των απεραντών υπογείων! Δεν την χρειάζονται πειά και σου την παραχωρώ...

Ο Μαύρος 'Αετός στάθηκε μια στιγμή και κατόπιν έξακούλουθησε:

—Ακουσέ με προσεχτικά... Τό δωμάτιο αυτό έπικοινωνεί με άπεραντα ύπογεια, μέσα στα όποια βρίσκονται σωρευμένα παραμυθιένα πλούτη... Θα βρής εκεί τουαλέτες, γούβες, δαντέλλες, βραχιόλια, διαδήματα, περιδέρα, που καμιά άρχόντισσα της Νεαπόλεως δεν τόχει...

—Τέλος πάντων, θα δής... —Ολ' αυτά ξεπερνούν τα δειναια και της ώραιότερας των γυναικών...

—Ακουσέ με καλά: —Ο,τι θα διαλέξης, θα είναι δικό σου!

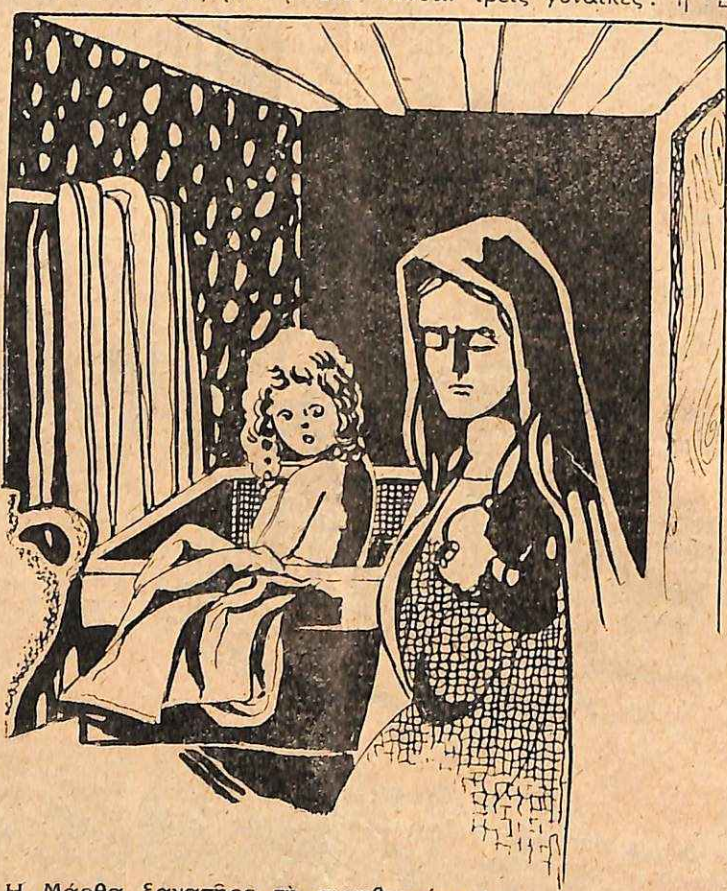
Θα γεμίσης ένα μεγάλο κιώτιο δολοκλήρη... Και τό κιώτιο αυτό θα φύγει από δω μέσα μαζί σου... Γιατί σου άποδίδω, επι πλέον, και την έλευθερία σου... Ναί... Ναί... Θα χωριστούμε πειά, θα έγκαταλείψουμε αυτά τά ύπογεια, για να μη ξαναγυρίσουμε πειά ποτέ... —Ε, έλπίζω πως είσαι ευχαριστημένη... Πλούσια κι' έλεύθερη... Τί ζητάς περισσότερο;...

Η Μάρθα άκουσε τά λόγια αυτά με τη συνηθισμένη της άδιαφορία. Μά άνασκήρτησε άδιόρατα...

Η έλευθερία ήταν ή βεβαία έκδίκησις έναντίον των Κυπριάνι.

—Ντύσε αυτό τό παιδί! πρόσταξε ο Μαύρος 'Αετός. Πάρ' το μέσα στην άγκαλιά σου... και έλα...

Ο Μαύρος 'Αετός βγήκε έξω, σφυρίζοντας ένα κυνηγετικό σκοπό. Και περίμενε μι' ένα

Η Μάρθα ξαναπήρε τη συνηθισμένη έκφρασή της και χαμήλωσε το βλέμμα...

τρομερό χαμόγελο στα χείλη του.

Δεν περίμενε και πολύ... Σε λίγο, ή ψηλή και λεπτή σιλουέττα της Μάρθας διεγράφη μέσα στο μισοσκόταδο του διαδρόμου. Κρατούσε τό παιδί στην άγκαλιά της...

Τό αξιολάτρευτο μικρό πλάσμα!... Μέσα στη φτωχή σθεσμένη του φωνή, ρώτησε στο αυτί τη Μάρθα:

—Θα με πάτε στις φτωχές μου μητερούλες; —Ετσι, έ;... Αυτό δεν θέλει ο κύριος;... Δεν είναι πειά κακός, φτωχή μου Μάρθα;...

—Όχι! Όχι!

Ο Μαύρος 'Αετός άκουσε τά λόγια της και τό χαμόγελό του έγινε ακόμα πιο σαρκαστικό.

—Ακολουθήσε με, Μάρθα, είπε, κάνοντας πιο άπαλή τη

φωνή του. Θα ανταμειφθής για τις φροντίδες σου και τους κόπους σου... Ένα λόγο έχω και τόν κρατάω...

Η Μάρθα τόν άκολουθούσε πειθήνια. —Έξαφνα ο Μαύρος 'Αετός στάθηκε μπρός σε μιá πόρτα, την άνοιξε, παραμέρισε ένα παραπέτασμα και μπήκε σ' ένα δωμάτιο, φωτισμένο με πυρσούς.

—Εδω! είπε, παραμερίζοντας μπρός στην πόρτα. —Εμπα, Μάρθα... Δώσε αυτό τό παιδί στις δυο αίχμαλώτους μου κι' έλα άμέσως να με συναντήσης.

Η Μάρθα είχε σταθή σαν άπολιθωμένη, σαν χτυπημένη από κεραυνό... —Ετσι ή Γουλιελμίνα μπόρεσε να φύγει μέσ' απ' την άγκαλιά της κι' άρχισε να τρέχει μπροστά με τά χέρια άπλωμένα...

Μέσα στο δωμάτιο, βρισκόντουσαν τρεις γυναίκες: ή —Ε-

σαν κάτω απ' τούς θόλους του σπηλαίου. Η γκουβερνάντα της Γουλιελμίνας έκλαιγε:

—Η μικρή μου κυρία!... Πώς άλλαξε! Πώς άδυνάτισε... Μά θα την περιποιηθούμε... Θα τη χαϊδέψουμε... Μοδ' επιτρέπεται, κυρία μαρκησία και κυρία Σπεράτα, να φιλήσω κι' εγώ τό μικρό σας άγγελό;

—Φτωχή σινιорίτα, όταν συλλογίζομαι πόσο βασανίστηκε, πόσο υπέφερε... Μά όλα τελείωσαν πειά...

—Εντωμεταξύ, πίσω από την αινιγματική μάσκα του άρχηγού της Καμόρρας, δυό διαπεραστικά μάτια επέβλεπαν τη Μάρθα, παραμόνευαν τις κινήσεις της και την έκφρασή της αινιγματικής φυσιογνωμίας της...

—Ό! όχι!... Ασφαλώς δεν ήταν ή γυναίκα που φαινόταν... Στην άρχή, είχε κάνει σαν τίγρις ένα πήδημα μπροστά, για να ξαναπαύξει τη λεία της.

Μά ή φωνή του Μαύρου 'Αετού άκούστηκε έξαφνα:

—Ε. Μάρθα!... Σε περιμένω!... Δεν συνήθισα εγώ να περιμένω...

Αυτό την ξανάφερε στην πραγματικότητα. Η βουή άφησε να ξαναπέσει πίσω της τό βασιλό παραπέτασμα της εισόδου και βγήκε έξω, άφου προηγουμένως τριπλοκλείδωσε την πόρτα. —Όταν πλησίασε πάλι τόν Μαύρο 'Αετό, έκείνος της είπε:

—Α! Α! Α! Τελείωσε πειά ή άγγαραία σου μι' αυτή τη μικρούλα... Έξ' άλλου, πρόκειται να ποδώσω και σ' αυτήν, όπως και στις άλλες αίχμαλώτους μου, την έλευθερία της...

Μόλις άκουσε τά λόγια αυτά, ή Μάρθα έγινε πελιδνή. Μεθυσμένη από μίσος κι' από λύσσα, νόμιζε ότι θα έφευγε κάτω, μα συγκρατήθηκε...

—Έλα να πάρης τώρα την ανταμοιβή σου! έπρόσθεσε ο Μαύρος 'Αετός...

Μέσα στο κεντρικό σπήλαιο τού άντρου της Καμόρρας, καμιά είκοσαριά άνδρες στεκόντουσαν όρθιοι, περιμένοντας τόν τρομερό άρχηγό τους.

—Όσαν όλοι τους γενναίοι σε κάθε δοκιμασία, «παλαίμαχοι» στη ληστεία... Στην πόρτα στεκόταν ο Μαρτίνι και κύτταζε περίλυπα αυτά τ' άπομεινάρια της τρομερής Καμόρρας.

—Διαβολοζωή! ψιθύρισε σε μιá στιγμή. Καλύτερα ο θάνατος!

—Ναί, μεγάλε μου έρωτόληπτε, άκούστηκε έξαφνα σαρκαστικά δίπλα του ή φωνή του Μαύρου 'Αετού, μάς λείπουν ή διασκεδάσεις και πρό πάντων ή γυναίκες...

Ο Μαρτίνι άνασκήρτησε και, σνερχόμενος άμέσως, άπάντησε:

—Μπα! Ούτε τις σκέφτομαι καν... ούτε τις σκέφτομαι καθόλου... Δεν ξέρω πειά τί είναι γυναίκες...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

Τά είχε βάλει μόνος του στο συρτάρι του μεγάλου γραφείου και θα τάβρισκε εύκολα κι' ή ίδια.

Και πραγματικά, ή κ. Λαβίλ άνοιξε μι' εύκολία τό συρτάρι και έδωσε τά σγέδια στον σνεργάτη του συζύγου της, ο οποίος την ευχαρίστησε κι' έφυγε.

—Όταν έμεινε μόνη μπροστά στο μεγάλο έκείνο γραφείο με τ' άνοιγμένα συρτάρια, ή κ. Λαβίλ έβριζε μιá γενική ματιά, χωρίς καμιά σκέψη: Παντού σημειώσεις γραμμένες με την γραφομηχανή. Χωρίς καν να σκεφθή τί έκανε, διάβασε μερικές απ' αυτές τις σημειώσεις. Τίποτε το ενδιαφέρον, όλο για δουλειές και οικοδομές έκαναν λόγο. Καθώς κύτταζε όμως στο θάθος του συρταριού, παρατήρησε ένα ένδιεμο κλειστό συρταράκι. —Υστερ' από πολλές δοκιμές τό άνοιξε με τό μικρότερο απ' όλα τά κλειδιά. Τότε

Διάβαζε την έφημερίδα μου και κάπνιζα τό πούρο μου...

παρουσιάστηκε στα μάτια της 'Ανριέττας μιá δέση από χαρτιά γραμμένα με μηχανή, στο πρώτο απ' τά όποια ήσαν γραμμένες ή λέξεις: «Ατομικές σημειώσεις». Καμιά γυναίκα δεν μπορεί να πη πως θα μπορούσε ν' αντίσταθι στον πειρασμό της περιεργίας να μη διαβάσει αυτά τά χαρτιά. —Ετσι λοιπόν τά διάβασε κι' ή 'Ανριέττα...

—Ανατρίχιασε από τις πρώτες γραμμές. Νόμιζε πως δεν κατάλαβε καλά και τις ξαναδιάβασε. Η κατάληξη της ήταν περιγραφή. Η άγανάκτησι, ή περιγραφή, ή όργη, ή άπελπίδια ήρθαν κατόπιν.

—Τόν άχρείο! τόν έλευνό! μουρμούριζε όσο προχωρούσε. Κ' εγώ τόν λάτρευα, ενώ αυτός δεν μ' άγαπούσε ούτε την ήμερα που παντρευθήκαμε!... —Όστε όλη μας ή ζωή ήταν ένα ψέμα!...

Σκούπισε τά μάτια της και ξαναδιάβασε: —«Παντρεύτηκα... Εγώ, ο άνεξάρτητος άνθρωπος, ο λεπτός, ο ευαίσθητος... Ούτε θυμάμαι πειά

ποτε... Σάν έφιάλτης που φαίνεται, ή χορροειδής τελετή των άρραβώνων, τού γάμου, άνάμεσα στα γελοία και τόσο όληνρά πρόσωπα της οικογενείας της νύφης. —Όλοι τους είναι άνθρωποι που θεοποίησαν τό χήμα, που γι' αυτούς ή Τέχνη είναι κάτι τό άγνωστο, ίσως και μισητό. —Αχ! γιατί παντρεύτηκα; Μήπως την άγαπούσα αυτή τη μικρή ήλιθια, που κάνει τη δειλή, τη σεμνή, με την τόσο κοινή, σχεδόν πρόσωπη όμορφιά, και τό έλευνό της γούστο στο ντύσιμο;... —Όχι! δεν την άγαπούσα, ούτε και μπορώ να την συμπαθήσω, παρ' όλη την άγνωση της, τη λατρεία που δείχνει για μένα.

—Είπε μιá γυναίκα χωρίς ψυχή, μιá φιλόγυνη, άνόνητη, χωρίς χαράτσηρα και άσχημη — ναι, είναι άσχημη τό πρωί, άπεριποίητη καθώς είναι, μου φαίνεται πολύ άσχημη. Την πήρα, γιατί είχα πειά κοινασθή με την άτακτη ζωή μου και γιατί νόμιμα πως θάβρισκε κοντά της κάποια ήσυχία, ένα καταφύγιο. Και τώρα είμαι άλυσσοδεμένος μι' αυτή την άδιάφορη, μι' αυτή την ξένη γυναίκα... Τί φοβερή άτιμία, Θεέ μου! Και γιατί; Γιατί την άπομια και δεν θέλω να καταστρέψω τη ζωή της, έλευθερώνοντας τη δική μου. —Ετσι, για να διασκεδάσω λιγάκι την άφόρητη πλίζη μου, γράφω τώρα την ψυχική

σου ο ίδιος...

—Λοιπόν, τί ήθελε ο φίλος σου ο Μαρνέ; ρώτησε κάπως ψυχρά ή 'Ανριέττα, τώρα που ο άντρας της ήταν πειά σχεδόν καλά.

—Είπε μιá πολύ άνόνητη ιστορία! Πριν φύγει σε ταξίδι με την γυναίκα του, μου είχε δώσει να τό φυλάξω ένα τετραδίο, κάτι φύλλα, ένα είδος 'Ημερολογίου, όπου σημείωνε τις πιο άποκρυφές άτομικές του σκέψεις... Κακόπατησε ή δυστυχισμένη. Κακόπασε. Γάμος από συμφέρον, θέλειπε. —Ετσι καταλήγουν πάντα αυτές ή γυναίκες άνοσοπαλούς. Τά γράφε λοιπόν όλ' αυτά με την γραφομηχανή για να μην καταλάβη πως είναι δικά του ή γυναίκα του, αν τύχαινε και πέσουν στα χέρια της... Εγώ, ούτε τά διάβασα... Τάκρυφα, άφου με παροκέλεσε, κάπου έκεί στο κρυφό συρταράκι τού μεγάλου γραφείου... —Όσο λοιπόν, πρό όλ' αυτών, και μου τά ζήτησε. Καθώς δεν μπορώ ακόμη να σκεφθώ κι' έλπιε και σύ, τόν ώδήγησα και πήνε και τά πήρε μόνος του. Γι' αυτό ήθελα να σε παρακαλέσω να πας να τακτοποιήσης τώρα τά χαρτιά μου στο μεγάλο γραφείο, μην παραπέσει τίποτε.

—Όστε τό 'Ημερολόγιο δεν ήτανε τού άντρός της! Ο έδιόλτης έφυγε απ' την ψυχή της! Ξαναγεννηθήκε!... —Εδωλε την ζωή με άλλα μάτια...

—Σοφικά όμως έμεινε μορμασμένη!... Κι' ή σημειώσεις της... Η σημειώσεις της, που θα τις διάβασε τώρα ο Μαρνέ! Η 'Ανριέττα χαμογέλασε, άνασκήκωσε ευτυχισμένη, εγώιστικατάτα, τούς ώμιους της:

—Η σημειώσεις μου άπαντον στο κείμενο. Καλά να πάθαι αυτός ο δάκας, άφου έξ αίτίας του ύποφερα τόσες μέρες τώρα. Κι' έπειτα, όπως λέει κι' ο άντροπότης μου, γιατί να κάμη γάμο από συμφέρον; Μιαν άνοσοπαλότητα; Καλά τού έκανα. Τόν παληάθηκα!...

Τό 'Ημερολόγιο έξακολουθούσε έτσι. —Όταν τό τελείωσε όλο, ή 'Ανριέττα έμεινε λιγάκι σκεπτική, με τό πρόσωπο σνεβερισμένο. Κατόπιν πήρε την πέννα και σημείωσε στο περιθώριο κάθε φύλλο την άπάντησι:

—«Όταν είναι κανείς τόσο λεπτός και τόσο ευαίσθητος, δεν μπορεί να χύθει δυό φλιτζάνια ποκολάτα και ένα πιάτο βούτυρο στο κρεβάτι του ούτε έρχεται τό μεσημέρι στο σπίτι

μου κατάσσει, άφου πρώτα έκαθαρά τά πατήριά μου, νευρικά σημειώματα, όπου έπηχαν τόσα όνόματα, τόσα άνατημένα όνόματα...»

Σ' αυτό τόν τόνο έξακολουθούσε τό παράνομο μιáς πνευμένης ψυχής, σε σελίδες όλόκληρες. —Υστερ' από αρκετά φύλλα ή 'Ανριέττα διάβασε: —«Σήμερα συναντήθηκα με την χαριτωμένη Φ... μιá φίλη της γυναίκας μου. Κάνανε έναν μικρό πειπάτο. Πόσο χαλά σνεκνωμένα, Θεέ μου, οι δυό μας. Είναι ξένη, λεπτή, ευαίσθητη. Την συγκινούν τά λόγια μου. Γι' αυτό είμαι βέβαιος... Θα ξαναδοθούμε μεθ' όλο...»

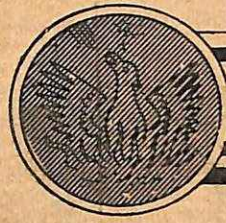
Τό 'Ημερολόγιο έξακολουθούσε έτσι. —Όταν τό τελείωσε όλο, ή 'Ανριέττα έμεινε λιγάκι σκεπτική, με τό πρόσωπο σνεβερισμένο. Κατόπιν πήρε την πέννα και σημείωσε στο περιθώριο κάθε φύλλο την άπάντησι:

—«Όταν είναι κανείς τόσο λεπτός και τόσο ευαίσθητος, δεν μπορεί να χύθει δυό φλιτζάνια ποκολάτα και ένα πιάτο βούτυρο στο κρεβάτι του ούτε έρχεται τό μεσημέρι στο σπίτι

μου κατάσσει, άφου πρώτα έκαθαρά τά πατήριά μου, νευρικά σημειώματα, όπου έπηχαν τόσα όνόματα, τόσα άνατημένα όνόματα...»

Σ' αυτό τόν τόνο έξακολουθούσε τό παράνομο μιáς πνευμένης ψυχής, σε σελίδες όλόκληρες. —Υστερ' από αρκετά φύλλα ή 'Ανριέττα διάβασε: —«Σήμερα συναντήθηκα με την χαριτωμένη Φ... μιá φίλη της γυναίκας μου. Κάνανε έναν μικρό πειπάτο. Πόσο χαλά σνεκνωμένα, Θεέ μου, οι δυό μας. Είναι ξένη, λεπτή, ευαίσθητη. Την συγκινούν τά λόγια μου. Γι' αυτό είμαι βέβαιος... Θα ξαναδοθούμε μεθ' όλο...»

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ!

Ο Δικηγορικός Σύλλογος Ἀθηνῶν υπέβαλε στο Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης τὸ σχέδιον νόμου τοῦ ὁποῖον καθήρτισε τελευταίως σχετικῶς μετὰ τὸ ζήτημα—τὸ φλέγον ζήτημα—τοῦ περιορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικηγόρων.

Τὸ σχέδιον αὐτό, τὸ ὁποῖον ὁ Δικηγορικός Σύλλογος καθήρτισε κατόπιν πολλῶν σκέψεων καὶ μακρᾶς συζητήσεως καὶ μελέτης, θ' ἀποσταλῇ ἤδη στοὺς Δικηγορικούς Συλλόγους τῶν ἐπαρχιῶν, γιὰ νὰ τὸ μελετήσουν καὶ νὰ διατυπώσουν τὰς σχετικὰς ἐπ' αὐτοῦ παρατηρήσεις τῶν. Κατόπιν, τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης θὰ διατυπώσῃ, ἐπὶ τῇ θέσει αὐτοῦ, τὸ ὁριστικὸν σχετικὸν νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον καὶ θὰ κατατεθῇ στὴν Βουλὴ.

Διὰ τοῦ νομοσχεδίου αὐτοῦ, ὅπως ὁ καθένας ἀντιλαμβάνεται, θὰ λήξῃ ἓνα ζήτημα ἀπὸ ἐτῶν ὑφιστάμενον. Τὸ θλιβερὸν ζήτημα τῆς ὑπερπαραλείψεως, τῆς ὑπεραφθονίας τῶν δικηγόρων.

Ἡ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἐξεφούρριζε κάθε χρόνον πλῆθος ὑποψηφίων δικηγόρων, οἱ ὁποῖοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐργασθῶν, ἐστεροῦντο τῶν πάντων καὶ ἀναγκάζοντοσαν τέλος νὰ ζητοῦν ἐξευτελιστικὰς ἐργασίας, γιὰ τὴν ἐξοικονόμησιν τοῦ ἐπιούσιου τῶν.

Ἐτοί καὶ οἱ νεαροὶ δικηγόροι δεινοπαθοῦσαν καὶ οἱ γνωστοὶ καὶ καλὰς ἐργαζόμενοι ὑφίσταντο πάντως, πολὺ ἢ λίγος, τὴς συνέπειας τοῦ κακοῦ.

Μετὰ τὸ νέο νόμοσχέδιο, ἡ ἰλαροτραγωδία αὐτὴ θὰ σταματήσει. Ἡ παραγωγή—πῶς ἀλλοιῶς νὰ τὴν ὀνομάσῃ κανεὶς;—ἡ παραγωγή λέγομεν δικηγόρων, ἡ ὑπερπαραγωγή μάλιστα, θὰ περιορισθῇ. Καὶ οἱ νέοι δὲν θὰ χτυποῦν τὴς πόρτες τῆς μιάς ἐπιχειρήσεως καὶ τῆς ἄλλης, μ' ἓνα δίπλωμα δικηγόρου στὴν τσέπη, ζητώντας μίαν ὁποιαδήποτε θέσιν, ἀντὶ ἑνὸς ξηροῦ κομματιοῦ ψωμοῦ.

Τὸ ἐπαγγελμα γενικῶς θ' ἀνακουφισθῇ.

Καὶ οἱ νεαροὶ Ἑλληνες θὰ στραφοῦν καὶ πρὸς ἄλλα ἐπαγγέλματα, πλέον θετικά, πλέον προσοδοφόρα, ἐπαγγέλματα στὰ ὁποῖα ἂν μπορῇ νὰ ζῇ κανεὶς, χωρὶς νὰ χαροπαλεύῃ καθημερινῶς.

Υπάρχουν καὶ σήμερα δικηγόροι—δικηγόροι κατ' ὄνομα μόνον—οἱ ὁποῖοι περιμένουν μετὰ τὸ δίπλωμα στὴν τσέπη καὶ πολλὰ καὶ παντοῖα ὄνειρα στὸ μυαλό, νὰ τοὺς μειδίῃσιν ἡ τύχη. Ἀλλὰ

τὸ παιδί τῆς στοῦλο. Κι' ἐνῶ προχωροῦσαν πρὸς τὸ ταξί, πού περνοῦσε λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ Ντίζ—γιατὶ αὐτὸς ἦταν—τὴς ἐξηγοῦσε πῶς εἶχε πάει τότε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ τὴν βοηθῇ καὶ νὰ τὴν φέρῃ πίσω στὸ σπίτι τους.

—Ἀπὸ τότε, εἶπε, πῆγα ἄλλες τρεῖς φορές στὸ Παρίσι, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ σὲ βοηθῇ. Ἀλλὰ ὅλες ἡ ἐξουδένες μου ἦσαν μάταιες. Δὲν μπορούσα νὰ φαντασθῶ πῶς βρισκοῦσε στὸ Μάντσεστερ... Ὁ Ντίζ αἰσπερμένει! Ἐμῶντες τὸ φοβερὸ δυστύχημά του; Ζέρετε πῶς εἶνε τυφλός;

Ἡ Ἑλένη, βαθεῖα συγκινημένη, δὲν πρόφτασε ν' ἀπαντήσῃ. Εἶχαν φτάσει κοντὰ στὸ ἀμάξι πού περιμένε. Ὁ κ. Κάρτερ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ παραιήθηκε γιὰ νὰ περάσῃ ἡ Ἑλένη καὶ διακριτικὰ ἀπομακρυνθῇ.

Μέσα στὸ ἀμάξι, ὁ Ντίζ, μετὰ ἑκατομμύρια λαχτάρας, πού εἶδεν ἓνα ξωπόρετο χρώμα στὸ ἰδανωμένο πρόσωπό του, ἔπλωσε τὰ χέρια του ἐμπρός, ζητώντας τὴν γυναῖκα του. Ἡ Ἑλένη, πού μετὰ κόπο συγκρατοῦσε τοὺς λυγμούς τῆς, ῥίχτηκε μετὰ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρός τῆς.

—Κι' ἐγώ; ρώτησε δειλὰ μὴ φωνάζει.

Ὁ Ντίζ ἀπαῖσε τὴν μικρούλα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν φίλοσε τρελλά.

—Με βοηθῆς πάλι, Ἑλένη μου, ἀγαπημένη μου! ἔλεγε ὁ Ντίζ στὴ γυναῖκα του, μόλις συνήλθε ἀπὸ τὴν πρώτη συγκίνησιν. Ἀλλὰ, ἀλλοίμονο! δὲν εἶμαι πιά παρὰ ἓνας ἀχρηστος ἀνάνθρωπος!

—Γιὰ μένα εἶσαι τὸ πᾶν! περνασπασμένη μου! ψυθούρισε ἡ νέα μετὰ συγκίνησιν. Τὰ μάτια τὰ δικά μου θὰ χρησιμεύουν στὸ ἐξῆς καὶ γιὰ τοὺς δύο μας!

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Λατὼν
Πούδρες
Κρέμες
Ἀρώματα

"RADIUM"

Ἀντιεπιθῆ
Κακοδράδιου
Σουλφοδράδιου

Εἶνε ἀθώα καὶ φρέσκα. Παρασκευάζονται ἐιδικῶς γιὰ τὸ κλίμα μας καὶ ἰδιαίτερώς διὰ ξηρὸ καὶ λιπαρὸ δερμα.

Πώλησις καὶ ὁδηγία εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τῆς ἱατροῦ

ΧΡ. ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ

ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ. Ἀριθ. 8.—Τηλ. 21566

ἡ τύχη εἶνε μία θεότης, ἡ ὁποία σπανίως μειδίᾳ καὶ μάλιστα στοὺς ἀνθρώπους πού ἀκολουθοῦν ἄλλο δρόμο ἀπὸ ἐκεῖνον πού θάπρεπε ν' ἀκολουθῶσαν γιὰ νὰ προκόψουν καὶ νὰ εὐδοκιμήσουν.

Μετὰ τὸ νέο λοιπὸν νομοσχέδιο περὶ περιορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικηγόρων—τὸ ὁποῖο χαιρετᾶμε μ' ἐξαιρετικὴ ἱκανοποίησιν καὶ ἀγαλλίασιν, ὡς ἀπαρχὴν πλέον θετικῶν καὶ πλέον συνεπῶν σκέψεων καὶ ἀποφάσεων τῶν ἱθυνόντων—θὰ περιορισθῇ σημαντικῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀργούντων καὶ ἐν τοῖς καφενεῖσις διημερῶν ἀνακουφισθῇ σπουδαίως ἓνας κλάδος βιοπαλαισίων ἐπιτησις, συνέσεως, φρονιμάδας.

Καλὸ τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου. Ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάμῃ κανεὶς, ὅταν δὲν ἀνοίγει τὰς θύρας τῶν ἐπιγελαίων παραδείσων, τῶν ἐστιοφρονῶν;

Ἀχρεῖαστο νὰ εἶνε λοιπὸν.

—Η ΣΙΤΟΠΑΡΑΓΩΓΗ.

Καθὼς γράψαμε καὶ στὸ προηγούμενον φύλλο μας, ἡ ἐφετεινὴ γεωργικὴ παραγωγή προβλέπεται ὅτι θὰ εἶνε ἐξαιρετικῶς καλὴ ἀπὸ ποιοτικῆς ἀπόψεως καὶ ποσοτικῆς ἀνώτερη ἀπὸ τὴν περὶ τῆς χώρας μας στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Γεωργίας, καὶ ἰδίᾳ καὶ μάλιστα, τὴν αἰσιόδοξον αὐτὴν πρόβλεψιν.

Γὰ σιτηρὰ θρίσκονται σὲ ἀρίστη κατάστασιν, ὅς ὅλες γενικῶς κατὰ στρέμμα θὰ εἶνε κατωτέρα τῆς περὶ τῆς χώρας, γιὰ τὸ λόγο ὅτι δὲν ἔβρεξε σχεδὸν καθόλου ἐκεῖ τὸν χειμῶνα. Πάντως καὶ στὴ Θράκῃ ἡ παραγωγή σιτηρῶν θὰ εἶνε μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν περὶ τῆς, κι' αὐτὸ γιὰτὶ σπαρθῆκανε περισσότερα στρέμματα ἐφέτος ἀπὸ ἐκεῖνα πού σπαρθῆκανε πέρους.

Σ' ὅλες τὴς ἄλλες περιφέρειες τῆς Ἑλλάδος, ὅχι μόνον ἔχει σπαρῇ μεγαλύτερη ἔκτασις, ἀλλὰ κι' ἡ ἀποδοτικότης κατὰ στρέμμα θὰ εἶνε ἐξαιρετικὴ, ἀνώτερη ἀπ' τὴν ἀποδοτικότητα τῶν τελευταίων χρόνων.

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ Προστασίας Ἑγχωρίου Σιτοπαραγωγῆς, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὴν ὅλην αὐτὰ, φροντίζει ἀπὸ τώρα γιὰ θήκες, τὴς ἀξιόπαινης προσπάθειας τῶν χωρικῶν μας καὶ στὴν σπουδαιότερον παράγων τῆς ἀνόδου τοῦ ἐπιπέδου τῶν συναλ-καλῆς ἐπίσης εἶνε καὶ ἡ δεινὴ καλλιέργεια. Ἡ ἀθηναῖος ἀφθονο χιόνι πού ἔπεσε τὸν ἐφετεινὸν χειμῶνα καὶ στὴν δραστή-στη ἡ ἀρμόδια ὑπηρεσία πιστεύει ἀκροδάντως, ὅτι δὲν ὑπάρχει πεία κανεὶς φόβος ἀπ' τὴν καταστροφικὴν αὐτὴ ἀρρώστειαν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀμπελουργίαν μας, ἡ κατὰστασις τῶν ἀμπελιῶν μας ὡς τώρα μᾶς δίνει ἐπίσης μεγάλες, ἐξαιρετικὰς ἐλπίδες. Γενικῶς, τ' ἀμπελία μας ἐξέφυγαν ὡς τώρα ἀπ' τὴς παγωνιῆς καὶ τὸ χαλάζι καὶ δὲν μένει παρὰ νὰ ἐξέλθουν κι' ἀπὸ τὸν τρί-τὸν μεγάλο ἐχθρὸν τοῦς, τὸν περονόσπορον.

Τέλος, μετὰ τὴς τελευταίας βροχῆς, ὡς καὶ παραπάνω γράφουμε, τὰ πράγματα πηγαινὺν περίφημα ὡς σήμερα κι' ἐλπίζουμε κι' εὐχόμαστε, μ' ὅλην τὴν ψυχὴν, νὰ ἐξα-κολουθήσουν τὸ δρόμον τοῦς, ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ!

Σατυρικὴ Ἑξέλιξις

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΛΩΝΑΙ

(Ἀνθρώποι δύο ἀνέστησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεφάσαι. Ὁ εἰς Φαρι-σαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης...)

Λοιπὸν... ὁ Φαρισαῖος ἔχει γελαστὸν... ὁ τελώνης δὲν γελᾷ...

Ἐγὼ παιδί καὶ χωρὶς τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπόν μου, ἡ κεφαλὴ μου, γιὰτὶ δὲν εἶμαι καθὼς εἶναι ὁ ἄλλος...

Μου δοξάξῃ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν...

Ἐγὼ παιδί καὶ χωρὶς τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπόν μου, ἡ κεφαλὴ μου, γιὰτὶ δὲν εἶμαι καθὼς εἶναι ὁ ἄλλος...

Μου δοξάξῃ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν...

Ἐγὼ παιδί καὶ χωρὶς τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπόν μου, ἡ κεφαλὴ μου, γιὰτὶ δὲν εἶμαι καθὼς εἶναι ὁ ἄλλος...

Μου δοξάξῃ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν...

Ἐγὼ παιδί καὶ χωρὶς τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπόν μου, ἡ κεφαλὴ μου, γιὰτὶ δὲν εἶμαι καθὼς εἶναι ὁ ἄλλος...

Μου δοξάξῃ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν...

Ἐγὼ παιδί καὶ χωρὶς τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπόν μου, ἡ κεφαλὴ μου, γιὰτὶ δὲν εἶμαι καθὼς εἶναι ὁ ἄλλος...

Μου δοξάξῃ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν...

Ἐγὼ παιδί καὶ χωρὶς τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπόν μου, ἡ κεφαλὴ μου, γιὰτὶ δὲν εἶμαι καθὼς εἶναι ὁ ἄλλος...

Μου δοξάξῃ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν...

Ἐγὼ παιδί καὶ χωρὶς τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπόν μου, ἡ κεφαλὴ μου, γιὰτὶ δὲν εἶμαι καθὼς εἶναι ὁ ἄλλος...

Μου δοξάξῃ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν...

Ἐγὼ παιδί καὶ χωρὶς τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπόν μου, ἡ κεφαλὴ μου, γιὰτὶ δὲν εἶμαι καθὼς εἶναι ὁ ἄλλος...

Μου δοξάξῃ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν...

Ἐγὼ παιδί καὶ χωρὶς τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπόν μου, ἡ κεφαλὴ μου, γιὰτὶ δὲν εἶμαι καθὼς εἶναι ὁ ἄλλος...

Μου δοξάξῃ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν...

Ἐγὼ παιδί καὶ χωρὶς τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπόν μου, ἡ κεφαλὴ μου, γιὰτὶ δὲν εἶμαι καθὼς εἶναι ὁ ἄλλος...

Μου δοξάξῃ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν...

Ἐγὼ παιδί καὶ χωρὶς τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπόν μου, ἡ κεφαλὴ μου, γιὰτὶ δὲν εἶμαι καθὼς εἶναι ὁ ἄλλος...

Μου δοξάξῃ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἡ χάρις σου καὶ ἀγαθὸν...

Ἐγὼ παιδί καὶ χωρὶς τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπόν μου, ἡ κεφαλὴ μου, γιὰτὶ δὲν εἶμαι καθὼς εἶναι ὁ ἄλλος...

Κι' αὐτὸς, μετὰ γλώσσα ψεύτρα καὶ φωνάζει μόνον, ὅτι τοῦ συμφέρει... ὅταν τὸν καθίσουν στὸ σκαμνί, μιλεῖ σὺν νύμφῃ ἀδωδὸ περιστερί!

Θεὲ! μὴ γελασθῇς ἄλλη φορὰ, ἀπὸ τὴν καλωσύνη σου καὶ μόνῃ. Χτύπα τὸν Φαρισαῖον σὰν γερὰ, ἀλλὰ μὴ συγκορῆς καὶ τὸν τελώνην!

Ὁ Κατεφυγμένος

ΣΑΤΥΡΕΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

(Ἀμλέτου Ἀθηναίου)

Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ; Νὰ τρώῃ καὶ νὰ κἀνῃ, ἢ νὰ μὴ κἀνῃ τίποτε, τοῦτέστι ν' ἀποθάνῃ;

Νὰ ζῇ καὶ νὰ ζῇ σὺν τῷ θάνατῳ; Νὰ τῶς βάσανά του, ἢ νὰ βρεθῇ στὴν ἀγκαλιά μὴ μέρα τοῦ θανάτου;

Νὰ γίνῃται τὸ παίγνιον σκηνῶν, κοριῶν, κωνόπων, ἢ τῶν σκολιῶν ἢ βορᾶ εἰς νεκρὸν τόπον;

Νὰ τὸν σκεπάζῃ ζωντανὸν τῆς Ἀττικῆς ἡ σκάνη, ἢ χόμα τοιοδαρύτατον νὰ τὸν καταπλασθῇ;

Ὑπὸ λιθὸς νὰ καίεται σχεδὸν εἰς πᾶν τὸν βῆμα, ἢ νὰ κρυφθῇ συνεχῶς εἰς τὸ ψυχρὸν τοῦ μνήματος;

Νὰ τρέχῃ πάντοτε πεζός, μετ' ἐσθῆτος καὶ μετὰ κούφου, ἢ νὰ τὸν φέρουν τέσσαρες ἐν τῷ κομμητηρίῳ;

Ἰδοὺ τὸ μέγα ζήτημα, πού ἄντον θὰ μένῃ, καὶ ὁ Ἀμλέτος διαρκῶς θὰ ζῇ καὶ θὰ πεθάνῃ.

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ὁ σύζυγος.—Ἀν βρῶ καμινά

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ Κύριος, τὸ ξέροισιν καλὰ, τοῦ Φαρισαίου ἐσφράγισεν τὸ στόμα, καὶ τὸν τελώνην ἐσφράγισεν ψυλὰ.

Λοιπὸν: Καθὼς καὶ πρὶν, καὶ τῶ- (ρα ἀκούω).

Οἱ Φαρισαῖοι τὴν ὥραν τοὺς περνοῦν μετὰ τὰ παλαιὰ τὰ λόγια, καὶ οἱ τε- (λεῶνες) πλύνει

συνφρονῶν ἀδιάκοπα, πεινοῦν ἀχόρταστα, καὶ τρώνε, τρώνε, τρώ- (νε)!

Ὅμως ἀλλάξαν λίγο οἱ καιροί, καὶ ἂν δὲν πιστεύεις, ρεῖξα εἰδὺς (καὶ αὐτὰ).

Ὁ Φαρισαῖος δὲν ἀλλάξε. Μπορεῖ.. Ἀλλ' ὁ τελώνης δὲν εἶνε διπλῶς (καρδιὰ)!

Δὲν σάβει, καθὼς τότε, ταπεινός, δὲν κλαίει, δὲν γονατίζει, δὲν χι- (νιέται)

φόβος, ντροπὴ, δὲν ἔχει γυναικός, καὶ οὐδὲ καὶ τὸ Θεὸ πλεῖστον (γέλει)...

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ: Ἐκεῖνος.—Τί ὥμορφον!... Ἐκεῖνη.—Πολὺ πεινασμένος εἶν' αὐτὸς ὁ πελάτης. Κοντεύει νὰ μὲ... φάῃ μετὰ τὰ μάτια!

φορὰ ἐκείνον τὸν καλὸν-ἀνθρωπο, πού σοῖκανε κόρτε καὶ δὲν σὲ πῆρε, θὰ τοῦ σπάσω τὰ πλευρά!...

Ὁ σύζυγος.—Δὲν πει-ράζει. Πάγω μου ἔγω τὸν συγχώρησα.

Ὁ σύζυγος.—Σὺ μπο-ρεῖ νὰ τὸν συγχώρησῃς, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ τὸν συγχώρησω ποτὲ γιὰ τὸ κακὸ πού μοι ἔκανε, γιὰτὶ ἀφήσῃ νὰ σέ... πάρω ἐγώ!...

Ὁ γιατρός.—Ποῦ σὰς πονεῖ; Ἡ ἀρρώστη.—Βαρεθτικῶς τοῦ ὁμαλοῦ, γιατί μου!...

Στὴν Ἐκθεσὶ: Ὁ ἀ' ζωγράφος.—Αὐτὸ τὸ ἔργο σας, συνάδελφε, εἶνε ἀρι-στονισμὸς!... Εἶνε ἓνα κατόρθωμα.

Ὁ β' ζωγράφος.—Μὰ, δὲν εἶνε καὶ τόσο σπουδαῖο κατόρθωμα. Κατόρθωμα σπουδαῖο θὰ κἀνῃ ἐ-κείνος ὁ βλάσας πού θὰ βρεθῇ νὰ τ' ἀγοράσῃ!...

Ὁ ἀρρώστος.—Μέσα εἰς ὁ κ. στοματολόγος; Ὁ θυρωρός.—Εἶνε ἀρρώστος.

Ὁ ἀρρώστος.—Μὰ! Καὶ τί ἔχει; Ὁ θυρωρός.—Τὸ παλιὸν τοῦ βασινοῦ... Τὸ στομάχι του!

Μεταξὺ φίλων: Ἀεὶ, ὅτι κανεὶς ἔξω σὲ γυ-ναῖκα σου; Τσελλάδηνκα... Τῆς λέω ὅτι δὲν κάνω!...

Τί φωνάζει αὐτὸς, δεσποτίνε!; Πέστε μου τότε καὶ νὰ κοι-μίσω!...

Αὐτὸς ὁ πλούσιος κύριος εἶνε μαρτυρῶν ἀνγεννῆς σας; Μάλιστα, πάρα πολὺ μακρο-νός... ἀπὸ τὸν καιρὸ πού αἰουτῆσε...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΣΤΙΧΟΙ... ΜΠΟΥΖΙ

(Πρὸς νεαρόν ποιητὴν)

Νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητέ μου, τὴν περὶ ἐπιτυχίαν ἀπὸ σένα τὸ δει- (νό)!

δὲν περιμένατε ποτὲ μου, διὰ τοῦτο σὲ συγχώρησα καὶ ἐν κα- (ρίᾳ) σὲ φίλῶ.

Ἐλθὼνα σὺν τῷ κερί, στὸ γραφεῖόν μου κλεισμένη... Μὰ (ἴσως) πῆρα τὸ βιβλίο!

Τὴ μαγεῖα φοβερὰ!... ἀπὸ τὸ κούφον, ἀπὸ τὴν τομευλικὴν στή σιγὴν (ἀπὸ τὸ κούφον).

Τὴ δροσιά, τὴ παγωνιά, πού αἰσθάνθηκα ροφήσας δέκα στί- (χους) σου μινέξα!

ΤΑΠΗΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ

ΥΠΟ ΤΗΣ Α. Ε. ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ
ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ - ΠΛΥΣΙΣ - ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΨΥΧΡΟΘΑΛΛΑΜΩΝ

Διὰ τὴν παραλαβὴν, καθαρισμόν, συντήρησιν καὶ ἐπιστροφὴν τῶν ταπήτων αἱ κάτωθι τιμαί :

Ἀπὸ 1—5 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 25 κατὰ τεμάχιον.

Ἀπὸ 5—10 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 50 κατὰ τεμάχιον.

Ἀπὸ 10—20 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 5 κατὰ τετραγ. μέτρον.

Ἀνω τῶν 20 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 7 κατὰ τετραγ. μέτρον.

Ἐπὶ πλέον 5 τοῖς χιλίοις ὡς ἀσφάλιστρα ἐπὶ τῆς δηλουμένης ἀξίας ἑκάστου τάπητος.

Αἱ ὡς ἄνω τιμαὶ ἐννοοῦνται δι' ὁλόκληρον τὴν θερινὴν περίοδον.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυνθεῖτε εἰς τὰ ἐργοστάσια
τῆς Α. Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ», Πατησίων 307. — Τηλέφωνον 80—191.

ΦΙΛΑΘΟΛΟΙ

Ψυλίζετε τὰ
τοιγάρια καὶ
τὴν ἐφημερίδα σας ἀπὸ τὸ περίπτε-
ρον τοῦ κ. Σ. Καππάτου, κατωθὶ
τοῦ σταθμοῦ Μοναστηριακοῦ.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.

Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι Τηλ. 1-60

Ν. Μουμουτζῆς

Ἱατρός Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξάετιαν Ἐπιμελητὴς τῆς
ἰατρικῆς Κλινικῆς τοῦ Καθηνῶν
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Ὀδὸς Κεραλινίας καὶ Τεγυρῶν 1
Ὁρεῖ 8—11 π. μ. καὶ 5—7 π. μ.

VITANOVA

(ΝΕΑ ΖΩΗ)

Ἀναρρωννύοντες, καχεκτικοί, ἐξηντηγμένοι ἐκ κόπων καὶ
καταχρήσεων καὶ ἀνευ ὁρέξεως ἄτομα, μένουσιν κατενθουσι-
σμένα ἀπὸ τὰ θαυματουργὰ ἀποτελέσματα τοῦ νέου εὐγεύ-
στου καὶ ὑπερόχου τωνατικοῦ «Βιτανόβα».

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία

Κονδρικὴ πώλησις: Φαρμακευτικὴ Ἑταιρεία «Μινέρβα»,
Ἀθῆναι.

ΓΟΝΕΙΣ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ ΕΝΤΟΣ 3 ΜΗΝΩΝ ΚΑΙ ΜΕ ΔΙΔΑΚΤΡΑ

100 δρχ. μόνον τὴν ἐβδομάδα
Χωρὶς εἰς τὸ μοναδικὸν σύστημα τοῦ γένους ORE τῶν Πα-
ρισίων, θὰ μάθουν καὶ θὰ τελειοποιηθῶν τὰ κορίτσια σας ἐν-
τός ΜΟΝΟΝ 3 μηνῶν καὶ μὲ ἐβδομαδιαίας ΔΟΣΕΙΣ τὴν Κο-
πτικὴν καὶ Ραπτικὴν. Δικαίωμα εγγράφου) 1200
Διδασκτὰ 12 ἐβδομάδων πληρωτέα εἰς τὸ) 1500
τέλος ἑκάστης ἐβδομάδος ἀνὰ 100 δρχ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ:
Μὲ 1500 δρχ. θὰ γίνων τὰ κορίτσια σας τέλειες ΡΑΠΤΡΙΕΣ.
ΠΑΝΡΟΦΟΡΙΑΙ: Κατάστημα γυναικείων φορεμάτων καὶ
καπέλων ἐτοιμῶν καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ

ΦΕΜΙΝΑ

Ἀγίου Μάρκου 28Α — Α' πάτωμα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Αἱ μαθήτριάς θὰ παρακολουθοῦν καθ' ἑκάστην
μαθηματὰ ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ.

ΕΧΟΜΕΝ

Τὰ πλέον σικ

Παριζιάνικα

Μοντέλλα.

Τὰ καλύτερα

ὕλικά.

Τὶς ὡραιότε-

ρες γαρνιτού-

ρες.

ΑΦΩΝ Σ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Ἐδαγγελιστῆρας). — Τηλέφ. 21590

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος γιὰ νὰ περνάτε εὐχάριστα τὶς βραδεῖες, εἶναι νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπου-
κέτου». Εἶναι ὁ πῶς εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστου-
ρηματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύ-
πων καὶ πού μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἰσοῦ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἐ- σωτ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80) «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώ- δους ἀσθηματικώτατον, πλήρες δραματικῶν κατασκευῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεγάλου Να- πολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ οποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα Μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40) Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρει- άζεται ἄλλη σύστασις, εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσιν ἕνα πῶς νὰ τὸν ἐκτιμήσιν, ὅταν ἐδημοσιεῖται εἰς τὸ «Μπου- κέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» ἀπο- ροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειέ- ραν ἐπιτυχίαν, ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδη- μοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΙΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκάστος τόμος ἐσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περίπετεια τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότιον Πό- λον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ οποίου παλαιὸν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρο- μάντζου, γραμμένον ἀπὸ ἕνα τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30) Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρ- δίας» περιγράφεται ἕνα τραγεωδίατο εἰδύλλιον μεταξὺ μᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, μὲ βασανισμὸν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶνων ἐραστῶν τὸν παλινδρόμῳ καὶ ἀφαντάστῳ φιλόλογον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30) Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶναι τὸ ἀρι- στούργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παρα- δόξων ταξιδιῶν Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τραυματικόν, πολυπλοκόν, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς με- χρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀ- ναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἀσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τραγεωδίατο Γκρεβιά, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθνη.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Προσεγγίζοντες καὶ τραυματικώτατον μυθι- στόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ- λους εἰς συνεχὴ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην, μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα συγγρα- φεὺς τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀρι- στούργημα.	Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἡ «Μονομάρτη» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀ- θάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς τῶν, ἡ φτώ- χεια τῶν, περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονομάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 138. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἐνα μικρὸ Ἀθηναῖκον μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴν τέχνη καὶ χάρι, γεμάτον ἀσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8) Σμυρναῖκον μυθιστόρημα, τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνου, τὸ ὁποῖον διακρίνεται ἡ ποιητικὴ τοῦ περιγραφῆ, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ τοῦ καὶ τὸ βαθύ τοῦ ἀσθήματος.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρων βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ
«ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἐσωτερι-
κόν καὶ μίαν λίρα Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
Ἐκάστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ἐλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικὴ τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑ-
κάστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακάσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιήματα, ἀνεκδότων, κομωδιῶν, ποιικίων, πε-
ριέργων καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.
Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ Διαβολογυναῖκα»,
«Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιὲς πρὸς ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλινγκ «Ἡ πρηνήπισσα Μαλλαιν»,
Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ Δολοφονημένη», «Ἡ ἀγαπὴ καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Γ-
δαδέλφου τοῦ Διαδέλου» καὶ τῆς «Μούμιαις πρὸς ζωντάνεψιν».
Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδέλου» καὶ τῆς «Μούμιαις πρὸς ζωντάνεψιν», «Ἡ καινοῦργια ἀγαπὴ
καὶ παλιν», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνεκδότα ἐσχέοντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Σε-
νποῦλου «Πιστὴ στὸν Ἔρωτα».
Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλασό», «Ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας»
καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρέβαν».
Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929,
1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκάστον, ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ἐλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἡ-
μερολογίων τοῖς γίνεται ἐπιπλέον 30 ο.ο.
Ὅμοιος εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦν-
ται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δρχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 350 ἑκάστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν μίαν λίρα Ἀγγλίας ἑκάστος.
Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γρα-
φεῖον μας Ἀλεξανδρείας, 12 ὁδὸς Σέχ Σελιμάν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς
ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν, πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων, ἐναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβὴν.

Τέσσερες μεταβλητοί συμπεκνώνται.
Αυτόματον βόλιον μ. κοντρόλ.
Τὸν κοντρόλ.
9 συντονισμένα κυκλώματα ἐπὶ τῶν μεσαίων κυμάτων.
8 συντονισμένα κυκλώματα ἐπὶ τῶν βραχέων κυμάτων.
8 ¹/₂ ἰντσῶν ἡλεκτροδυναμικὸν μεγάλφωνον. Σελεκτιβιτέ 6 κίλοσάικλς.
Λήψις ἀπὸ 540—20000 κίλοσάικλς.

Τηλ. 24311

Πατριάρχου 9, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΤΤΟΤΕΡ ΚΕΝΤ ΡΑΔΙΟ